

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 17 de març de 1994 ■ Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona ■ Director: Manuel Valls i Serra ■ Any XV - Núm. 756 ■ 175 ptes.

Sobre la jornada de

pregària per les

vocacions i el Dia del

Seminari, podeu llegir:

a pàg. 3, «La família, esperança del Seminari», de Mons. José Delicado.

a pàg. 9, un extracte de la comunicació pastoral del bisbe de Girona.

a pàg. 10, «Fets i Criteris», de Mons. Torrella.

a pàg. 1, Afinant, el «Llindar» del nostre director.

a pàg. III, Afinant, «¿Què és el Seminari Menor?», de Mn. Josep-Anton Arenas.

Es va celebrar els dies 12 i 13 a Barcelona

Desena edició

del Fòrum

«Home i Evangeli»

Una taula rodona en la qual participaren una dirigent d'Iniciativa per Catalunya (IC), Eulàlia Vintró, Francesc Valls, periodista, i Fàtima Soler, psiquiatre, fou el plat fort d'aquesta desena edició del Fòrum «Home i Evangeli», de la qual a penes se n'han fet ressò els mitjans de comunicació. Aquests han subratllat especialment algunes de les frases de la política Eulàlia Vintró sobre com ella veia l'Església des de fora. Unes frases sobre la jerarquia catòlica catalana, acusant-la de partidista, que ens han semblat desafortunades i injustes. Els aplaudiments del públic a les seves declaracions, però, no van ser tan unànimes com ha dit la premsa. Amb tot, després del to moderat de l'any passat, sembla que aquesta vegada el Fòrum ha reprès novament el seu característic to crític, a vegades força immisericorde, sobre l'Església actual, concretament amb la seva jerarquia. Els participants del Fòrum s'autodeclaren sentir-se «hereus del Concili Vaticà II» en contra d'una Església que «segueix sense saber relacionar-se amb el pensament del nostre temps i sense trobar quin és el seu espai dins de les societats modernes». En el proper número Núria Oriol informará àmpliament d'aquesta trobada.

Catalunya Cristiana

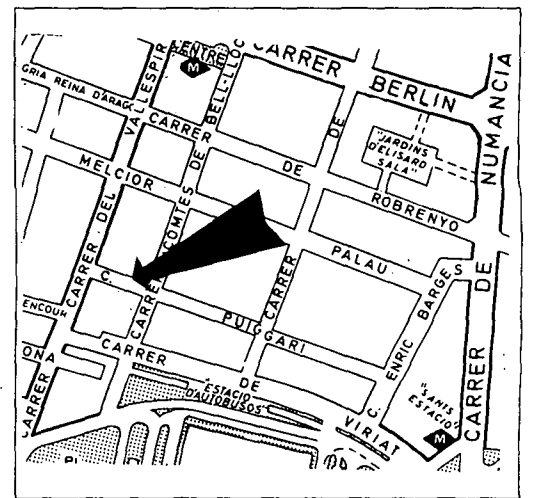
estrena nous locals

Trasllat al carrer Puiggari 5-7

Tel. *490 59 88 Fax: 490 20 35

A partir del dilluns 28 de març el nostre setmanari canvia de seu. Del petit pis del carrer de València 244, propietat de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, al qual estàvem acollits des de la seva fundació, ara fa 15 anys, ens traslladem al carrer Puiggari 5-7, on ocuparem dues àmplies plantes de l'edifici d'una antiga escola propietat de la Congregació de les Carmelites Missioneres del P. Palau, situat molt a prop de l'Estació de Sants.

CC necessitava feia temps unes instal·lacions que li permetessin un més gran desplegament, adequat a les exigències d'aquest moment. L'esperit de col·laboració de les germanes Carmelites amb una fundació diocesana com la nostra i les bones condicions econòmiques de l'acord signat, ens fan possible de donar ara aquest nou pas endavant. Es tracta, doncs, d'una bona notícia.

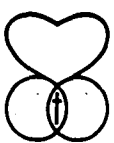

¿Ens podeu ajudar?

El trasllat i l'adaptació dels nous locals a les nostres necessitats comporta, com és lògic i natural, una despesa econòmica extraordinària. Aquesta s'aproxima als 7.000.000 ptes, una suma que de moment en bona part ens han avançat alguns dels nostres amics, però que reclama una col·laboració més àmplia i urgent per part de tots els qui estimem CC. Per això esperem més aportacions i confiem comptar amb més ajuts. Entre tots ho podem fàcilment aconseguir. Encara que pugui semblar estrany el nostre setmanari no compta amb cap tipus de subvenció.

BANESTO — Agència Urbana n. 2018
Rambla Catalunya 79
08007 BARCELONA

Compte corrent: «Fundació Catalunya Cristiana» 0030 2018 48 0100197 271

ENCONTRE
MATRIMONIAL

Reportatge sobre
«Encontre Matrimonial»
a pàgines centrals

**Conferències quaresmals
de Mons. Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona
a Santa Maria del Mar**

**Dies: 21, 22 i 23 de març de 1994
(dilluns, dimarts i dimecres de la
setmana 5a de Quaresma)**

Hora: a les 8 del vespre.

Temari: Déu, Jesucrist, Església
Tot el poble de Déu hi és convidat

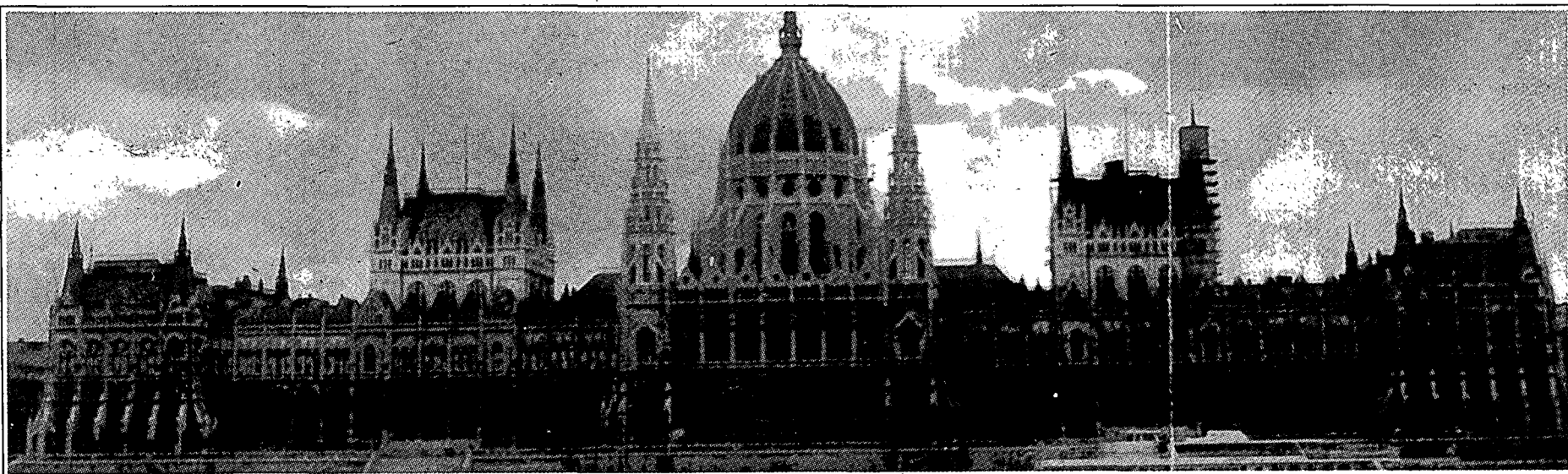
«TRIANGLE IMPERIAL»

Viatge als països de Centreeuropa:
clau de volta recuperada del vell continent

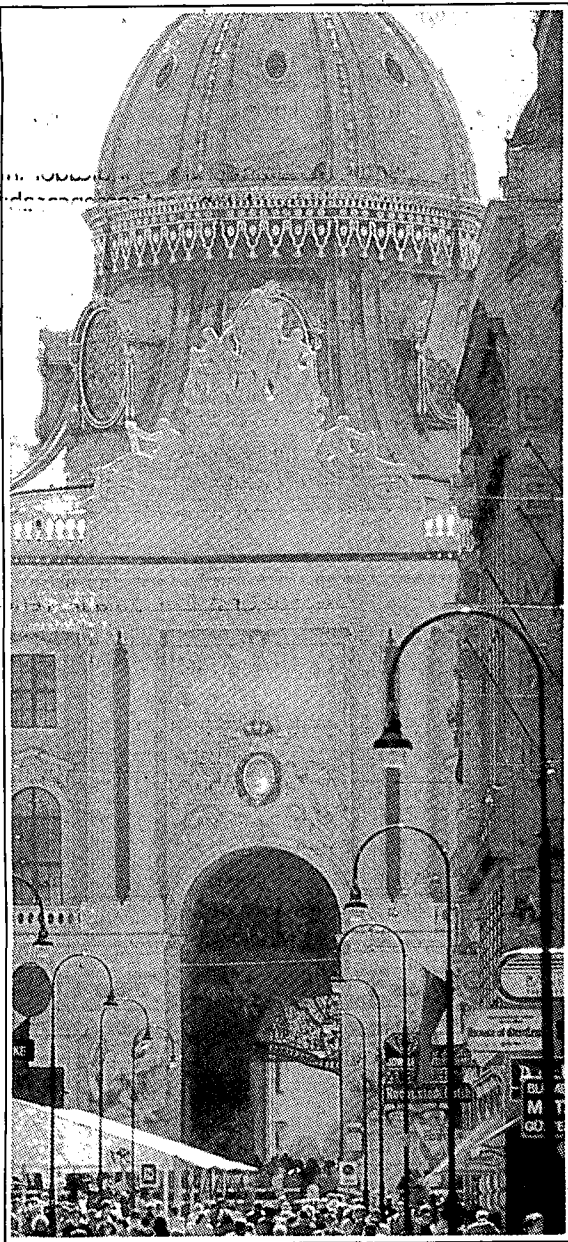
VIENA / PRAGA / BUDAPEST

passant per Bratislava

De l'11 al 22 d'abril de 1994

El Parlament hongarès, a Pest

Palau vienès de Hofburg (palau d'hivern)

■ VIENA:

ciutat que combina,
de sempre,
ingredients ben
diversos
*riu Danubi / pont
Imperial / sant
Wolfgang /
pastisseries*

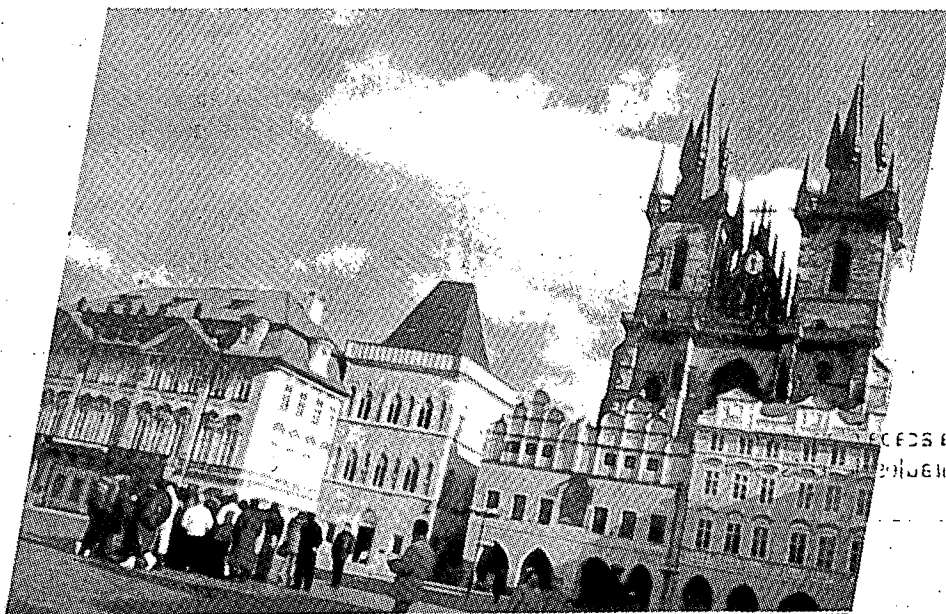
■ PRAGA:

monuments i
creativitat, «ciutat
de les cent torres»
*riu Moldava / pont
de Carles / sant
Venceslau /
cerveseries*

■ BUDAPEST:

antic enclavament
romà, esdevingut
síntesi de pobles
*riu Danubi / pont de
les Cadenes / sant
Esteve / balnearis*

*Plaça de Praga
amb la
catedral de Tyn*

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

L'ordenació de dones

A propòsit de l'ordenació presbiteral de dones a l'Església Anglicana del Regne Unit —un esdeveniment amb lògica ressonància a les altres esglésies cristianes— s'han dit moltes coses, com és natural, segons l'opinió de cada comentarista. Volem aportar al tema algunes remarques i algunes precisions que ajudin els nostres lectors a fer-se'n un criteri contrastat.

Ens resulta una mica penosa la insistència de molts a presentar la qüestió en termes d'acceptació o de rebuig de la dona i de la seva igualtat amb el baró. Aquesta

lectura respon a un esquema segons el qual l'ordenació de la dona s'inscriuria en la bona línia del progrés, i la no ordenació no admetria cap més interpretació que la de la seva discriminació. Ara bé, l'Església Catòlica no para d'afirmar amb rotunditat que és per raons teològiques i no per altres que crida només homes al ministeri ordenat. Ho ha expressat en la declaració «Inter insigniores» (15.10.1976), en l'Encíclica «Mulieris dignitatem» (15.8.1988) i en el Catecisme de l'Església Catòlica que, després d'esmentar la condició masculina del col·legi apostòlic, afirma: «L'Església se sent lligada per aquesta elecció personal del Senyor». (N.º 1577). És a dir, partint de l'anàlisi dels textos bíblics i d'una tradició eclesial constant i unànime, la jerarquia catòlica posa objecció de consciència al sacerdocí femení. Una actitud, doncs, al marge, en termes estrictes, del debat sobre el paper de la dona en la societat. Al marge, també, del tema dels seus drets en la nostra societat, per tal com l'Església no planteja la vocació dels ministres ordenats com un dret de ningú. L'Església actua en aquest terreny com en altres d'anàlegs —el pa de l'Eucaristia o l'aigua del Baptisme, per exemple— en els quals el factor decisiu és la tradició rebuda del Senyor i no altres consideracions que podrien fer-se raonablement des de diferents contextos culturals.

Per això qualsevol dissentiment sobre l'actitud adoptada per l'Església Catòlica respecte de l'ordenació de dones hauria de situar-se en la discussió teològica. En cap cas d'objecció de consciència no resulta admissible, ridiculitzar l'objector atribuint-li altres intencions que les que aquest addueix com a determinants del seu comportament.

Des d'aquesta perspectiva, allò que realment palesa l'actitud de l'Església Catòlica és una voluntat absoluta de fidelitat al seu Mestre i Espòs, una consciència lúcida de la seva dependència d'Ell i una fortlesa humil que li permet de superar qualsevol vellat d'oportunisme més enllà de la responsabilitat que li ha estat confiada. Aquests són valors comprensibles fins i tot des de la discrepància. Contra la tendència a prioritzar, de cara a l'evangelització, l'adaptació submissa als models culturals de l'època, l'Església confia en l'eficàcia evangèlica de restar sal que sala i llevat enèrgic que fa fermentar. Molts estan captant aquest missatge. També dins l'anglicanisme, alguns sectors del qual ara giren els ulls cap al successor de Pere. Seria, per cert, una frivolitat, titllar, com han fet alguns, l'actual moviment de conversions anglicanes al catolicisme de simple tic conservador.

TRIBUNA

Ara ja es parla de medicina «predictiva»: és la que sap predir l'evolució orgànica de l'ésser humà amb el propòsit d'aclarir el seu futur com a ésser que sofreix mitjançant l'estudi de gens-claus de certes malalties hereditàries. Sembla que els condicionaments biològics hereditaris són molt forts. ¿També en l'ordre espiritual? No es donen determinismes en aquest pla, perquè cal comptar amb el factor llibertat, i si ens referim al nivell en què intervé la gràcia, aquest factor és encara més imprescindible. La família cristiana, amb tot, és el terreny adobat perquè puguin sorgir les vocacions sacerdotals, encara que entre les rajoles de terra o les pedres dels murs sorgeixen també les flors: el vent de l'Esperit introdueix la llavor en qualsevol lloc. No obstant, la parcel·la propícia per a aquest fruit és la família autènticament cristiana.

¿Per què dic això? Perquè la que es deixés endur pels criteris utilitaristes de la cultura dominant no sabria estimar la vocació sacerdotal com una sort immerescuda. La meua experiència de tants anys és que els primers beneficiaris en l'ordre espiritual d'aquestes vocacions generosament correspostes són els pares i, fins i tot, tota la família. Per apreciar-ho així cal mirar amb ulls de fe i aprofundir en la gènesi de la vocació: és Déu el qui escull, com diu sant Pau, abans de la creació del món, i és Jesús el qui continua cridant-nos personalment, com ens expliquen els evangelis.

¿Si ho poguéssim veure així com en aquestes pel·lícules que ens fan tornar al túnel del temps! És una hipòtesi fantàstica. Si hi hagués un observador en una estrella que estigués a dos mil anys llum i pogués contemplar ara el que passa a la Terra, veuria la família de Natzeret en la seva llar, i successivament el procés de creixement del Nen Jesús, fins i tot, quan als dotze anys, en trobar-lo al temple, parla de la voluntat del Pare d'una manera que ni Maria acaba d'entendre, i per això guarda les paraules de Jesús en el seu cor. Després

La família, esperança del seminari

Jesús crida els apòstols pel seu propi nom perquè estiguin amb ell i puguin realitzar la seva mateixa missió de salvació humana.

Nens i joves, ¿què diríeu als vostres pares si sentís que us crida el Senyor? ¿Imitariu Jesús? ¿I vosaltres, pares, guardariu en el vostre cor aquesta manifestació del vostre fill amb el respecte que us mereix, com a veritables creients— fins i tot, la sorpresa agraïda—, la crida del Senyor al vostre fill? En la resposta que us doneu a vosaltres mateixos podreu discernir si la vostra família està assentada sobre criteris veritablement cristians o no.

A vosaltres, nens i joves, us somriu la vida. Sou alegres, penseu en el futur i no l'abasteu amb la vostra mirada. Teniu por potser d'una aventura sense reton. Però és més aviat un seguiment fascinant de Jesús. El jove ric, aferrat a les seves coses, per això no ho va poder entendre, però els qui el seguien estaven meravellats de la seva vocació, que ha estat d'una fecunditat immensa durant la història. La vida sols es viu una sola vegada, i el que importa veritablement és respondre a la crida de Déu. Això és el que la fa fecunda i feliç per afegiment. No hi ha res que es pugui

■ José Delicado

comparar a la felicitat que resulta de la pròpia vocació generosament corresposta.

«¿Si jo ho sabés!», es deia a si mateix un jove benintencionat. «Si ho sabessis, ¿què faries?, li digué la veu de la consciència, que afegí immediatament» «fes-ho i estaràs segur». És a dir, es tracta d'actuar en consciència, sospesant qualitats, veient necessitats, consultant, per prendre finalment, la decisió de provar, d'iniciar el camí del seguiment de Crist confiadament. Ell acompanya en el discerniment posterior amb l'assistència de la seva gràcia.

És tota la comunitat cristiana la qui té el deure de fomentar les vocacions, i aquest deure es compleix no sols en l'oració, sinó també amb l'estímul i la invitació, l'educació i el testimoni, des de l'interès i l'estima que mereix el sacerdocí com a ministeri imprescindible per a la vida de l'Església de Crist.

Els pares i d'altres persones pensen a vegades que els infants i adolescents no estan en disposició de prendre decisions per ingressar al seminari, perquè creuen que en aquestes edats no es pot parlar de vocació sacerdotal. No obstant, el Concili Vaticà II no ha dubtat a anomenar «germens de vocació», aquestes disposicions que cal conrear amb cura. És més, en aquesta edat—de 12 a 16 anys—, com diu el llibre de la LOGSE en justificar el Disseny Curricular Base de l'Educació Secundària Obligatoria, «és el moment on es configuren les grans opcions de valor i a vegades també les línies i estils de vida que, en general, la dona i l'home adults continuaran mantenint durant la vida», indicador inicial que, en el nostre temps, pot començar abans.

La parròquia, comunitat de comunitats, coordina i brinda l'atmosfera familiar als grups juvenils i catequètics, als centres escolars i a la família cristiana, que són els àmbits en els quals sorgeixen les vocacions al sacerdocí. És tota la comunitat cristiana la qui té el deure de fomentar les vocacions, i aquest deure es compleix no sols en l'oració, sinó també amb l'estímul i la invitació, l'educació i el testimoni, des de l'interès i l'estima que mereix el sacerdocí com a ministeri imprescindible per a la vida de l'Església de Crist. D'una manera encara més directa, aquesta tasca d'ajuda li correspon a la família cristiana. Per això escriu el papa Joan Pau II: «La família ha de formar els fills per a la vida, de manera que cada un compleixi en plenitud la seva tasca, d'acord amb la vocació rebuda de Déu. Efectivament, la família que està oberta als valors transcendents, que serveix els germans en l'alegria, que compleix amb generosa fidelitat les seves obligacions i és conscient de la seva quotidiana participació en el misteri de la creu gloriosa de Crist, es converteix en el primer i millor seminari de vocacions a la vida consagrada al regne de Déu». La família és l'esperança del Seminari.

José Delicado és arquebisbe de Valladolid

Director: Manuel Valls i Serra
Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Miquel Àngel Codina, Rosa Colléll, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Tomàs Puntí, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.
Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA, Carme Frigola, FIGUERES, M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEMBARRA; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA

GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper i Alejo. **Compaginació:** Carlos Aguado.

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2º.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impressora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.

□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Jutjar i Mn. Francesc Malsosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard MP Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilamúbies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgené

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

◆ Monstres o superhomes

Sr. Director:

No fa gaires dies que es féu pública la notícia de la clonació d'embrions humans. El professor J.L. Hall acabava de rebre, en el congrés anual de l'Associació Americana de Fertilitat, el premi d'aquesta societat al millor treball científic, en el qual hi havia els resultats del seu experiment.

La televisió es feu ressò de la notícia, recollint algunes declaracions de Hall en les dues conferències de premsa que consecutivament han tingut lloc en menys d'una setmana. A més dels possibles motius adduits per justificar l'experimentació, Hall arribà a assenyalar que no sabia si el que feia eren monstres o superhomes, però, al cap i a la fi, si el seu equip no realitzava la prova, altres ho farien.

No sembla, però, que la comunitat científica aboní la proposta; com a mínim així ho manifesta el director de la clínica de fertilització *in vitro* Madrid-FIV, Eleuterio Sánchez: «No m'explico encara quines raons científiques l'han dut a violar un pacte, no escrit, però sí respectat durant tots aquests anys per qualsevol grup de professionals dedicats a la FIV, pel qual aquests experiments no es durien mai a terme. La disculpa exposada per Hall i

Stillman per justificar-se davant el públic ha estat la següent: si nosaltres no ho fem, ho faran uns altres. Volien ser els primers, però s'han colat en la història per la porta falsa».

Sembla que des del punt de vista científic la clonació no és una novetat. La dugueren a terme amb granotes Briss i King i, posteriorment, Burdon. Ara, emparats en el buit legal americà, i en les directrius de l'Associació Americana de Fertilitat, Hall ha dut a terme la clonació amb embrions humans.

Alguns han recorregut a l'estudi de les disposicions jurídiques americanes; en altres casos s'ha pres com a referència la corresponent comissió d'ètica..., però, la veritat, no he deixat de qüestionar-me on són les raons perquè hom es pugui saltar els límits de la pròpia condició humana.

Realment no és ni un problema de normes. És, senzillament, el problema d'assumir que existeix una frontera entre el que es pot fer i el que no s'ha de fer. Sobretot en l'àmbit de la investigació científica, les barreres les proposa la pròpia llibertat del científic, que entén que hi ha nivells específics de la condició humana que no li pertanyen. En la pràctica es pot fer tot. Una mostra en són els atemptats terroristes, el crim de les nenes d'Alcàsser, el projecte de llei a fi de regular l'incest... i una pila de conductes que clarament im-

pliquen un atac a la persona, en la mesura que d'elles no s'obté cap benefici.

A vegades, el raonament se centra a cercar explicació a conductes que no la tenen. I s'intenta proposar com a solució l'establiment de més disposicions per indicar els marges d'actuació de la persona.

Però els marges no tenen el seu origen en el dret positiu, sinó en la condició humana. I per això cal assumir que la realitat física—l'univers—té un ordre, una lògica, que no ha inventat la persona i, precisament per això, no li pertany.

L'afirmació de Hall és per això esgarriofosa: ni monstres ni superhomes. Probablement, la solució és respectar la lògica que defineix la persona i, per això, posar al seu lloc una llibertat que perjudica quan es planteja il·limitada.

FINA TRÈMOLS I GARANGER
Barcelona

◆ ¿Manca de sacerdots o manca d'interès?

Sr. Director:

Sovint penso si les opinions dels lectors, que tan amablement té a bé publicar Ca-

talunya Cristiana, arriben a tenir alguna repercussió positiva i pràctica o, si més no, si el cas ho requereix, arriben al coneixement del corresponent càrrec de l'Església amb responsabilitat pastoral sobre aquella qüestió, a fi que estiguin assabentats de l'ambient que es respira a peu pla.

Al que vaig: és evident que hi ha una preocupant manca de sacerdots: ¿Com és, doncs, que en «edat laboral» n'hi ha a l'atur de missió diocesana? I no perquè en tinguí d'altres!... ¿Saben l'efecte que fa, veure un sacerdot, jove encara, amb aspecte de «niño bien», acompanyant la seva mare, cada migdia a prendre el sol? Són molts els qui l'obligació de la feina els impedeix un desig tan filial! Sé d'un que, què més voldria que ser sacerdot! Ja és grandet. Amb les condicions exigides per les vocacions tardanes, té els estudis acabats i reabats, però es veu que no hi ha prou comprensió ni flexibilitat per la seva situació...

Hi ha manca de sacerdots, cert. ¿No hi ha també manca d'un veritable interès?

MARIA AYERBE
Carders

RETALLS

Full Parroquial (13-III-94)

A propòsit de la «COPE»

Els darrers mesos s'ha revifat la polèmica entorn de la cadena radiofònica COPE, des de la qual, en alguns dels seus programes de més audiència, com són *Primera Hora* d'Antonio Herrero, *La Linterna* de Luis Herrero i *Directamente Encarna* d'Encarna Sánchez, s'estan difonent idees i continguts tendenciosos que van més enllà d'unes simples opinions i es converteixen en una ofensa per als catalans i al que configura la nostra identitat nacional.

A hores d'ara són moltes i diverses les veus que s'han alçat en protesta per aquest tracte injust,

que pot desestabilitzar la convivència normal i pacífica que es viu a Catalunya, tal com ha advertit públicament el nostre bisbe, Jaume Camprodon (premsa del 20 de febrer de 1994). La situació esdevé més lamentable si considerem que un 70'6 per cent de les accions d'aquesta cadena corresponen a institucions de l'Església, repartides així: Conferència Episcopal Espanyola, 39'3%; les diòcesis, 25'9%; congregacions religioses, 5'4% (segons dades publicades a *Diario 16*, 22-2-94). La COPE, precisament per ser propietat majoritària d'entitats eclesials, té un ideari que no es correspon amb els criteris partidistes i econòmics que semblen imperar i, d'altra banda, ha gaudit d'una llibertat d'expressió i opinió que no tenen pas tots els

mitjans de comunicació. Però l'ètica posa uns límits i en això tanmateix les institucions d'Església també han de donar exemple.

Entenem que l'Església de casa nostra sempre ha servit amb fidelitat la identitat cultural i històrica de Catalunya i ha acompanyat el poble en el camí de recuperació arran de qualsevol pressió externa que les cultures minoritàries solen sofrir.

Per això hem trobat a faltar un posicionament col·lectiu de l'episcopat català sobre aquest fet que fereix els sentiments més sagrats de l'ànima col·lectiva del nostre poble. Oimés ara que se'ns convoca al Concili Provincial Tarraconense, que té un dels seus quatre grans objectius en la comunió eclesial i la coordinació de les vuit diòcesis, no és cap bon signe que cada bisbe hagi de reaccionar individualment, segons el seu criteri particular.

Aquesta és una altra situació problemàtica que ens ajuda a veure més clara la necessitat d'anar cap a la creació, com més aviat millor, d'una Conferència Episcopal Catalana.

Pel que fa a la reacció contrària que s'ha produït, la de no posar la creueta a l'Església per a l'assignació tributària, cal saber que res del que rep l'Església dels ciutadans nova a la COPE, que és una empresa que s'autofinança i reporta beneficis als accionistes. Negar l'assignació tributària a l'Església seria negar-la a les obres assistencials que fa l'Església, al manteniment dels capellans, etc.

Esperem que acabi imposant-se el sentit de justícia, de respecte i d'ètica professional que estem segurs que tenen clars molts treballadors de la mateixa COPE, a les emissores de Catalunya i també de la resta de l'Estat. Aquest és el camí vàlid per fomentar un

clima propici a la concòrdia i al reconeixement de les diferències, que ens haurien d'enriquir en comptes d'enfrontar-nos.

■ Mitjans de comunicació del bisbat de Girona

La Repubblica (29-I-94)

Mare Itàlia

¿Què passa en el ventre de Mare Itàlia, en la família? Menors d'edat avorten i sexagenàries tenen nens. (...) Itàlia sembla paralitzada davant el compromís: ¿tenir fills o no? Mentre, tenim cada vegada menys i adoptem cada vegada més, sovint a costa de llargs tràmits burocràtics, d'anys d'espera i d'esperança. La qüestió de la maternitat sembla haver-se convertit en el més sensible paper de tornassol d'una societat que ha abandonat l'ètica dels deures i ha abraçat la dels desitjos.

(...) Tanmateix, quelcom comença a canviar. ¿Qui no coneix pas una dona jove que a la dècada dels 80, als seus anys de fertilitat, s'entossudia de forma obstinada en la seva carrera, i avui busca desesperadament la maternitat, encara que sigui a càrrec de truncar la progressió geomètrica del seus èxits professionals? (...) A l'esquerra, al lloc cultural i ideal on més hauria arrelat el rebuig de la maternitat en homenatge a l'emancipació femenina, la prole torna a ser idolatrada.

Tenir fills és una elecció que pot ser benvolguda des de molts punts de vista, ètics o culturals. Limitem-nos aquí a considerar, potser una mica prosaïcament, una qüestió de solidaritat social. De fet, cal plantejar-se tres preguntes. Si deixem de tenir fills:

1) ¿Qui pagarà els nostres deutes? Avui cada infant que neix

porta, com a dot personal, un deute d'uns 31,5 milions de lires, equivalent a la de qualsevol altre italià que, abans o després, serà cridat a eixugar l'endeutament que l'Estat ha contret. (...) Des del punt de vista de la solidaritat social, cada infant no-nascut augmenta la quota de deute que un altre adult, dins de vint 20, haurà de pagar. En els fabulosos anys 80, hem viscut com les cigales, jugant amb la sort de les generacions futures. ¿Volem seguir així?

2) ¿Qui pagarà les nostres pensions? (...) Si la població activa és cada vegada menor, i la població anciana cada vegada més nombrosa, ¿com podrà suportar la col·lectivitat el pes creixent dels jubilats?

3) ¿Qui ens cuidarà quan siaguem grans? Els de la generació dels 20-30 anys d'avui que no tinguin fills, no tindran una família demà ni qui se'n ocupi quan siguin grans. La seva indispensable assistència recaurà, doncs, sobre l'Estat, amb el consegüent augment de la despesa social. La família, en sentit ampli, és el més extraordinari amortidor social per als estrats dèbils de la població. I sobretot és el més acollidor afectivament.

(...) Calgria afrontar amb la necessària imaginació una política per a la família, d'acord amb les noves necessitats i els nous estils de vida dels italians. (...) A Gènova s'han plantejat recentment com realitzar la seva ambició de renovar la ciutat amb el seu rècord actual de la menor natalitat d'Europa. És una bona pregunta i una justificada preocupació: creixement zero dels bressols i creixement zero de l'economia poden anar de la mà. I l'índex de l'optimisme i del dinamisme d'una societat es mesuren també pel desig de portar fills al món.

■ Antonio Polito

IMPORTANT NOVELTAT EDITORIAL PER A UNA CELEBRACIÓ EXPRESSIVA I DIGNA DE LA SETMANA SANTA

CELEBRAR LA SEMANA SANTA EN LAS PEQUEÑAS COMUNIDADES

Preparat per Pere Farnés Scherer

- Un valuós i eficaç ajut per als celebrants que han de presidir —a voltes binant— les celebracions a les comunitats parroquials, cases religioses o d'espiritualitat que no tenen gaires mitjans per a realitzar les festes més importants de l'any.
- Una guia fàcil per tal que qualsevol fidel pugui participar intel·ligentment en els ritus de Setmana Santa, fins quan no es disposa de ministres, cantors o lectors, o aquests són pocs.
- Un resum breu i clar per a explicar al poble, d'una manera planera i clara, el que és més important de cada un dels dies de Setmana Santa.
- Suggestiments per quan, a les comunitats ja amb més possibilitats, es disposa de diversos lectors o ministres, però aquests no coneixen prou el desenvolupament dels ritus extraordinaris dels dies sants ni els moments en què han d'intervenir.
- Un apèndix clar per a quan es disposa de monitor (editat en fulletó a part), on aquest trobarà tots els textos que ha de llegir amb la indicació dels diversos moments de les seves intervencions.

Format: 17 x 24 cm. 232 pàgines. (Apèndix: 24 pàgs.). Impressió a dues tintes. Enquadernació tapa forta. P.V.P.: 1.850 pts. (amb IVA)

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Es disposa també d'alguns exemplars en VERSIÓ CATALANA i amb les mateixes característiques, però impresos a una sola tinta, que podeu sol·licitar a l'autor, tel.: (93) 334 02 48.

VATICÀ

El nou organisme científic creat per Joan Pau II en l'Any de la Família

La vida promoguda en l'Acadèmia

ROMA.- Es diu *Pontificia Acadèmia per la vida*. L'ha instituït Joan Pau II amb el motu proprio «Vitæ mysterium», i inicià la seva operativitat. La presentà, en una con-

fèrència a la Sala de premsa de la Santa Seu, el cardenal Fiorenzo Angelini, president del Consell Pontifici per a la pastoral dels operaris de la sanitat.

Ja pel nom del nou organisme s'entén immediatament la importància que té per al Papa aquesta naixent institució, batejada en aquest Any Internacional de la Família, al voltant del qual l'Església catòlica està mobilitzant ressorts i iniciatives amb gran dinamisme. L'Acadèmia, té per objectiu privilegiat l'aprofundiment a alt nivell de l'estudi i recerca de tota la temàtica lligada a la promoció, difusió i tutela de la vida des de la concepció a la mort natural. I per consegüent la contracepció, la procreació responsable, enginyeria genètica i procreació assistida, avortament, minusvalidesa, eutanàsia.

Inútil recordar la importància que el magisteri atribueix a aquestes qües-

tions, sobre les quals per altra banda, el papa Joan Pau II està escrivint una encíclica, com recordava el cardenal Alfonso López Trujillo en presentar la Carta a les famílies, demanada al papa Wojtyla pels cardenals reunits en consistori l'abril del 1991 i que, ja publicat el nou Catecisme i la *Veritatis splendor*, podria sortir en temps relativament breu, abans d'acabar l'any 1994. Per altra banda la Carta a les famílies conté, cara a la vida, alguns passatges inequívocs que testimonien la seva importància.

«Ens trobem davant —escriu el Papa després d'haver recordat diversos perills incumbents sobre l'ésser humà— davant d'una enorme amenaça contra la vida: no solament de l'individu sinó de tota la civilització. L'afirmació que aquesta civilització ha esdevingut, en alguns aspectes, «la civilització de la mort», rep una preocupant confirmació. ¿No és tal vegada profètic el fet que el naixement de Crist vagi ser acompanyat de perills per la seva existència?».

Es probable, es diu, que la nova Acadèmia per la vida es preocuparà sobretot dels aspectes científico-sanitaris de tota la problemàtica connexa amb la vida en general, més aviat, per exemple, directament de les connexions amb els aspectes legislatius (encara que altres connexions seran inevitables). Tota la importància que això té, tan decisiva per una correcta impostació del problema ja ha estat demostrat en altres ocasions. Com per exemple en el Simposi de científics experts dels mètodes naturals convocat al Vaticà l'any 1992, del qual per primera vegada sorgiren dades «veritables» sobre l'eficàcia dels mètodes naturals de control de la fecunditat, desmentint, segons asseguraren els participants al simposi, les informacions «terroristes» avalada sobre tals mètodes per interessos dels grans lobbies farmacèutics. (AVVENIRE)

L'interès i preocupació del Papa s'ha manifestat en la «Carta a les famílies» recentment publicada

FILTRANT LA NOTÍCIA

Haití: divergències entre les comunitats de base i l'episcopat

A Haití encara no s'ha restablert la democràcia. Pel que fa al seu moment actual, sembla que en un fet puntual no van d'acord la jerarquia eclesiàstica i les comunitats cristianes de base, abonades pel clergat diocesà i la Conferència de religiosos i religioses. Aquests últims han denunciat les maniobres dels militars en el poder contra l'ordre constitucional, reclamant el retorn al país del seu president legítim, Jean-Bertrand Aristide, elegit democràticament.

Moltes de les comunitats cristianes populars han passat a la clandestinitat per poder reunir-se, i han fet responsable les forces de la policia de l'assassinat d'un seglar dirigent d'una de les seves parròquies. Per la majoria dels creients, la prioritat consisteix a denunciar la greu responsabilitat dels militars que implanteren un cop d'Estat. L'esperança del poble està en el fet que la dictadura militar es vegi forçada a dimitir del poder en raó de la pressió internacional, començant per la pressió de l'embargament general.

El parer de la majoria dels bisbes haitians no coincideix amb aquest plantejament. Deixen d'una banda la restauració de la legitimitat constitucional, per posar la màxima atenció en les conseqüències

terribles pel mateix poble que està causant l'embargament exterior. «Ens trobem —diuen— en la cresta de bosses de misèria que envaeixen tot Haití des de fa dos anys i escriu». I comenten: «Milers de nens estan morint en diverses regions per causa de les epidèmies.»

Sembla que els bisbes entenen que existeixen raons per la imposició de l'embargament, però no hi estan d'acord perquè posa en perill la vida de molts haitians. «Pensem que la solució d'un problema polític no ha de posar en perill la vida de milers de persones», afirmen els màxims responsables de l'Església.

És obvi que el seu punt de vista és respectable, però per alguns també discutible. Així, *Pueblos del Tercer Mundo*, revista missionera espanyola, seriosa i prou acreditada, s'estranya que la jerarquia eclesiàstica haitiana no hagi dit ni una sola paraula sobre el retorn del legítim president de la nació.

Nosaltres ens preguntem: ¿serà perquè Jean Bertrand Aristide és un sacerdot salesià expulsat del seu orde religiós?

■ Francesc Gamissans

Beatificació de la fundadora de les Dominiques de la Presentació

ROMA.— El 20 de novembre de 1994, serà beatificada a Roma, Marie Poussepin, fundadora de les Germanes de la Caritat Dominiques de la Presentació de la Santíssima Verge. Va néixer a Dourdan (França), el 14 d'octubre de 1653, i va morir a Sainville, el 24 de gener de 1744. L'any 1696, va fundar a Sainville una «comunitat del Tercer Orde de Sant Domènec, per utilitat de la parròquia, la instrucció de la joventut i l'atenció als malalts».

La Congregació fundada per Marie Poussepin perpetua el seu carisma al llarg dels tres segles de la seva història. Avui, les Dominiques de la Presentació estan a Europa, Amèrica, Àsia i Àfrica, presents en 34 països.

Sota diverses manifestacions, però en la unitat d'un mateix esperit, la Congregació manté la seva única finalitat: l'anunci de Jesucrist; pel servei de la caritat. (C.P.)

A PROFUNDIMENT LITÚRGIC

Per als animadors litúrgics

que s'ocupen de les celebracions a les parròquies i comunitats.

Per augmentar la seva qualitat: millorar la direcció del cant, triar el repertori musical, perfeccionar les lectures en públic...

Sessions de cap de setmana

Acolliment, a les 7 de la tarda del divendres. Sopar, a les 20,45. Comiat, a les 4 de la tarda del diumenge.

Temes doctrinals i pràctics

Preparació i realització de les celebracions dominicals del Santuari d'El Miracle (vespres i missa).

**Dies: Del 22 al 24 d'abril
20 al 22 de maig
17 al 19 de juny**

Organitzen

Delegats diocesans de litúrgia i monjos d'El Miracle i de Montserrat.

Servei de guarderia infantil, sollicitant-ho prèviament.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
**CASA D'ESPIRITUALITAT
D'EL MIRACLE.** Tel. (973) 48 00 45

ESPANYA

Només dues diòcesis vacants a Espanya

Monsenyor Tagliaferri assenyalà que «a Espanya només hi ha dues diòcesis vacants: Ciutat Rodrigo i Plasència, i no vuit com diuen que hi ha».

«La norma és —afegí— que els bisbes, en complir els 75 anys, presenten al Papa la seva dimissió, que l'accepti quan la consideri oportuna. Mentre el Papa no l'accepti, les sis diòcesis restants no són vacants. L'Església treballarà perquè, com sempre ha fet, no manquin bisbes. El Senyor ha creat la seva Església i cada diòcesi té el seu funcionament en el seu bisbe».

Sobre si aquest any hi haurà nous arquebisbes de Madrid i Toledo i bisbes de Bilbao i Vitoria, monsenyor Tagliaferri afirmà: «No ho sé. El qui nomena no sóc pas jo, sinó el Papa. Nosaltres solament enviem informació».

Referent a si serà fàcil trobar un successor per al cardenal Suquia en l'arxidiòcesi de Madrid, el nunci digué: «Tot es pot fer en l'Església amb la bona voluntat i la col·laboració de tothom». E.P.

El llançament de «Tú» és de 25.000 exemplars

En aquesta nova etapa «Tú» vol recuperar l'esperit que li va donar origen, oferint un periòdic proper en el seu llenguatge i crític en la defensa del món obrer.

El llançament del nou «Tú» compta amb un disseny renovat i adaptat als nous temps, surt al carrer al preu de cinquanta pessetes i té una tirada de 25.000 exemplars, que seran distribuïts pels militants de l'HOAC, encara que també s'han previst subscripcions col·lectives a parròquies, sindicats o qualsevol grup que desitgi rebre'l.

Fins ara s'han editat dos números com a experiència pilot, el maig i el gener d'aquest any, però a partir del proper mes de maig la seva presència entre els «hoacistes» serà mensual. F.C.

La proposta el bisbe de Bilbao, davant els defectes de l'actual

Per una nova llei de prestació social

BILBAO.— El bisbe de la diòcesi ha fet pública una nota sobre l'objecció de consciència i la insubmissió, que conclou advocant «per una llei que reguli en equitat la prestació social que els ciutadans hagin de rendir a les necessitats de l'Estat».

Larrea matisa aquesta petició assenyalant una llei en què l'única cosa obligatòria sigui l'aportació social que el ciutadà ha d'oferir a l'Estat, i en què el servei militar i la prestació social siguin fórmules alternatives i lliurement que cada ciutadà pugui escollir sense necessitat de justificar per què n'esculli una i no l'altra.

Creix l'oposició social

El bisbe de Bilbao constata el fet que «des de fa un cert temps creix l'oposició social de persones i grups i la resistència de molts joves, a l'obligatorietat de fer el servei militar i fins i tot a complir la prestació social substitutòria a què estan obligats per la legislació actual». Va creixent entre nosaltres la insubmissió. I afegeix una altra dada: «Alguns jutges mostren la seva intranquil·litat per estimar que la criminalització de la insubmissió en la legislatura actual porta a una penalització desproporcionada i produeix efectes contraris als quals el sistema penal ha de generar, és a dir el respecte a la llei».

Mons. Luis-María de Larrea recorda com el juny de 1980, en una nota que signà amb l'aleshores bisbe auxiliar Mons. Uriarte, tractà el tema de l'objecció de consciència quan era pròxima la redacció d'una llei que la regularia. «Voliem així complir la nostra missió de pastors atents als problemes i esdeveniments de cada dia». Des d'aleshores ha crescut el descontentament i la protesta social.

«Tot això —afegí— fa, al meu parer, pertinent un nou pronunciament episcopal. Principalment quan són força els joves cristians d'aquesta diòcesi que m'ho demanen per formar la seva pròpia consciència ètica i social».

Monsenyor Larrea, reafirma els continguts bàsics de la seva Nota episcopal de 1980: «la major coherència de l'Evangeli

amb els mitjans no-violents i amb la repugnància a matar, la legitimitat de l'objecció de consciència, així mateix la legitimitat que les comunitats humanes han de preparar la seva defensa mitjançant el servei militar, i la noble actitud dels veritables objectors de consciència que es neguen a qualsevol servei militar però s'ofereixen a substituir-lo per la prestació de serveis socials a favor dels necessitats».

Constata així mateix com la Llei Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria de 1984 no ha contribuït a la serenitat social: molts objectors s'han convertit, en la pràctica, en insubmisos».

El bisbe indica com l'actual llei a parer d'experts juristes, apareix clarament defectuosa i necessitada d'una profunda modificació. Detalla en tres apartats «aspectes de la llei que resulten més clarament defectuosos i expliquen la forta contestació social».

També assenyalà que «la llei, a la qual m'estic referint, criminalitza l'insubmissió amb penes tan desproporcionades que està produint efectes contraris als que el sistema penal ha de garantir, ja que posa en greu perill la mateixa legitimitat legal (de la llei) pel refús, generalitzat que està generant en la ciutadania».

Finalment el bisbe de Bilbao, diu que «des de la meua condició de ciutadà amb sensibilitat social i des de la meua funció de Pastor que intenta ser proper a les qüestions que afecten profundament la vida dels meus diocesans, jo advocaria per una nova llei que reguli en equitat la prestació social que els ciutadans hagin de rendir a les necessitats de l'Estat» Conclou donant unes pistes de com el servei militar i la prestació social han de ser fórmules alternatives, lliures, iguals en duració de temps i en condicions de l'exercici «sense que cap sigui preferent i cap simplement tolerada». (O.B.)

Dclaració del Consell Episcopal de Jaén

«Lamentem el greu augment de l'atur laboral»

JAÉN.— El bisbe i els vicaris de les diòcesis, reunits en una sessió extraordinària del Consell Episcopal, van fer pública la seva reflexió sobre la crisi econòmica i laboral de la província, registrada, sobretot, a la indústria.

El Consell Episcopal de Jaén expressa en el comunicat «la seva profunda consternació davant el greu estat en què es va sumint progressivament la província de Jaén a causa de la crisi que afecta distintes empreses de les quals el tancament i la reducció de plantilla creix dia a dia augmentant l'atur laboral, l'escassetat i la debilitat del teixit industrial i la consegüent desmoralització de les persones i els grups socials que veuen reduïdes les possibilitats d'un pròxim ressorgiment econòmic».

«Així doncs —continua el comunicat— l'Església de Jaén sent amb amarguesa les frustracions personals, els problemes psicològics, els desequilibris familiars i els desordres socials que acostumen a seguir a la manca habitual de treball i dels mitjans necessaris per a la justa atenció de les necessitats més urgents.»

En destacar les pautes que podrien seguir les empreses, els treballadors, els sindicats i la societat en general, el Consell Episcopal de Jaén recomana als ciutadans d'aquesta diòcesi «una més gran estima per les nostres empreses i fonts de riquesa».

El comunicat del Consell Episcopal demana una transparència informativa als polítics, als tècnics de l'Estat i de l'empresa que «han de sentir-se responsables de no demorar la informació justa i possible sobre la situació de les empreses als qui contribueixen directament al seu rendiment i poden veure's afectats per la crisi».

El comunicat es refereix igualment a l'actitud del Govern espanyol i lamenta que «s'hagin produït actuacions respecte al poble que semblen equivalents o molt semblants a les que lamentem en el comportament industrial de les multinacionals; suprimir aquells serveis que no són directament rendibles des de perspectives econòmiques, sense tenir en compte amb esperit de servei indiscriminat, la promoció del nostre poble en altres dimensions dignes i necessàries». (SIC)

Analitzats per les Conferències Episcopals d'ambdós països

Els bisbes espanyols i portuguesos reclamen més solidaritat i respecte a la dignitat humana dels emigrants així com en el seus drets

Temes comuns entre Espanya i Portugal

COIMBRA.— Els presidents, vice-presidents i secretaris de les Conferències Episcopals espanyola i portuguesa es reuniren la setmana passada a Coimbra. Els reunits tractaren, entre altres qüestions, els problemes de la situació econòmico-social i cultural d'ambdós països.

Per part de la Conferència Episcopal espanyola assistiren Elías Yanes i José Sánchez González, i no van poder participar-hi el vice-president monsenyor Fernando Sebastián. Per la Conferència portuguesa van ser presents els monsenyors Joao Alves, Manuel Falcao i Januário Ferreria.

En relació a la vida de l'Església consideraren la situació de la pràctica religiosa i la relació de l'Església amb la societat, ponderant la responsabilitat de tots els cristians en la construcció d'un món fonamentat en els valors de la llibertat i de la solidaritat.

Segons una nota de premsa facilitada avui per la Conferència Episcopal espanyola, entre els temes estudiats pels bisbes destaquen els següents:

Mitjans de comunicació social.— Ressalten la necessitat de la presència de l'Església en aquests mitjans com a camins per a l'evangelització, com a servei a la

cultura i a la transformació de la societat.

Migracions.— Analitzaren els bisbes el fenomen de l'emigració en ambdós països, posant en relleu la presència d'uns vuitanta mil portuguesos a Espanya. Sentiren la necessitat i la urgència d'establir un millor acompanyament pastoral als emigrants portuguesos a Espanya amb la col·laboració de l'Església d'ambdós països.

Davant la situació de la legislació d'emigració d'ambdós països i de la Comunitat Europea, de caràcter notablement restrictiu, els bisbes apel·len al sentit de la veritable solidaritat i al respecte a la persona en la seva dignitat i en els seus drets.

Les sectes.— La presència d'aquest fenomen posa de manifest la urgència cada vegada més sentida d'una sòlida formació teològica i d'una pastoral missionera creativa.

Família.— En el marc de la celebració de l'Any Internacional de la Família els bisbes constaten un més gran interès per aquesta temàtica, i advoquen, per una més gran vitalització dels moviments apostòlics que tenen com a objectiu la família. (E.P.)

INTERNACIONAL

El testimoni de Josep Maria Massana, un missioner franciscà i català

La sang es continua vessant a Burundi

El poble de Burundi —un 90% cristià— no ha aconseguit superar els enfrontaments ètnics entre la majoria «hutu» i la minoria «tutsi».

Des de fa molt temps, el domini prepotent dels «tutsi» s'havia enyorit sobre la majoria «hutu». «Tutsi» eren els alts governants; «tutsi» els alts comandaments de l'exèrcit; «Tutsi» els nous rics del país. L'any 1993 van canviar els vents. Les urnes portaren democràticament els «hutu» a la més alta magistratura de la nació i per primera vegada en la història un «hutu» —Melior Ndadaye— ocupà la Presidència de la República.

Terrible cop d'estat

Pocs mesos després, el 21 d'octubre de 1993, un cop militar va acabar amb la seva vida i amb la d'unes altres 9 personalitats polítiques de l'ètnia «hutu». La sang va començar a vessar-se en impressionants enfrontaments entre «tutsi» i «hutu», entre

l'exèrcit i el poble. Es calcula que unes 100.000 persones han perdut la vida des d'aleshores fins ara; que unes 700.000 han hagut de buscar refugi les nacions veïnes; i que uns 250.000 han hagut d'abandonar les seves cases i les seves terres per trobar una mica de pau en altres regions menys castigades per la lluita fratricida...

Crida de l'Església a la pau

L'Església de Burundi s'està escarçant en ajuts als perseguits i desplaçats. Distribueix aliments a les poblacions famolenques i atén els ferits que s'amunteguen en els hospitals i en els dispensaris. La jerarquia eclesiàstica, a més d'haver fet públiques tres crides urgents a la pacificació i reconciliació, continua amb la seva tasca callada i de mediació entre els «hutu» i els «tutsi».

Testimoni de la catàstrofe

El missioner franciscà, Josep Maria Massana, que va ser entre nosaltres i fou entrevistat per C.C., explica l'estat de coses després de tornar al seu estimat Burundi.

«En tornar a aquest país estimat vaig trobar una situació molt trista. Fins a Nadal va ser espantós: grans matances de tipus racial. Es donen xifres més elevades. A partir de primers d'any sembla que la cosa es va anar arreglant.

L'Església ha fet el que he pogut. Els bisbes han fet sentir la seva veu. Cada diumenge hi havia una instrucció elaborada per la conferència episcopal, que parlava molt objectivament i amb claredat. Religiosos i sacerdots també han intentat fer entrar en raó i fer prevaldre els principis cristians. Cal dir que alguns sacerdots i religiosos han trobat la mort. Jo he anat i vaig cada dia a celebrar l'Eucaristia a una sucursal. La gent

s'hi aboca. A les meves homilies diàries apporto el meu granet de sorra. Hi ha llargues cues per confessar-se. Sembla que es volen preparar a morir...

La resta del govern (ja sabeu que el cap i set col·laboradors van ser assassinats, i altres van fugir), ha fet també grans esforços per fer retornar la pau. Però en molts cors l'odi i la venjança estan molt arrelats. Lladres i malfactors aprofiten l'ocasió per fer les seves malvestats.

Durant tres mesos no hi ha hagut ningú que dirigís el país. Per sort, a mitjan gener van escollir el resident del país. Confiam que el procés de pacificació farà el seu curs. I que, almenys, quedi l'esperança com una llàntia encesa. Les perspectives són calamitoses.

Durant aquests mesos, per la por, ningú no anava a cultivar els camps. Això vol dir fam i misèria en els mesos a venir. Totes les cases dels 700.000 refugiats han estat cremades, arrasades i saquejades. Quan tornin no tindran absolutament res. Només el que porten al damunt. Les malalties s'escampen vertiginosament, sobretot entre els refugiats. Després d'haver-se salvat, els toca morir igualment...

Quants nens sense pares! Quants pares sense infants! Quantes vidues! Gairebé no hi ha família que hagi quedat sencera.

L'ajuda europea va arribar amb rapidesa i eficàcia. ¿Fins quan...? Nosaltres, amb les almoines privades hem fet el que hem pogut per tapar forats i alleujar misèries. Sobretot hem repartit centenars de flassades, i molts sacs d'arròs i llet en pols. Les ajudes que vau donar-me abans de marxar no podien ser més oportunes. Us ho agraeixo una vegada més. I el que encara pogueu fer... us mereixerà una gran benedicció del Senyor i l'agraïment etern d'aquests germans nostres.»

C.C.

L'ordenació de dones anglicanes, 12 de març, provocà la primera deserció d'un alt càrrec del govern britànic, integrat majoritàriament per anglicans. En una cerimònia celebrada a l'església del Sagrat Cor de Westminster, al centre de Londres, el ministre de Medi Ambient, John Gummer, es va convertir al catolicisme.

John Gummer

John Gummer, ministre britànic, es passa al catolicisme

En una carta adreçada a l'arquebisbe de Canterbury, George Carey, màxim responsable de l'Església anglicana, Gummer critica «el poder unilateral del Sínode» que ha provocat un canvi radical en l'autoritat de l'Església.

Carey, que fou informat per endavant de les intencions del ministre, expressà la seva «tristesa» per la deserció. «La seva acció només el mou d'una part a l'altra de l'Església Universal de Crist. Malgrat la tristesa de la separació, ens mantindrem units en el nivell més profund de la comunió», escrigué l'arquebisbe en resposta a Gummer.

La deserció de John Gummer va ser precedida per la conversió al catolicisme de la duquessa de Kent, el primer membre de la família reial que renuncià a la doctrina tradicional dels monarques britànics. El ministre va seguir també l'exemple d'Ann Widdecombe, secretària d'Estat en la present administració conservadora, la conversió a la fe de Roma de la qual es va transmetre per televisió.

L'Exòde podria desestabilitzar l'Església anglicana. Set bisbes i més de 700 pastors i diaques han fet els primers passos vers la seva acceptació de la doctrina de l'Església catòlica.

El «Moviment en Favor de l'Ordenació» va advertir als anglicans tradicionalistes, sector que amenaça amb fugir a Roma, que l'Església catòlica podria acceptar també l'ordenació de dones. En resposta a la conversió de Gummer, una portaveu del moviment afirmà que molts catòlics estan «encantats» amb la decisió de l'Església anglicana. (L.G.)

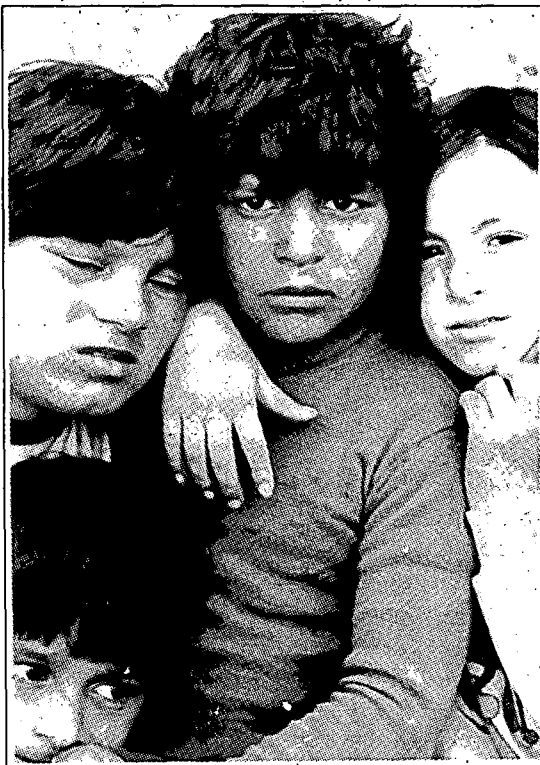
Denúncia del cardenal Evaristo Arns

Al Brasil s'assassinen tres infants o adolescents per dia

SÃO PAULO (Brasil).— L'arquebisbe de la diòcesis, cardenal Evaristo Arns, ha escrit un article davant el Dia d'Hispanoamèrica que se celebrà el 6 del passat mes de gener. En ell tracta de l'extermini dels infants del carrer al Brasil, i de la poca protecció que tenen els infants, així com de la millor distribució dels béns en un país on abunden els recursos naturals.

L'arquebisbe de São Paulo afirma que en una investigació recent del Grup d'Estudis sobre la violència de la Universitat de São Paulo desmuestra que el 1990 foren assassinats als carrers d'aquesta ciutat 1.095 infants i adolescents, cosa que equival a tres morts diàries. De res no han servit les denúncies de les institucions brasileres, inclosa la Conferència dels bisbes, o de les internacionals, perquè aquest nombre ha augmentat en un 25%. «La impunitat que encobreix els autors d'aquest extermini és una altra faceta de la tragèdia».

Mons. Arns denuncia que en aquestes estadístiques nos examinen ni les causes, ni les conseqüències de tanta brutalitat. «Moltes vegades incitats pels pares famolenques, els infants comenten robatoris i arriben fins a la prostitució organitzada. La policia quan no mata, empresona. I mai no es va poder

convertir els establiments d'internament forçat d'infants i adolescents en institucions d'educació, respectant la condició de menors».

Per tot això es pregunta «¿és possible que al Brasil, un país dotat de recursos inesgotables, no arribi mai l'hora d'emprendre una reforma agrària eficaç i un repartiment de béns d'acord amb els valors d'un país civilitzat?»

També explica l'arquebisbe que una Assemblea d'experts ha arribat a la conclusió que, l'any 2.025, Brasil serà un dels països més envellit del planera, a causa de l'esterilització en massa de dones i a l'eliminació d'infants.

El cardenal Arns, «Premi Niwano per la pau»

El cardenal Arns, ha estat designat aquest any «Premi Niwano per la pau». Aquest premi és atribuït per onzena vegada com a recompensa pel compromís del cardenal en favor de la democràcia al Brasil, ha revelat un portaveu de la fundació Niwano a Roma.

Arns: «La impunitat que encobreix els autors d'aquest extermini infantil és una faceta de la tragèdia»

El premi creat per un laic budista japonès, Ryssho-Kosai-Kei, serà lliurat al cardenal l'11 de maig a Tòquio. El primer premiat el 1983 fou el també brasiler, Dom Helder Camara, antic bisbe d'Olinda i de Recife. (APIC)

El 4 de març de 1979 Joan Pau II signava l'encíclica programàtica del seu pontificat, *Redemptor hominis*. Un text molt ampli, complex, ple d'intuïcions, però al mateix temps orgànicament estructurat a partir d'algunes veritats fonamentals de la nostra fe. Veritats emergides novament de manera especial amb el

Concili Vaticà II en l'«autoconsciència» de l'Església, per utilitzar una expressió del mateix Papa. Fa 15 anys, el document fou presentat als periodistes d'arreu del món pel pare Roberto Tucci, jesuïta, teòleg. A ell li hem demanat de rellegir l'encíclica a la llum de l'afirmació central: «L'home és la primera i fonamental via de l'Església».

Entrevista amb el P. Roberto Tucci amb motiu del 15è aniversari de la primera encíclica de Joan Pau II

—La *Redemptor hominis*, ¿fou el fruit d'una reflexió personal de Joan Pau II?

—Fou escrita de la seva pròpia mà en el sentit més estricte, alguna cosa que no es pot dir normalment de les encíclics pontificies. La primera redacció es remunta al mes de novembre de 1978. El document, escrit des del començament en polonès, reasumia els principals pensaments i preocupacions que el nou Papa duia en la seva consciència en el moment de l'elecció. Aquelles preocupacions i reflexions havien anat madurant amb especial força i urgència dins del seu ànim durant els anys del seu servei sacerdotal, i després, episcopal, el qual incloïa una efectiva participació en el Concili i en diversos Sinodes de Bisbes. Però per bé que es tractava de pensaments i preocupacions madurats abans de l'elecció, això no significava que deixés de banda el profund influx que el nou ministeri universal comportava, difícilment comparable a allò que pot passar a un home qualsevol ni que hagués rebut unes altres investitures molt altes. Crec que es pot dir que rarament la primera encíclica d'un papa hagi expressat tan nuclearment, com a germen, les grans línies de tot un pontificat com és el cas de l'*Ecclesiam suam* de Pau VI i de la *Redemptor hominis* de Joan Pau II.

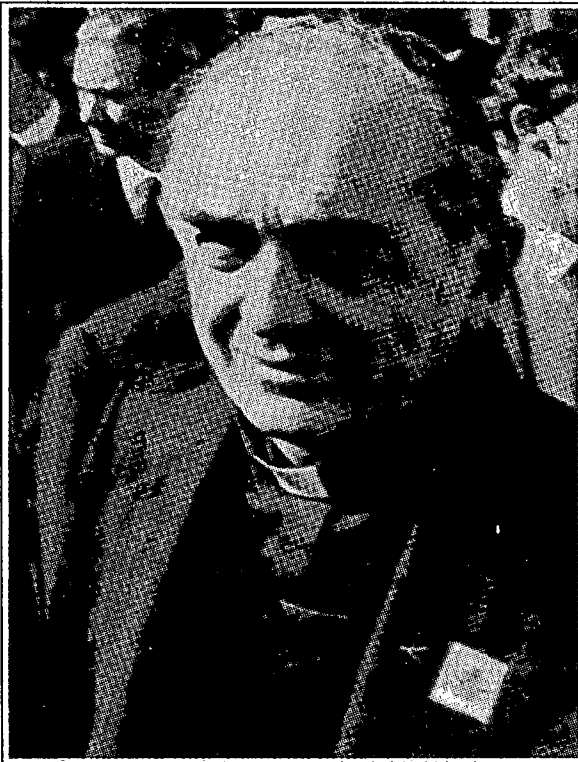
—¿Quina valoració de l'«herència» del Concili feia Joan Pau II en aquesta encíclica?

—Substancialment positiva, encara que era realment conscient d'algunes «inquietuds momentànies» del període postconciliar. Aquesta valoració es traduïa en una afectuosa defensa del pontificat de Pau VI en el context de la qual fou reprès el tema de les diverses debilitats internes sofertes per l'Església en el postconcili, amb un balanç consultiu caracteritzat per un substancial optimisme. L'adhesió al Vaticà II era con-

firmada àmpliament en les pàgines dedicades a la defensa, sense cap classe d'atenuants, del principi de la col·legialitat episcopal, i a la valoració àmpliament positiva de la nova orientació ecumènica de l'Església i també de l'actitud de respecte i obertura vers les religions no cristianes. Estan certament en aquesta línia els Sinodes generals i especials, la visita a la Sinagoga de Roma, la trobada interreligiosa d'Assís, per citar només alguns esdeveniments.

—¿Quina era l'actitud del Papa pel que fa al tema de la llibertat religiosa?

—Especialment important era la referència a la declaració conciliar sobre la llibertat religiosa, fonamentada sobre el respecte de la consciència i de la llibertat de l'home, condició i base de la veritable dignitat de l'home, i en l'exigència d'una relació honesta

La *Redemptor hominis*, un document programàtic de tot un pontificat

davant la veritat com a condició d'una autèntica llibertat. Cal remarcar com la llibertat religiosa era reivindicada pel Papa en el context més ampli de l'autèntica llibertat «tout court», fonamentada sobre la veritat i sobre la dignitat de l'home, amb un gran respecte pels resultats que podrà tenir la lliure i honesta recerca de l'home del sentit de la seva existència, del seu misteri. Aquí ja hi havia «en germen» la inspiració essencial de l'encíclica *Veritatis splendor*.

—En la *Redemptor hominis* el Papa revelava la seva preocupació per tot allò que amenaça els esforços per intentar fer la vida cada vegada més

humana...

—L'encíclica desenvolupa una atenta anàlisi antropològica de la situació de l'home contemporani i de tot allò que més amenaça l'exigència avui tan sentida d'una vida individual, familiar, cultural, i d'un ordre social, econòmic i polític, més conforme a la dignitat humana. La valoració crítica assolia amb fermes accents els diversos totalitarismes d'estat, però s'estenia també a la civilització consumística. En l'arrel de les amenaces que més pengen sobre l'home contemporani s'entreveia la difusió d'un civilització de perfil marcadament materialista, mentre que s'oferia una reintegració del concepte hegelianista d'alienació, en el sentit que els fruits de la multiforme activitat de l'home no solament són espoliar aquell que els ha produït, sinó que fins i tot es gira en contra del mateix home».

—¿Com feia front a l'encíclica el tema de les relacions entre l'Església i els diversos sistemes polítics?

—Sense que es confongui de cap manera amb la comunitat política i sense estar vinculada amb cap sistema polític, l'Església ha de ser, tanmateix, «de manera sempre nova, conscient de la situació de l'home... de les seves possibilitats i dels perills que amenacen la seva dignitat». Per això,

en l'encíclica es troben referències als sistemes d'organització social i política, a les diverses concepcions ideològiques, a la «indispensable», i per tant difícil, «transformació de les estructures de la vida econòmica» per arribar a una «economia veritablement humana». Però això sempre en funció de l'home concret que es troba que ha de viure en tals situacions, sempre en funció dels seus drets, en funció de la tutela i promoció de la seva dignitat, amb una actitud de confiança fonamental en la seva capacitat de reaccionar, de poder influir sobre desenvolupaments més positius que els dels sistemes i les mateixes concepcions ideològiques.

—Denunciant les estructures d'injustícia del món contemporani, ¿anticipava la *Redemptor hominis* les successives encíclics socials?

—«L'ensenyament social de l'Església era entesa essencialment com el conjunt dels principis d'una antropologia cristiana i de les orientacions pràctiques que s'han anat formulant a la llum de la cristologia posada en contínua confrontació amb les condicions canviants en què viu l'home «històric». I això d'una «manera creativa i oberta» més que com una proposta estàtica d'un model orgànic i complet d'organització social, econòmica i política, que

es contraposi gairebé com a solució alternativa, com una «tercera via», als sistemes que a poc a poc s'afermen en el curs de la història. És el que després ha estat àmpliament confirmat en la *Laborem exercens* i, sobretot, en la *Centesimus annus*.

—En altres paraules, ¿l'Església no reivindica competències en matèria social?

—Em sembla que això ha estat expressat sintèticament, però molt bé, pel cardenal Roger Etchegaray, president del Pontifici Consell «Justícia i Pau», i en una recent entrevista a la Ràdio Vaticana: «L'Església no reivindica cap competència pròpia en matèria social, però la seva secular experiència de l'home, profunditzada a la llum de l'Evangeli, l'autoritza a practicar un diàleg lliure amb experts de les diverses disciplines socials. D'altra banda, ella ha contribuït a descobrir i enriquir els conceptes avui centrals en el pensament social, com el del bé comú, el de la destinació universal dels béns, el de la subsidiarietat, el del desenvolupament dels pobles, el de la llibertat religiosa. L'atribut «humà» associat a la noció d'economia, de treball, o la conjunció d'idees com «justícia i caritat», «ser i tenir», fecunden investigacions i realitzacions socials que procuren servir l'home en totes les seves dimensions, l'home pres completament en la seva unitat vivent, tal com Joan Pau no es cansa de recordar des de la *Redemptor hominis*, la qual continua essent la clau de lectura de tot el seu pontificat.

—Pare Tucci, vostè s'ocupa des de fa deu anys de l'organització dels viatges del Papa. ¿La *Redemptor hominis* prefigurava d'alguna forma el ministeri itinerant de Joan Pau II?

—Certament en l'encíclica no hi havia una insinuació explícita sobre la seva intenció —d'altra banda ja anticipada i fins i tot duta a terme amb el viatge de gener de 1979 a Santo Domingo i a Mèxic— de recórrer els camins del món per anunciar l'evangeli. Però per altra part és clar que l'encíclica ja preanunciava les grans temàtiques que el Sant Pare ha desenvolupat després en el seu ministeri itinerant per realitzar, d'una forma que està en consonància amb els temps moderns, el compromís de «ser testimoni de Crist fins als darrers confins de la terra», que és precisament la frase amb què es tanca la *Redemptor hominis*, recorrent fins i tot físicament ell mateix els camins del món.

■ Silvano Stracca

(De *Avenire*, 3 de març 1994)

SECIN a Salamanca

El Centre d'Iniciatives del SECIN promou una sortida amb autocar a Salamanca per a la visita a la extraordinària exposició *Las edades del hombre* que tindrà lloc aquesta primavera.

La sortida serà del 6 al 9 de maig proper amb visita a Valladolid, Salamanca i Burgos. Per a informacions dirigir-se a SECIN, Rambla de Catalunya, 115 Barcelona telèfon-contestador. 488 35 35.

Mons. Camprodon escriu sobre el Dia del Seminari

«La família és l'esperança de les vocacions al sacerdocí»

GIRONA

El bisbe Jaume Camprodon afirma que el lema d'aquest any per al Dia del Seminari, «La família és l'esperança de les vocacions al sacerdocí», s'ha quedat curt. «El seminari no és un és un mitjà. Per bé que és veritat que és un mitjà molt important», assegura.

Mons. Camprodon explica que el Seminari per a la formació dels capellans és una institució que ve del Concili de Trento, que s'ha renovat amb el temps. El Concili veu la necessitat de dotar els joves que aspiren al sacerdocí d'una formació més sòlida i integral. En canvi, assenyala, a capellans en l'Església hi ha hagut gairebé des de primera hora.

Per això es pregunta si vol dir això que l'Església pot

prescindir dels seminaristes. A la qual cosa respon que en termes absoluts, sí. Però matisa dient que per les circumstàncies dels temps i la formació que demana un sacerdot, es fan imprescindibles.

Possibilitat de la vocació sacerdotal

A més, apunta el bisbe de Girona que «la família, esperança de les vocacions al sacerdocí, és una veritat com un temple. La família cristiana és el lloc natural on els infants comencen a obrir-se a Déu. En la família és on primer s'aprèn a compartir i a servir».

En aquest sentit es dirigeix als pares perquè parlin amb els seus fills, amb un cor generós, de la possibilitat de la vocació sacerdotal. (S/C)

El Centre d'Estudis Diocesà ofereix un ventall de conferències sobre el Concili i la família

GIRONA.— El Centre d'Estudis Diocesà del bisbat (CED) ha ofert a les parròquies un ventall de possibles conferències i xerrades sobre el Concili Provincial i sobre la família, tema de l'Any Internacional proposat per la UNESCO. Respecte al Concili Provincial el CED ofereix els temes següents: *El sentit del Concili, avui*, per un representant de la Comissió Diocesana que també parlarà dels temes escollits per al Concili, *l'etapa reflexiva, un camí obert i finalment La història dels Concilis de Tarragona*, per mossèn Josep Maria Marquès, professor de

l'Institut de Teologia. En segon lloc, respecte a la família es reflexionarà sobre: *Construir la democràcia més petita al cor de la societat, la família; La ruptura familiar, un salt en el buit; La família i l'Església; La família i la convivència; Valors humans, identitat cultural i continuïtat històrica dins el clos familiar; i, La família, educadora de la Fe i escola de convivència.*

A més, el CED ofereix un cicle de conferències sobre els temes següents: *Crist en l'art medieval*, pel senyor Antoni Noguera que també explicarà: *Les marededéus romàniques a la diòcesi de Girona*; *L'Islam i el Cristianisme*, pel senyor Josep Manyer; *Els cristians de Girona* per mossèn Josep Maria Marquès; *El món Àrab*, pel senyor Josep Manyer; *La immigració i el racisme*, per mossèn Joaquim Giol, le qual d'igual manera parlarà dels marginats i l'Església; i *Arrels cristianes de Catalunya*, per mossèn Joan Carreras. Els responsables de les parròquies poden demanar aquests temes o suggerir-ne d'altres. En els últims anys, una quarantena de parròquies s'han acollit a aquests programes.

● M.C.

El bisbat d'Urgell estudia construir a Mijaran un temple per als turistes

URGELL

VIELLA.— L'ajuntament de Vielha cedirà uns terrenys al bisbat d'Urgell per a la construcció d'una nova església.

Aquest temple que volen edificar s'ubicarà a la zona de Mijaran a la capital aranesa i tindrà una capacitat per acollir 1.000 persones.

El projecte també preveu la construcció d'un pàrquing que comptarà amb 500 places d'aparcaments de vehicles.

La nova església tindrà un caràcter comarcal i està pensada especialment per als turistes.

Al ple extraordinari a més de l'aprovació d'aquest punt, es donà llum verda a la venda de l'escorxador

de Vielha on s'ubicaran properament les dependències de la Policia Autònoma.

Dels tretze punts de l'ordre del dia de la sessió destacà l'aprovació del refinançament del deute municipal que actualment se situa al voltant dels 400 milions de pessetes, 300 dels quals pertanyen al palau de gel. Aquesta partida serà absorbida immediatament amb la societat que formaran l'ajuntament i altres empreses per portar la gestió i explotació del poliesportiu.

En aquest sentit la propera setmana està previst que es convoqui una reunió amb totes les entitats privades interessades, en la qual s'establiran les bases i directrius per formalitzar la societat.

● P.M.

Domund '93: 8,7 milions de pessetes

LA SEU D'URGELL.— Els cristians de les parròquies del bisbat d'Urgell, la diada del Domund, van donar a les missions 8.748.325 ptes.

La suma de diners destinats pels cristians d'Urgell a l'evangelització dels pobles, la diada del Domund '93, supera un 7% el total de la col·lecta de l'any anterior i significa un donatiu mitjà de 53 ptes. per habitant, dada que situa el bisbat d'Urgell als primers llocs de l'estadística relativa d'aportacions a les missions per part de totes les

diòcesis d'Espanya.

Ramon Clua, delegat diocesà de missions, agraeix la col·laboració dels preveres i seglars a l'organització de la diada missional i la generositat dels fidels.

D'altra banda, el P. Manuel Soode, missioner a Burkinafaso, ha escrit una carta d'agraïment a Mans Unides del bisbat d'Urgell per haver-li finançat un vehicle tot-terreny que li facilitarà el treball apostòlic.

La compra del vehicle ha estat possible gràcies als donatius que

Mans Unides rebé de la Campanya contra la Fam de l'any 1992.

«Déu li ha fet un bon regal», comenten els feligresos del P. Manuel. Afegeixen: «Està bé que Déu augmenti l'haver del teu amic i la força de la vostra amistat». Aquestes accions de solidaritat expressen uns valors que transcendeixen la mateixa ajuda rebuda tant per als donants com per als beneficiats.

● C.C.

Vol incorporar més gent jove i promoure l'aspecte espiritual

L'ex-alcaldesa de Cassà de la Selva nomenada presidenta de l'Hospitalitat de Lourdes

GIRONA.— El bisbe ha confirmat el nomenament de Dolors Godoy i Rotllens, ex-alcaldesa de Cassà de la Selva, com a presidenta de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, després que fos elegida democràticament per aquest càrrec. Dolors Godoy ha substituït Joan Rosa que ja portava set anys al front de l'entitat.

La nova presidenta ha manifestat que el seu objectiu principal és tirar endavant la peregrinació amb malalts que es fa cada any i que enguany sortirà de Girona el 16 de juny i tornarà el 20 del mateix mes. Aquesta peregrinació sol portar uns dos-cents malalts al santuari francès als quals acompanyen prop de mig miler de «brancardiers», infermeres i amics.

Dolors Godoy també ha dit que vol «promoure més l'aspecte espiritual i les activitats de lleure pels pelegrins i malalts». I ha afegit que «pretén involucrar més el jovent en el pelegrinatge». Actualment l'Hospitalitat de Lourdes compta amb uns tres-cents socis de tot el bisbat que no paguen cap quota i per això els diners que empra els treu de donatius voluntaris, de la rifa que es fa per Nadal i d'altres fonts.

Dolors Godoy ja feia 17 anys que participava en les peregrinacions i era la responsable del servei de bany de malalts a les piscines de Lourdes. Diu que ella també s'hi banya cada dia, després que ho han fet els malalts i no ha agafat mai cap malaltia.

■ M. Caballé

Editorial Claret

Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona - Tel.: (93) 301 08 87

Joan Pau II

LA FAMÍLIA

Exhortació Apostòlica
Familiaris Consortio

Editorial Claret

LA FAMÍLIA

Exhortació Apostòlica Familiaris Consortio
Joan Pau II

Documents del Magisteri 22. PVP 500 ptes.

Amb motiu de la celebració de l'Any de la Família, hem reeditat aquesta exhortació apostòlica de Joan Pau II feta per a fer sentir la veu de l'Església i oferir ajuda a tot aquell qui, coneixent ja el valor del matrimoni i de la família, tracta de viure'l fidelment. L'Església ofereix el seu servei a tot home i dona preocupats pel destí del matrimoni i de la seva família, i particularment al jovent, a fi d'obrir-los nous horitzons, ajudant-los a descobrir la bellesa i la grandor de la vocació a l'amor i al servei a la vida.

Aviat a la vostra llibreria:

Carta a les famílies
Joan Pau II

Reflexions del Sant Pare a les famílies de totes confessions religioses i als homes i dones de bona voluntat amb motiu de l'Any Internacional de la Família.

Entrevista al delegat diocesà d'Ensenyament

Mossèn Josep M. Tomàs i Prats és el responsable des de fa 16 anys de la Delegació Diocesana d'Ensenyament. Amb la col·laboració de preveres i altres membres d'aquesta delegació s'ha fet molta feina. La diòcesi compta aquest

curs amb 35.757 alumnes escolaritzats en 120 centres estatals, 28 dels quals són d'ensenyament secundari i 3 del'Església. Amb ocasió de la reunió que va fer recentment la delegació hem cregut oportú fer-li aquesta entrevista.

TORTOSA

—D'entrada podrieu comentar els resultats de l'estadística diocesana (curs 93/94) respecte a l'ensenyament als diferents nivells, dades globals i finalitat de l'estadística.

—L'estadística fa 15 anys que es porta a cap. És un seguiment que fem de l'opció per la classe de religió a tots els nivells, tant públics com privats. Amb un cop d'ull veiem el termòmetre de la classe de la religió al llarg d'aquests anys, el professorat i, també, el descens de la natalitat. Tot això tant per parròquies com per a arxiprestats i zones pastorals. Els percentatges del present curs són els següents: EGB 89'52 per cent han optat per la classe de religió; BUP 74'60%; FP 69'78%; ESO (pla experimental) 37'98%.

—Compareu-ho, si us plau, amb els cursos passats i amb la resta de Catalunya i de l'Estat.

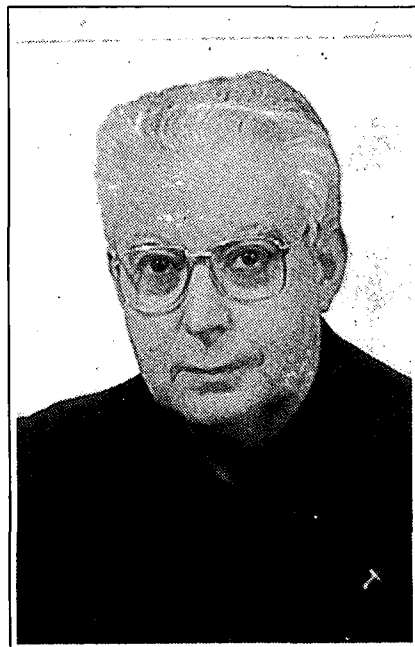
—Ja fa uns quants cursos que ens movem sempre amb els mateixos percentatges. Respecte al curs passat, l'EGB ha disminuït un punt; però el BUP i la FP n'han augmentat gairebé 5 i 2 punts respectivament. No m'agrada comparar-ho amb altres diòcesis. La nostra diòcesi és més aviat rural, les escoles no són grans i això fa que els pares estiguin més amb contacte amb els mestres. Compren que les grans diòcesis tindran moltes més dificultats. Ara bé, ens movem dins la mitjana estatal.

—¿Quines són avui per avui les preocupacions de la delegació?

—Dos objectius pastorals: aconseguir una bona qualitat de la classe de religió i la formació del professorat. Totes les re-

unions de la delegació tenen la finalitat d'aconseguir aquests dos objectius.

—Representa que la qualitat de la classe de religió està

La demanda de la classe de religió entre els alumnes de BUP i FP ha augmentat, segons mossèn Tomàs

en proporció a la formació del professorat, ¿voleu dir-nos que feu en aquest sentit?

—Primer encoratjar els mestres perquè obtinguin el DEI; això com una preparació inicial. Després es procura fer un seguiment del professorat ajudant-lo en la seva vida eclesial, per exemple ara hi ha programats uns recessos. Però ens manca encara posar en marxa la formació permanent. La formació inicial es pot fer en el mateix Institut de Teologia de Tortosa.

—Aquí a la taula teniu aquests fulls que parlen de la Jornada de l'ERE, ¿què és això?

—Ja fa uns quants anys que ho programem. Es tracta de dedicar un diumenge on a nivell de bisbat es pregarà i reflexionarà sobre l'ensenyament religiós escolar. Enviem monicions i pre-

gàries per a l'eucaristia i esquemes de reflexió per a possibles trobades amb pares, mestres o alumnes majors. Ho fem quan comença el temps de la preinscripció escolar. Cal conscienciar les nostres comunitats sobre la pastoral escolar.

—Per acabar, ¿com veieu el futur sota la influència de la LOGSE?

—El mateix ministeri no està pas content de l'avaluació que es fa de l'aplicació de la LOGSE. Hi ha moltes llacunes; per exemple la manca de l'educació de valors morals, ètics i cultura religiosa. No es pot pas parlar d'una educació integral. Espero que els pares també voldran l'educació en valors religiosos cristians, i aleshores, tornarà a augmentar el nombre dels qui opten per la classe de religió. Cal ser esperançats de cara al futur. Però no val a queixar-se, cal estar allí i treballar.

■ Joaquim Blanc i Bahima

FETS I CRITERIS

La família, esperança del seminari

El primer seminari de les vocacions és la família. Fem, enguany, aquesta afirmació, no sols perquè celebrem l'Any Internacional de la Família, sinó perquè, i sobretot, tenim la convicció de la importància i de la centralitat de la família en el descobriment de la vocació de cadascú.

Tota vida és una vocació, una crida que demana una resposta. Els nostres pares es van sentir cridats al matrimoni i donaren una resposta generosa d'amor i d'entrega.

Per a la majoria de nosaltres, la família ha estat la llar on hem viscut la joia de la vocació cristiana que ens ha portat a donar una resposta més generosa al servei dels altres.

La família és el primer seminari on creixen les llavors de la vocació que Déu distribueix a mans plenes. Per tal que la família sigui un seminari de vocacions, cal que esdevingui de debò una comunitat de vida i d'amor; cal que sigui una autèntica escola d'educació dels valors humans i cristians.

La família no pot ser un lloc de dispersió ni un lloc de superficialitat. Els pares han de ser educadors dels fills no tant amb paraules com amb la força de l'exemple de la seva vida.

Els fills han de sentir-se estimats pels pares i impulsats per ells a viure conforme a l'Evangeli, és a dir, a lluitar contra l'egoisme i a estimar els altres amb generositat.

Els valors no són un patrimoni que fa part d'una

herència, sinó que han de ser conquerits amb esforç, i amb fidelitat a Jesucrist. Per això, els pares han de sentir-se responsables de l'educació dels seus fills, i només seran educadors veritables si posseeixen les virtuts humanes i cristianes de l'honradesa, de l'amor a la veritat, de la paciència, del sacrifici, de la generositat i de la pregària.

Es necessari examinar els fonaments de la família: si hi ha un projecte de vida, quina mentalitat s'alimenta, quines actituds es tenen i quines decisions es prenen. És molt important, endemés, veure si la família és una comunitat de vida i d'amor fonamentada en Jesucrist, si hi ha l'estil de vida de l'Evangeli, si és una llar acollidora on es respira un ambient de pau.

Vull donar les gràcies als pares i a les mares de tants sacerdots que es van sentir cridats a emprendre el camí del seminari i a perseverar gràcies a l'experiència viscuda en la pròpia família.

Les famílies que respiren generositat estimulen els joves a escoltar la crida de Jesús i a donar una resposta de servei generós.

Joves, sigueu valents, sigueu capaços de tenir grans ideals, de fer de la vostra vida un do total a Crist per servir en la veritat i en l'amor als altres. Si ho feu així, trobareu el camí de la felicitat.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Moment en què la imatge és traslladada en processó.

Restauració de l'ermita de la Mare de Déu de Berà

Darrerament a l'ermita s'han realitzat unes importants obres de remodelació. Les obres han anat a càrrec de l'empresa local "CONSBARA", especialitzada en aquests treballs.

TARRAGONA

RODA DE BERA.— La feina ha estat realitzada per Antonio Moragá i fills. Per poder realitzar les obres, la imatge de la Mare de Déu va ser portada solemnement de l'ermita a la parròquia de Sant Bartomeu de Roda, on va estar quasi dos mesos.

Fa poc, va ser retornada a l'ermita. En acabar la missa es va acomiadar la talla amb cants i al so de les gralles. Es féu el viatge a peu per l'antic camí, amb gran entusiasme i fervor, mentre es cantava el Rosari. Més de dos-cents fidels acompanyaven la

Mare de Déu en els tres quilòmetres que separen el poble de l'ermita. La majoria d'assistents van portar el tabernacle on anava la figura. Cal esmentar la quantitat de joves que hi participà amb devoció.

En arribar a la plaça d'aparcament de l'ermita, el seu rector, mossèn Concordi Bonet, el vicari episcopal que representava l'arquebisbe de Tarragona i els membres de l'Ajuntament de Roda van rebre la imatge. La Mare de Déu va entrar solemnement a l'ermita, en processó, i va ser col·locada al cambril amb grans aplaudiments.

■ Josep M. Nogués

ILLUMINARE RESIDENCIAL

3A. EDAT

- Habitacions dobles, individuals amb bany.
- Consultori mèdic.
- Cuina pròpia (adap. necessitats dietètiques).
- Capella. Missa dominical.
- Petita zona enjardinada.
- Ambient molt familiar
- C/ Alt de Gironella, 44 - torre (zona Tres Torres) Tel. 202 04 50.

Sense cap compromís, us agraïrem la vostra visita

L'Associació Cristiana Conesti vol apropar els polítics amb la societat civil

Defensa els valors humans i cristians

L'Associació Cultural Cristiana CONESTI (sigles que volen dir Conèixer i Estimar), va convidar el president d'Unió Democràtica, Josep Anton Duran i Lleida, a un encontre amb representants de diverses entitats i institucions de l'esquerra de l'Eixample, a fi d'impulsar una trobada entre els polítics catalans i

la societat civil, de manera que l'aproximament d'ambdós possibilités la realització d'unes accions polítiques més d'acord amb les necessitats reals dels ciutadans, alhora que aquests poguessin expressar-se lliurement davant d'alguns dels legítims representants democràtics.

BARCELONA

El senyor Duran i Lleida va assistir a la reunió, acompanyat de la delegada territorial de l'Ajuntament, del delegat de la Diputació barcelonina i del delegat de l'ICS (Institut Català de la Salut). Més d'un centenar de persones omplien la sala de reunions de la parròquia de La Miraculosa. Hi havia delegats de la Junta de Gremis de Cansaladers i Xarcuters, el president de la Junta d'Associacions de Veïns Cercle d'Or, representants de l'Associació de Botiguers de la zona, de diverses residències de la tercera edat, monitors i catequistes d'aquesta parròquia, delegats del voluntariat de malalts del barri i públic en general.

Va presidir l'encontre Josep Anton Duran i Lleida. Després de la presentació de totes les entitats, feta per mossèn Miquel R. de Sala, president de CONESTI, es van exposar algunes de les problemàtiques que es consideren més urgents del barri, per exemple, la necessitat que arribin els objectors de consciència, per fer la prestació civil substitutòria de la mili, a les residències d'ancians. També es van presentar queixes dels imposts que recauen sobre les botigues. De tot van prendre nota el senyor Duran i Lleida i els altres delegats institucionals.

El president de CONESTI, el primer de l'esquerra, en l'acte de presentació del llibre «Quin sentit donen a la vida...», promogut per la mateixa associació

Després tingué lloc un memorial dels amics de CONESTI i una pregària pels seus difunts. Abans d'acabar l'acte, el senyor Duran i Lleida va fer un breu parlament i posà l'Administració al servei del veïnat. El cant del Virolai va ser el signe de cloenda d'aquest aproximament senzill i assequible entre la classe política i la societat civil.

D'altra banda, l'associació CONESTI es planteja continuar amb encontres d'aquest tipus en tots els barris de Barcelona. A més, està a punt de posar en marxa una escola, durant unes hores a la setmana i com a complement dels horaris escolars, que ensenyi amb esperit cristià urbanitat, civisme i ecologia a nens i nenes de 5 a 7 anys.

Altres projectes que pensa realitzar a mig termini són: El Moviment AUC (Auxili Urgent Conesti) per ajudar persones que es troben en situacions límit; una acció de suport espiritual i humà a l'ancià, als malalts i al malalt terminal; reunions i tertúlies per reflexionar, estimar i actuar en cristià (ja se n'han celebrades algunes als 4 Gats), dirigides per un personatge destacat en la política, l'Església, el món del pensament, del cinema, dels artistes o dels esportistes.

CONESTI vol, per damunt de tot, descobrir els valors humans i cristians d'una manera atractiva i veraç, fent descobrir la seva urgent necessitat en la societat d'avui.

■ Núria Oriol Palarea

Celebrada la VIII Diada Catalana d'Escoltisme

TERRASSA.— Es va celebrar la VIII Diada Catalana d'Escoltisme que va reunir més de tres-cents participants, vinguts d'arreu de Catalunya. Els fulards grocs, o més aviat daurats, es feren remarcar pels carrers de la ciutat a les rutes de descoberta, medieval i modernista.

L'Eucaristia dominical celebrada a l'església romànica de Sant Pere serví per a viure la fe a l'estil escolta i també per comprometre's solidàriament: ja és costum que a l'eucaristia dels Antics i Amics es faci un gest concret per poder créixer el Fons de Solidaritat.

El dinar de germanor, al saló d'actes de la Fundació Busquets, reuní dues-centes cinquanta persones. En el transcurs de l'àpat foren homenajats els fundadors de l'escoltisme i guiatge terrassencs. Al vestíbul, els convidats pogueren contemplar una interessant exposició retrospectiva de 60 anys d'escoltisme a Terrassa.

Un gran aplaudiment final agraí el reeixit treball d'organització fet per la comissió de la Diada en la qual s'havien integrat representants de l'Associació,

dels antics escoltes i guies de Terrassa, així com també dels actuals agrupaments Pau Casals, Mossèn Homs, de Terrassa i Abat Escarré, de Matadopera.

La rotllana cantà una vegada més *És l'hora dels adéus*, el cant que també fa seixanta anys que enllaça mans i lliga fets en la història del 'escoltisme i de Catalunya: «el cercle refarem i potser serà més gran».

Enguany fa seixanta anys que amb el nom de Mossèn Norbert Font i Sagué es fundà a Terrassa la Secció de Minyons de Muntanya, dins la Federació de Joves Cristians de Catalunya, i valia la pena celebrar-ho. És per això que la ciutat fou escollida per a seu de la Diada Catalana d'Escoltisme que ha promogut per vuitena vegada l'Associació d'Antics i Amics de Minyons Escoltes / Guies Sant Jordi, l'escoltisme confessional català, coincidint amb la Diada del Pensament, festa d'aniversari dels fundadors dels Moviments Mundials Escolta i Guia.

■ Genís Samper

CARTA DOMINICAL

No es comprèn només mirant-lo a ell

Hi ha una coincidència de dates curiosa. Un matemàtic egipci va fer el càlcul del volum d'un tronc de piràmide l'any 1850 aC, tal com es pot veure al Papyrus Moscow. El va fer observant i reflexionant davant l'objecte el volum del qual volia calcular. Així és com procedim sempre: podem definir, analitzar o calcular mirant l'objecte que estudiem. Però la comprensió de l'home és una excepció d'aquesta manera de conèixer.

Just pels volts d'aquell any -1850 aC-, Déu s'adreçà la primera vegada a Abraham. Ell es deixà guiar per Déu i, des de llavors, es va comprendre més bé ell mateix. Perquè l'home és l'únic ésser que no es pot definir mirant-se ell mateix, sinó mirant Déu.

D'una forma semblant a l'home, el matrimoni i la família no poden ser definits sociològicament, mitjançant l'observació de la realitat, sinó fent atenció al que diu la revelació de Déu sobre l'home, sobre l'amor, sobre el matrimoni i la família, que és la seva veritat.

Hi ha actualment una lluita continua contra la persona humana i la família tal com Déu les ha fetes. La persona es destrueix en parcialitzar-la i considerar-ne només el poder, o el sexe, o el triomf, o la utilitat.

La família és atacada per alguns mitjans de comunicació, per les agressions a la fidelitat conjugal, a l'autoritat dels pares, pels atacs a la procreació (avortaments, anticonceptius), per l'abandonament físic o moral dels malalts crònics o incurables.

Tot el que hem esmentat no és pas la causa de la crisi: n'és l'efecte.

La causa més greu i important és que molts homes no saben què són. Ni saben què és la família. Si l'home només és un ésser d'una espècie determinada, però no una persona, en el sentit de ser algú cridat per Déu a la vida i a tenir relació, ¿per què s'ha de tenir un respecte total a la vida de l'home? Si la família no ha estat creada per Déu, tal com la creiem constituïda els cristians, ¿per què no canviar de parella?

La persona i la família, o són considerades i tractades com Déu les pensà o, a curt o a mitjà termini, les destruïm. Això és el que passa.

Un compromís de la família cristiana és creure en el model d'home autèntic, perquè creu en l'Home-Déu. I així és com, alhora que l'home, defensa Déu.

Per part de molts, no s'accepta que hi hagi res per llei natural. No s'accepta cap definició de la naturalesa humana. L'home ignora què és. Però la naturalesa és l'estructura d'un ésser com a fonament i norma prèvia del seu obrar. Destruïda -per ignorada- la naturalesa humana, s'impossibilita l'elevació a l'ordre sobrenatural, però també es perd tota norma de comportament. Ja que, si no hi ha una naturalesa, res no va contra la naturalesa de l'home. Tota maldat té el camí franc.

Qui té fe sap ben bé què és l'home. El sant és la realització plena i joiosa del projecte humà. D'aquí ve que l'educació cristiana sigui alguna cosa més que una opció per l'home: és l'únic camí per a la humanització autèntica de l'home i de la societat.

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Preparar per a la violència

M'ha entristit, sincerament, aquesta fotografia que publiquen els diaris i en la qual apareix un grup de nois palestins de Gaza, festivament enriolats, fent signes de victòria i exhibint pistoles i altres armes de joguina...

I em pregunto: ¿com és possible la pau, a aquelles terres i en altres afectades pel mateix problema de la guerra entre comunitats ètniques condemnades a conviure, si des d'infants se'ls ensenya —inconscientment, potser— que l'únic mitjà d'assolir un objectiu és la violència, que allò que impera és la raó de la força en lloc de la força de la raó?

Amb aquest cultiu remot de la violència s'han forjat, segurament, molts dels terroristes que ensangonen la història dels nostres dies. Individus que només amb una espurna s'abranden en un foc difícil d'extingir.

■ Oriol Camps

El bisbat prohibeix celebrar noces en el monestir privat de Sant Benet

VIC

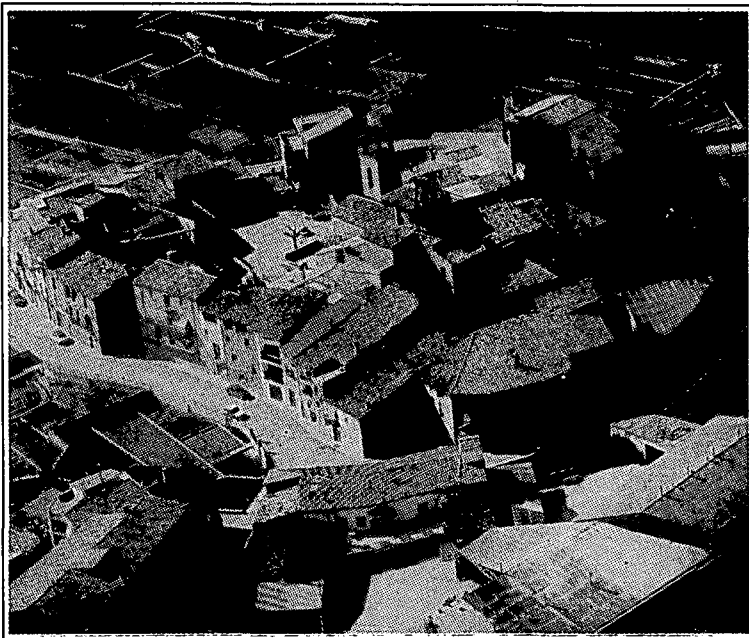
MANRESA.— El bisbat de Vic ha prohibit la celebració de noces en el monestir romànic de Sant Benet de Bages, de propietat privada i situat en el terme municipal de Sant Fruitós de Bages, per considerar «que no reuneix les condicions necessàries», segons fonts de la diòcesi.

La decisió, que ha causat sorpresa en diferents àmbits socials de la comarca, havia estat advertida prèviament als propietaris del monestir, les famílies Codina i Rocamora, que fa tres anys reberen la «preocupació del bisbat per l'estat del claustre» i la necessitat d'una urgent reparació.

Els propietaris del monestir llogaven el claustre a les parelles que volien casar-se en el recinte per unes 40.000 pessetes i era el rector de la parroquia de Navarxes qui es desplaçava per celebrar la cerimònia en aquest lloc.

Els ajuntaments de Sant Fruitós de Bages i Navarxes han sol·licitat a les institucions públiques ajut econòmic per finançar la reparació, que els propietaris del monestir no accedeixen a assumir de forma privada.

Segons fonts del bisbat, la re-

El monestir de Sant Benet fou una escola d'art per a monjos

paració del claustre romànic hauria de comprendre la reforma del presbiteri, la instal·lació elèctrica, ara inexistent, i altres acabats estètics com tancar les excavacions de la cripta.

El monestir de Sant Benet, que data del segle X i que està catalogat d'interès turístic, i l'església del seu interior que és de dos segles més tard, fou una escola d'art per a monjos aprofitant la seva ubicació en un paratge de

gran bel·leza natural.

El 1908, el pintor Ramon Casas va comprar la propietat del recinte, reformat aleshores per l'arquitecte Puig i Cadafalch, que respectà el claustre romànic, un dels més ben conservats d'Espanya, amb 64 capitells i considerat com una de les primeres representacions humanes de l'art català.

■ N.P.

Distinció al bisbe Dr. Ramon Masnou i Boixeda

VIC.— El Ple Municipal de l'ajuntament de Vic, va prendre l'acord de donar el nom del bisbe Masnou a un dels carrers de la zona nova de la ciutat, «en reconeixement als vostres mèrits al servei de l'espiritualitat i cultura del poble català», com esmenta la notícia de premsa rebuda. Així el Dr. Ramon Masnou i Boixeda, bisbe emèrit de Vic, tindrà aquest homenatge permanent que el fet significa i que la ciutat amb goig li ofereix. Enhorabona!

50è aniversari de l'escolania

MANRESA.— Fa unes quantes setmanes que la parròquia de la Seu celebrà una emotiva trobada d'ex-escolans, membres del col·legi Escolania Verge de l'Alba, amb motiu d'escaure's el cinquantè aniversari de la seva fundació. La missa, ben participada, fou celebrada per Mn. Jaume Franquesa, rector, i acompanyada pels cants de la Capella de Música de la Seu. Després, el nombrós grup d'antics escolans i llurs esposes es reuniren en un dinar de germanor, compartint records i anècdotes d'aquells anys d'infantesa.

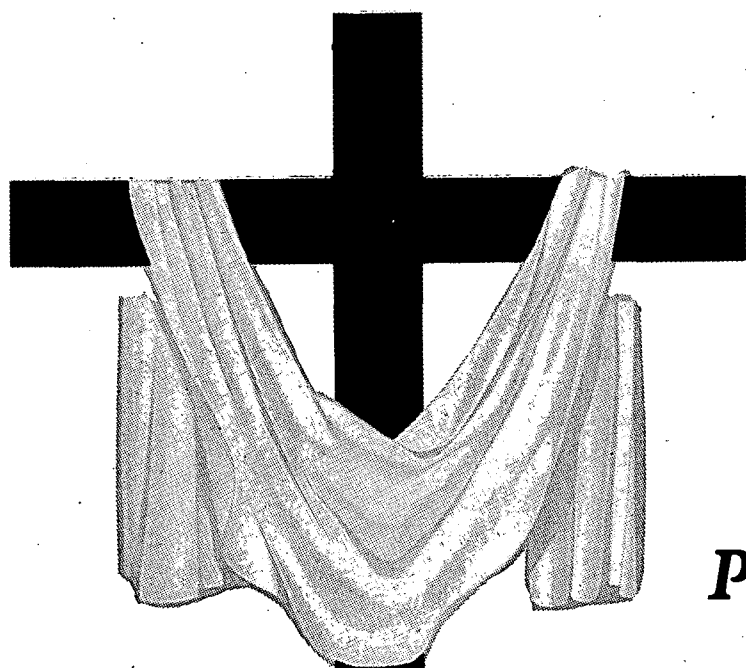
Monografia sobre l'església parroquial

MOIÀ.— El llibre *L'església de Moià i els seus constructors (1673-1749)*, de Josep Galobart i Soler, monjo de Montserrat i d'origen moianès, ha estat editat i presentat públicament. Es tracta d'una monografia de 150 pàgines, amb 23 apèndixs documentals, completada amb treballs fotogràfics i de planimetria sobre l'església, una de les peces barroques més importants d'aquestes comarques. La construcció va durar 75 anys, i destaca la portalada i el campanar octogonal de 52 m. d'alçada, que ha estat recentment restaurat. El treball de Galobart és un llibre obert, ja que l'estudi del fons documental de l'arxiu de la comunitat de preveres pot aportar noves precisions sobre la construcció de l'església.

● C.C.

Setmana Santa 1994

**Sant Vicenç
dels Horts
(Baix Llobregat)**

Divendres Sant, 1 d'abril
tarda 17,30 i 19 h.

ACTE SACRAMENTAL

a les 20,30 hores

Processó de Penitència

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL
DEPARTAMENT DE CULTURA
GENERALITAT DE CATALUNYA

*Més de 400 anys de tradició catalana
Sant Vicenç, un poble mil·lenari*

L'autor de l'article va fer aquesta fotografia on apareix Mn. Manuel Roig i Mn. Josep Serrano amb la seva germana i un grup de xilens al nord del país

¿Som missioners?

Is un do de Déu poder fer un mes de vacances de la feina normal de la parròquia, després de 5 anys d'activitats pastorals diverses i poder anar a Xile a la diòcesi de Copiapó amb la meua germana Maria i conviure durant tot aquest mes amb el meu germà Josep, que fa gairebé 10 anys que serveix aquella diòcesi, com agermanada de la nostra arxidiòcesi.

Treball pastoral

Allà era temps d'estiu i per tant de vacances. En arribar, amb el meu germà vaig compartir una tanda d'exercicis amb els diaques permanents conjuntament amb les seves esposes a la casa d'espiritualitat d'EMAÚS (Vallenar). Va ser una bona experiència contemplar com aquelles persones, guiant-se amb l'escriptura i completament en silenci, feien pregària i s'alimentaven espiritualment. Al final van valorar l'experiència i certament van donar a entendre com van aprofundir el sentit de servei i de comunicar als altres tot allò que havien viscut plenament.

Després vam anar a conviure amb Manuel Roig, que té una parròquia de 200 km., endinsant-se a l'interior dels Andes. Es diu Alto del Carmen amb molts poblets de camperols, que cal atendre. En aquells dies una part estaven de missió, on joves i altres, tractaven de comunicar la Paraula de Déu i la vida cristiana a aquelles persones: adults, joves i infants de les diverses col·lectivitats.

I finalment vaig fer de rector durant dos caps de setmana —de divendres a dilluns— de la parròquia de l'Esperit Sant de Diego de Almado i d'Inca de Oro. L'última setmana vaig residir i viure a la parròquia de Jesús de Nazaret de Copiapó, que és la parròquia, de la qual el meu germà és rector.

Evangelització

Aquest va ser el meu treball pastoral durant les vacances a Xile, en què vaig tenir temps per

contemplar les meravelles naturals del gran desert d'Atacama. Són magnífiques!

Però el que jo voldria, és comunicar en aquest escrit, les vivències i les reflexions breus i personals d'aquesta meua anada a Xile.

—L'acolliment sincer i religiós de totes les persones que vaig tractar: bisbe, preveres, diaques, religiosos i seglars. Amb una estimació profunda, plena de tendresa.

—El sentit evangelitzador (portar la bona notícia) tant en la pròpia comunitat, com de cara enfora.

—L'afany d'escollir la Paraula de Déu i concretar-la en la pròpia vida i en la de les poblacions (barris).

—Sentit de festa i de joventut en la celebració. Continguts sòlids en els cants i al mateix temps intel·ligibles per a la gent.

Tot això i altres coses contemplades em porten a fer-me uns interrogants, no pas personals,

sinó eclesials o diocesans:

¿Per què aquí no ens omplim d'aquest sentit «evangelitzador» i proclamador de la Bona Notícia «endins i a fora»?

¿Per què el nostre sentit de missió és moltes vegades estant i tancat?

¿Per què en la diòcesi no hi ha aquestes ganes de sentir-nos del poble de Déu, que té ànsies missioneres i es vol correspondre de veritat d'altres llocs, en els quals hi ha manca de preveres?

¿No seria veritat que això ens animaria i al mateix temps ens donaria capacitat d'obrir horitzons i no tancar-nos en les nostres qüestions petites i estretes?

També hom s'adona de la necessitat que tenen aquestes diòcesis (Copiapó i Calama) de

personal dedicat a l'evangeli: preveres i també religioses, que no vagin pas a fer la seva obra, sinó que tinguin les ànsies de posar-se al servei dels pobres i de l'evangelització.

Aquestes reflexions i vivències les comunico amb un cor net, car crec que és molt important que tots ens sentim actors d'aquesta evangelització «endins i cap enfora» de la nostra estimada arxidiòcesi de Barcelona.

Expressament no he volgut posar cap text del decret conciliar *Ad gentes*, ni de les encícliques missioneres de Pau VI o de Joan Pau II, car el meu intent és expressar allò que he vist i m'ha impressionat de veritat.

■ **Jaume Serrano i Vidal**

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ;

FRANCISCO ANDREU GARCIA P.O. BOX 49.547 NAIROBI KENYA.....	21.892 Ptes.
P. RAMON VICANS PB 280 DAR ES SALAAM TANZANIA.....	21.892 Ptes.
COTTOLEGGNO P ALEGRE C/7 A N66-30 AP AEREO 912 BAR. LAS AMERICAS/BUENAVENTURA COLOMBIA.....	21.892 Ptes.
MARIA BRANCHADELL APARTADO 173 2100 GUADALUPE COSTA RICA.....	21.892 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....	Tel.....
Direcció.....	Població.....
D.P.....	Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)	
L'import el faré efectiu mitjançant:	
☐ taló que adjunto	☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:	
Domiciliació: Banc / Caixa.....	
Sucursal n°.....	
N° compte corrent.....	
Població.....	
Província.....	
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.	
Població.....	Data.....
Signatura.....	
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39	

Residència

femenina 3a. edat amb capacitat per a 50 persones i a 50 km de Barcelona.

Necessita directora permanent, amb experiència.

Enviar currículum a Kaluta: Pg. Sant Gervasi 75 - àtic 2a - 08022 Barcelona.

BARCELONA

• **MATRICULACIÓ D'ALUMNES AL SEMINARI MENOR.** - Aquest diumenge, que celebrem el Dia del Seminari, recordem que la nostra diòcesi té també un Seminari Menor, situat a la Conreria, tocant a la cartoixa de Santa Maria de Montalegre. Allí els alumnes es formen humanament i cristianament, tot vetllant els gèrmens de vocació sacerdotal en els alumnes que manifesten ganes de seguir aquest camí. Per qualsevol informació, es pot telefonar al 395-10-11 i demanar per Mn. Josep-Anton Arenas, que n'és el rector.

• **«LA EVANGELIZACIÓN DE LA CULTURA.»** - Jornades d'E.U.C. (Encuentro de Universitarios Católicos), dies 18, 19 i 20, al Seminari Salesià Martí Codolar (Av. Vidal i Barraquer 8, 08035 Barcelona). Més informació: tel. 203-82-03 (Milícia de Santa Maria).

• **FESTA PATRONAL DE SANT JOSEP.** - Confraria de Mestres Fusters de Barcelona, dissabte 19, a les 10h, a la catedral, missa conventual concelebrada, presidida pel bisbe Dr. Pere Tena.

• **II TROBADA JOVE DE L'ARXIPRESTAT DE SANT OLEGUER.** - Interessa sobretot als joves de les parròquies de Sant Francesc de Sales, el Roser i Sant Oleguer, i de les escoles de les Dominiques, del Sagrat Cor, dels Maristes i de les Serventes del Sagrat Cor: diumenge 20, a partir de les 13.30h, al casal parroquial de Sant Oleguer (c/ Nàpols 137, entre Granvia i Casp), per al dinar de germanor (14h), tallers o àmbits de treball (16h), tractar sobre el jove i el Quart Món (17.30h), preparació de l'eucaristia (19h), celebració de l'eucaristia dominical (20h) i fi de festa.

• **CONFERÈNCIES QUARESMALES DEL SR. ARQUEBISBE.** - Temari: Déu, Jesucrist, Església; els dies 21, 22 i 23, a les 20h, a la basílica de Santa Maria del Mar (Pl. Santa Maria 1, 08003 Barcelona).

• **«ÈTICA DELS MITJANS DE COMUNICACIÓ.»** - Conferència del prof. Josep-Maria Casasús, dins el cicle «Les ètiques professionals», organitzat per la Fundació Joan Maragall i el Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona, diilluns 21, a les 19.30h, a la sala d'actes del Centre d'Art Santa Mò-

nica (la Rambla 7, 08002 Barcelona).

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.** - Conferència del cicle «La vida», sobre la droga, dimarts 22, a les 19.45h, a c/ Aragó 268 bxs (08007 Barcelona), a càrrec de Narcís Martín. Més informació: tel. 453-44-99 (Montserrat Sardà).

• **ARXIPRESTAT LA RAMBLA I POBLE-SEC.** - Conferències quaresmals sobre el tema de la família: dimarts 22, amb el P. Andreu Trilla, SchP; dimecres 23, amb el matrimoni Alegre/Valls, i dijous 24, amb el P. Lluís-Antoni Sobreroca, SI; a les 20h, a la sala del Centre Cultural de la Parròquia del Carme (c/ St Antoni Abat 12, 08001 Barcelona).

• **CONFERÈNCIES QUARESMALES A SANT JOSEP ORIOL.** - Organitzades per l'equip de Vida Creixent, els dies 22 (la pregària en família), 23 (la caritat en la família) i 24 (la renúncia en la vida de família), a les 12h, a la basílica de Sant Josep Oriol (c/ Diputació, entre Comte d'Urgell i Villarroel).

• **PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL PI.** - Festa de sant Josep Oriol: la vigília, dimarts 22, a les 20.30h, sessió a càrrec de Mn. Tomàs Vergés; dimecres 23, diada del sant, misses a les 9, 11, 12 i 18.30h; a les 20h, concelebració presidida pel bisbe Dr. Jaume Trasserra. Hi són invitats especialment l'Associació d'Amics de Sant Josep Oriol i totes les altres persones que en duen el nom.

• **FUNDACIÓ PER LA PAU.** - Presentació del l'Anuari 1993, dimecres 23, a les 19.30h, al Col·legi Casp (c/ Casp 25, 08010 Barcelona).

• **CLOENDA DEL 25è ANIVERSARI DE LA RESIDÈNCIA SANT JOSEP ORIOL.** - Amb una concelebració de l'eucaristia en sufragi dels qui han mort tot al llarg d'aquests 25 anys es clouran el dijous 24, a les 10.30h, els actes commemoratius. Encara el dimarts 22, a les 17h, després d'un resum històric fet per Mn. Josep-Maria Martí i Bonet, conferència del cardenal González Martín, i l'endemà, 23, festa de sant Josep Oriol, a les 10.30h, concelebració presidida pel mateix arquebisbe de Toledo i benedicció del nou sagrari, i a les 18h, conferència de Mn. Tomàs Vergés.

• **ELS JUEUS A MALLORCA.** - Conferència de l'Entesa Judeo-cris-

tiana de Catalunya, a càrrec de Pere Bonnin, dijous 24, a les 19.30h, a la sala Claret (c/ Roger de Llúria 5, 08010 Barcelona).

• **SESSIONS DE VESPRE AL C.I.C.** - Conferència de Josep-Maria Jansà, d'introducció a les tècniques de manipulació psicològica, dijous 24, a les 19.30h, a la sala Joan XXIII de la Institució Cultural del C.I.C. (Via Augusta 205, 08021 Barcelona; tel. 200-11-33).

• **«UNA RESPOSTA AL PROBLEMA DEL TERCER MÓN.»** - Conferència de Lluís Magriñà, s.i., dijous 24, a les 22h, al Casal Catòlic de Sant Andreu (c/ Pons i Gallarza 58-60, 08030 Barcelona).

• **IX JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT.** - Organitzada per la Delegació de Pastoral de Joventut, dissabte 26, a partir de les 16h, al Palau Episcopal. Al l'arribada, caldrà dir a quin taller es vol participar; després de la salutació del Sr. Arquebisbe, començarà el treball de cada un dels diversos tallers, fins a les 18.30h. Llavors es tornarà al Palau Episcopal, on se celebrerà a les 19h la Benedicció dels Rams; tot seguit s'anirà en processó a l'església de Sant Felip Neri, per a la celebració de l'eucaristia. Més informació: tel. 301-12-77 (de 9.30 a 13.30h i de 16 a 19h).

• **DIUMENGE DE RAMS A LA CATEDRAL.** - Celebracions presidides pel Sr. Arquebisbe, diumenge 27: a les 10.30h, laudes; a les 11h, benedicció de palmes i concelebració eucarística.

• **DIUMENGE DE RAMS EN ALTRES LLOCS DEL L'ARQUEBISBAT.** - Santa Maria del Mar: 13h; Parròquia de Santa Maria Reina: 13h; Abadia de Montserrat: 10.30h; Monestir de Pedralbes (clarisses): 11.15h; Sant Pere de les Puel·les (benetes, c/ Anglès 55): 10h; Monestir de l'Encarnació (carmelites, c/ Panamà 12), 12h; Monestir de Sant Maties (jerònimes, c/ Bellesguard): 10.30h; capella del Santíssim Sagrament (Ptge. Camps Elisis 8): 11.45h.

• **EXERCICIS DE SETMANA SANTA.** - Per a homes i joves, del dia 28 (a les 20h) al 2 d'abril (a les 18h), sota la direcció d'un Cooperador Parroquial de Crist Rei, a la Casa Nostra Senyora de Montserrat, 08140 Caldes de Montbui; tel. 865-44-96.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS EN SETMANA SANTA.** - Per a homes i dones, en retir complet, del dia 29

al 2 d'abril, amb el P. Luis Delsors, s.i., i del dia 31 al 2 d'abril, amb el P. José Solé-Assens, s.i., a la Casa d'Exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona). Informació i inscripcions: Obra d'Exercicis Parroquials, c/ Duran i Bas 9, 08002 Barcelona; tel. 301-16-26.

• **JOVENTUT DEL L'HOSPITALITAT DE LOURDES, DE BARCELONA.** - Tridu Pasqual a la Seu d'Urgell: sortida divendres 1, a les 9.30h, i tornada diumenge 3, a la tarda. Més informació: c/ Diputació 235, 1r 1a, 08007 Barcelona; tel. 487-40-09 (de 18 a 21h).

• **TANDA D'EXERCICIS PER A SACERDOTS.** - A Castellldaura (Premià de Dalt), del 4 al 9 d'abril. Inscripcions: Centre Sacerdotal Montalegre, c/ Rosselló 192 pral, 08008 Barcelona; tel. 323-39-20.

• **CONFIRMACIONS A LA CATEDRAL.** - Seran el dissabte 16 d'abril, a les 18h, pensant sobretot en els adults. Cal inscriure's abans a la Domèria (claustre de la catedral, dies feiners, de 10.30 a 13h), presentant-hi el certificat de baptisme, i assistir a la catequesi preparatòria per rebre el sagrament.

TARRAGONA

• **REUS: XIX CICLE DE CONCERTS D'ORGUE.** - A l'església prioral de Sant Pere, diumenge 20, a les 19.30h, a càrrec de joves organistes: Judit Busquets (Barcelona), Juan Mª Pedrero (Zamora) i Arnau Farré (Reus), amb obres de Max Reger.

• **CONFERÈNCIA QUARESMA.** - Organitzada per la Congregació de la Puríssima Sang, dimarts 22, a les 20h, a l'església de Sant Agustí (Claretians, a la Rambla Vella), a càrrec del bisbe Dr. Joan Carrera, sobre la religiositat del nostre poble en l'horitzó del Concili Provincial.

• **DIUMENGE DE RAMS A LA CATEDRAL.** - A les 10.45h, al col·legi de l'Ensenyança, benedicció dels rams, processó i celebració de l'eucaristia.

• **DIUMENGE DE RAMS EN ALTRES LLOCS DEL L'ARQUEBISBAT.** - Abadia de Poblet: 9.40h; Vallbona de les Monges: 11h.

GIRONA

• **DIUMENGE DE RAMS A LA CATEDRAL.** - A les 11h, a la Pl. dels Apòstols, benedicció, seguida de la processó i la concelebració eucarística.

• **DIUMENGE DE RAMS EN ALTRES LLOCS DEL BISBAT.** - Santa Maria de Solius: 10h; Santa Maria de Cadins: 11h.

LLEIDA

• **«PSICOLOGIA I RELIGIÓ.»** - Conferència del cicle sobre «Mo-

dernitat i religió», promogut per l'IREL i la Fundació Joan Maragall, dijous 24, a les 20h, a la Universitat de Lleida, a càrrec de Josep-Maria Farreny. Més informació: tel. (973) 28-15-38 (de 18 a 20h).

• **CONVIVÈNCIA PER A NUVIS.** - Organitzada pel Secretariat de Pastoral Familiar, dissabte 26 (de 17 a 20h) i diumenge 27 (de 10 a 17h), a la Casa d'Exercicis de Lleida (tel. 23-80-56).

• **DIUMENGE DE RAMS A LA CATEDRAL.** - A les 12h, benedicció de palmes, processó i eucaristia.

• **PEREGRINACIÓ A ROMA.** - Passant per Assís, Florència, Pàdua, Venècia i Milà, del 17 al 24 d'abril, organitzada per la Parròquia de la Sagrada Família. Més informació: tel. 20-23-69 i 21-29-28, de 18 a 20.30h, o bé al 28-10-89 (Oficina de Peregrinatges del Bisbat).

SOLSONA

• **DIUMENGE DE RAMS A LA CATEDRAL.** - A les 12h, a la Pl. Major, benedicció; processó pel c/ Sant Miquel i entrada per Sant Agustí; missa concelebrada i presidida pel Sr. Bisbe.

TORTOSA

• **DIUMENGE DE RAMS A LA CATEDRAL.** - A les 11.30h, benedicció dels rams, processó i missa, presidides pel Sr. Bisbe. A les 20.30h, sortida del seguici processional de la Passió, organitzat per l'agrupació de Germanats i Confraries.

URGELL

• **DIUMENGE DE RAMS A LA CATEDRAL.** - A les 12h, al claustre, benedicció de palmes, processó i missa. A les 18h, viacrucis.

• **PASQUA JOVE '94.** - Convocada per la Delegació de Joventut, del 31 de març al 2 d'abril, a la Poble de Segur (Col·legi Sda. Família). Informació i inscripcions: tel. 39-09-68 (Ramon Balagué).

VIC

• **DIUMENGE DE RAMS A LA CATEDRAL.** - A les 12.15h, benedicció de les palmes i concelebració eucarística.

• **MANRESA: EXERCICIS ESPIRITUALS PER A TOTHOM.** - Durant els dies de Setmana Santa, del 31 de març (Dijous Sant) al 3 d'abril (Diumenge de Pasqua), dirigits pel P. Pere Viscarri, s.i. A la casa d'exercicis Cova Sant Ignasi, Apartat 12, 08240 Manresa; tel. 872-04-22.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS A L'ESTIU.** - Per a religioses, del 16 al 24 de juliol, i per a matrimonis i persones soles, del 15 al 19 d'agost, a la Casa Diocesana d'Espiritualitat (Santuari de la Gleva, 08519; tel. 857-04-54).

ESTIU 1994

CURSOS DE MONITOR I DIRECTORS A LA VOSTRA ZONA O POBLACIÓ

L'Escola de l'Esplai està ultimant la programació de cursos per a l'estiu.

Pel que fa a Monitors hi haurà una oferta de més de 20 cursos a Barcelona i cursos residencials en una casa de colònies.

Encara hi ha la possibilitat d'organitzar cursos de monitors o directors en altres poblacions, fins i tot en algun barri o zona de Barcelona.

Si esteu interessats en aquesta possibilitat, sigui quin sigui el nombre de possibles alumnes del curs, poseu-vos en contacte quan abans millor amb el Cap d'Estudis (Ramon Terrassa-horari: tardes de 15 a 20h.) o amb la Secretaria.

En conveni amb:

Generalitat de Catalunya
Departament de Presidència
Secretaria General de Joventut

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de
Benestar Social

ESCOLA DE L'ESPLAI
Animació • Gestió • Educació Social i Ambiental

Escola de l'Esplai. Numera 149-151, 08029 Barcelona. Tel. 93 410.16.02 - Fax: 93 419.62.63.

Recés per a joves amb inquietud vocacional

Diumenge 24 d'abril de 1994, al Seminari Conciliar de Barcelona (Diputació, 231) de les 10 a les 17 hores, tindrà lloc un recés per a nois joves amb inquietud vocacional, convocat i predicat pel bisbe auxiliar de Barcelona i encarregat de la Pastoral Vocacional, Mons. Joan-Enric Vives.

El Sr. bisbe donarà els punts de reflexió, hi haurà temps per a la pregària personal, la celebració de l'eucaristia i una pregària comunitària. El dinar el posarà el Seminari.

Si algun jove hi està interessat que ho comuniqui al Seminari (tels. 454 16 00 i 454 17 56) uns dies abans.

Contribuiria a reduir accidents i l'activitat de les «Rutas del Bakalao»

Tres-centes entitats catalanes demanen el tancament de les discoteques «after hours»

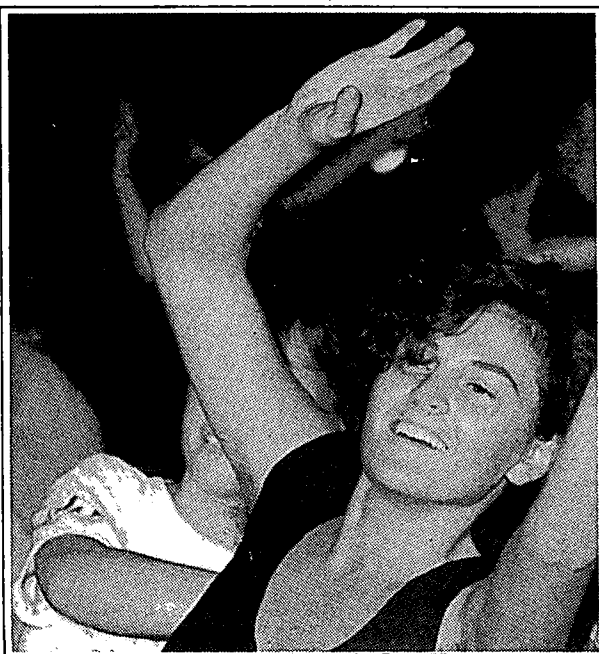
El Grup d'Entitats Catalanes (GEC) que promou activitats per a l'Any Internacional de la Família ha demanat a la consellera de Governació de la Generalitat, Maria Eugènia Cuenca, el tancament de les discoteques «after hours».

Les discoteques «after hours» són aquelles que obren les portes cap a les 5 o les 6 del matí i que enllacen amb les han estat obertes durant tota la nit.

El GEC, organització (associació d'associacions) que ha demanat el tancament d'aquell tipus de discoteques, agrupa més de 300 entitats d'arreu de Catalunya, a les quals se sumen més de dues-centes que s'han adherit a les seves activitats.

Reduir accidents

Els representants del GEC argumenten que el tancament de les esmentades discoteques i locals musicals que s'obren quan tanquen les que han estat obertes fins a les altes hores de la matinada podria contribuir a reduir els accidents de tràfic que es produeixen les matinades dels caps de setmana i causen nombroses víctimes entre els joves. També entenen que seria una manera de combatre les «rutas del

ma que la Generalitat no autoritzaria cap nova discoteca «after hours». En la petició formulada ara a la consellera de Governació, el GEC demana que no solament no es doni permís a cap nova discoteca d'aquell tipus, sinó també que es tanquin les que hi ha en funcionament.

Avançar els horaris de les altres

El GEC demana també a la Generalitat que s'avanci l'hora de tancament de la resta de discoteques i locals musicals. Proposa que l'entrada es tanqui a les 3 de la matinada, encara que amb la possibilitat que la discoteca continuï oberta una hora més per als que estaven a l'interior.

El Grup d'Entitats Catalanes per a l'Any Internacional de la Família fa també una crida a les famílies perquè assumeixin la seva responsabilitat cívica tant en els aspectes de circulació viària com en d'altres de la vida quotidiana, ja que no poden exigir que els més joves compleixin el que els adults de les pròpies famílies no duen a terme.

● E.P.

Reciclen medicaments caducats per enviar-los al Tercer Món

L'organització no governamental Farmacèutics Mundi i l'ajuntament de Sabadell han firmat un conveni de col·laboració per recollir medicaments caducats per ser enviats, després de la seva corresponent recuperació, a països del Tercer Món, informaren fonts municipals.

Mitjançant aquest conveni, primer d'aquestes característiques que firma un ajuntament de Catalunya, Farmacèutics Mundi es compromet a recollir directament de les farmàcies de Sabadell adherides a la campanya els medicaments caducats i els reutilitzables.

El material recollit es dipositarà en la delegació local d'aquesta organització amb la finalitat de realitzar els preparatius necessaris per recuperar els medicaments caducats i dur a la incineradora de Sant Adrià del Besòs els que ja no són aprofitables.

Miquel Blanchart, responsable d'aquesta organització a Catalunya i Aragó, digué que «els objectius d'aquest programa són ajudar el Tercer Món i els països en guerra, reduir la contaminació i disposar d'un magatzem de medicaments utilitzables».

Per la seva part, l'ajuntament de Sabadell es compromet a col·laborar amb l'organització i aportar una subvenció de 300.000 pessetes per a les despeses que puguin derivar-se d'algunes de les actuacions previstes.

● C.S.

En una època en la qual es recuperen tradicions, festes i costums populars, Sant Vicenç dels Horts té la satisfacció d'haver mantingut, al llarg dels segles, dues tradicions ben antigues: l'acte sacramental i la processó penitencial de la Setmana Santa. Abans se celebraven ambdues el Dijous Sant. Des de fa anys tenen lloc el divendres.

L'any 1964 se celebrava el IV centenari d'aquestes dues tradicions. Procedeixen, doncs, del segle XVI. Si més no, l'acte sacramental. La processó potser és encara més antiga. Segurament prové de l'Edat Mitjana, segons acrediten alguns documents que encara es conserven. I ho demostren els estaferms o soldats del Baró de Cervelló, que encara formen part de la processó.

El Baró, essent Sant Vicenç la vila més important de la seva baronia, va voler que s'hi fessin algunes d'aquelles representacions de la Passió que s'anaven fent ja a Barcelona i a algunes altres poblacions importants de Catalunya. Va ser així com va néixer la tradició.

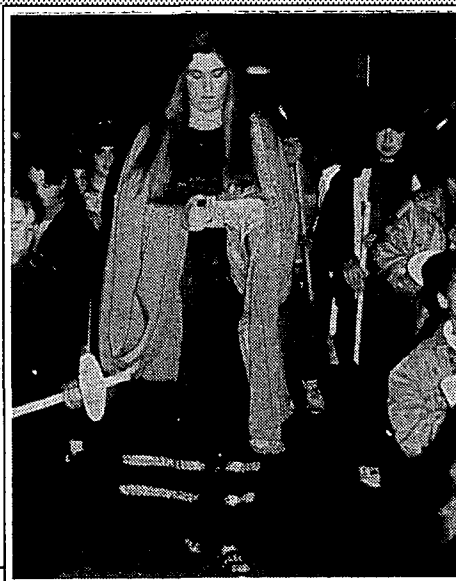
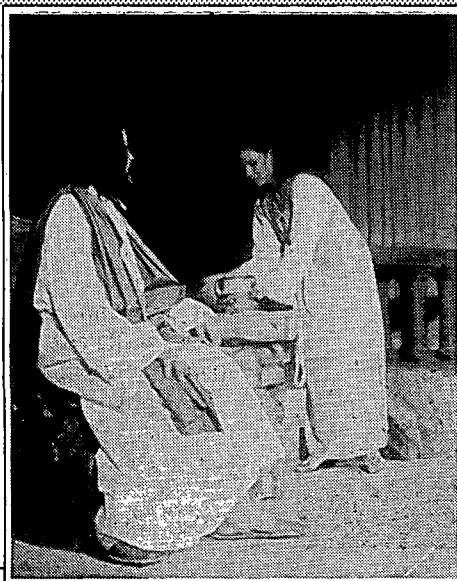
Durant molts anys aquestes representacions es feren a l'interior de l'església de Sant Vicenç. Després es passaren a celebrar a la plaça de l'Església, a fi que hi pogués assistir tothom, tant del poble com de fora, perquè eren moltes les persones que s'hi traslladaven des dels voltants.

Alguns documents certifiquen que l'any 1770 es varen adquirir quatre passos o misteris, pagats pels vicentins. I acrediten també aquests documents que l'any 1793 mossèn Anton de Sant Jeroni, monjo trinitari descalç de Barcelona, donà forma literària a les intervencions dels principals personatges de la Passió.

En els segles XVIII i XIX les representacions conegueren la seva màxima es-

Sant Vicenç dels Horts: acte sacramental i processó penitencial

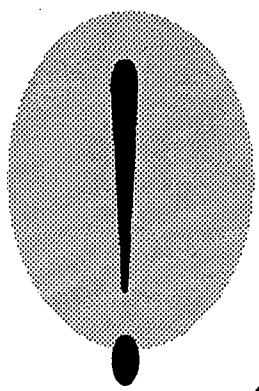
plendor. Després, durant uns anys, es deixaren de representar. Fins que es van recuperar. Es compraren nous passos o misteris. Es varen introduir nous elements decoratius. I el poeta local, Narcís Lluís, preparà un guió per a l'escenificació. A més, va compondre nou estrofes, a les quals va posar música el mestre local, Antoni Casasampere. Ell mateix dirigeix l'Escola Polifònica Sant Vicenç, creada per a tal fi, i que canta en directe durant la representació. Aquestes intervencions corals es converteixen en lligam d'unió entre les diverses escenes de l'acte sacramental.

Les representacions deixaren de tenir lloc a la plaça de l'Església per fer-se a la de l'ajuntament, ja que aquesta tenia més cabuda i oferia més comoditats. Finalment, però, i a causa que sovintejaven els problemes climatològics, es va tornar als orígens. Ara les representacions de l'acte sacramental es fan novament a l'interior de l'església. La processó, és clar, recorre els principals carrers del poble.

Tot plegat és organitzat pel Cos de Portants del Sant Crist. A la processó hi participen, a més dels personatges de l'acte sacramental, els portants de passos i de creus, nombrosos penitents i cucurulles, així com el grup anomenat *armats i estaferms*.

A Sant Vicenç s'ha tingut molta cura de mantenir el rigor i la seriositat d'aquestes dues tradicions. Tòt i mantenir i potenciar el sentit de l'espectacle, s'intenta que tot quedi impregnat pel sentit religiós d'aquestes festes cristianes, de manera que, tant a l'acte sacramental com a la processó, es conjuguin els valors històrics i els religiosos, els culturals i els turístics.

■ Joan Ferrés i Prats

la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: *Un cotxe
SEAT IBIZA,
1,3i CL - 3 portes.*

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

2n. premi: *Viatge a Terra Santa (2 places), en qualsevol dels nostres pelegrinatges.*

3r. premi: *Un joc de cafè, de producció artesanal.*

I també, a més:

10 lots de llibres amb 6 títols de la nova col·lecció «ÀLBUMS DISNEY», de Walt Disney (Ed. Beascoa).

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1993 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 6.250 ptes.

☐ Butlletes a 125 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

Cristianisme i Justícia fa un curs sobre el IV tema del CPT

«Sense la trinitat el cristianisme és una mera religiositat natural»

BARCELONA.— Josep Vives, 65 anys, jesuïta expert en patristica i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, ha afirmat que «la Trinitat és important perquè sense ella el cristianisme es redueix a una mera religiositat natural». Aquesta declaració, l'ha feta en el marc d'una conferència sobre Trinitat i Comunió dins del curs «Una Església de comunió i participació», organitzada pel Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia i el Casal Lloia.

En el cicle de ponències s'ha fet una reflexió sobre el tema IV del Concili Provincial Tarraconense (CPT) —la comunió eclesial— i ha tractat durant cinc sessions temes com la comunió i la participació al nou testament, o l'autoritarisme i el patriarcalisme. Hi han participat personatges com Xavier Alegre, Joan Bada, Adela Cortina o José I. González Faus.

Segons Josep Vives, la Trinitat és un concepte «difícil, fosc», per la qual cosa es deixa de banda. «Es viu un monoteisme indiferenciat que accepta un dogma perquè sí, però que no serveix per a res». Igualment, la modernitat, que absolutitza la raó i la utilitat, rebutja o arracona la concepció cristiana de la divinitat, tal com va fer el filòsof Kant.

En canvi, la Trinitat expressa precisa-

ment la peculiaritat cristiana sobre Déu, revelant-lo a partir de l'experiència de les tres persones divines, que es donen a conèixer com una perfecta i absoluta donació mútua, i que ha permès l'apropament de l'home al Creador a través del Fill i de l'Esperit Sant. Alhora, resulta una crida per a les persones perquè avancin en la unitat, la comunicació i la donació als altres.

Precisament «l'aportació específica—diu Vives— dels cristians enfront la competitivitat del nostre món és la comunió». Així l'essència trinitària es converteix en model per a «tota societat humana, i en especial per a l'Església, en tots els nivells i actuacions». Igualment, la persona humana s'entendrà «a partir de la revelació del que és la persona divina», ja que la fi escatològica de la humanitat és «reproduir la dinàmica de les persones trinitàries».

Jesús no va donar cap doctrina

Segons el teòleg, «Jesucrist no va explicar la Trinitat com un sistema nocional de conceptes. Més aviat, la doctrina trinitària ha sortit en intentar expressar en paraules una experiència de Déu dels primers cristians constituint un «sistema

Josep Vives, assegut, i Josep Borràs, conciliari de Berchmans, presentant la ponència «Trinitat i Comunió»

simbòlic». Aquesta experiència reflecteix una divinitat «no mostrada ni demostrada, sinó auto-donada de forma singular i definitiva en Jesucrist i l'Efusió de l'Esperit Sant».

És per tant a través d'aquesta vivència que hom esdevé cristià. Per contra, la creença es redueix a un principi «vague i poc precís» que es correspon al motor immòbil i absolut d'Aristòtil, «autosuficient, que no necessita amics i que per tant no pot estimar», però no al Déu cristià.

Aquest és, més aviat, un Pare que necessita el Fill. En la comunió dels dos està l'Esperit, que és vivent i engendra eternament amb goig i amor. Si «és» en ell mateix és gràcies que per la relació de les tres Persones té el principi de l'amor i la vida, i per últim, és un Pare que s'auto-comunica pel Fill i l'Esperit, la qual cosa ens permet

de conèixer-lo i experimentar-lo.

Respecte a la possibilitat de caure en un tri-teisme (creença que la Trinitat està integrada per tres déus), el doctor Vives ha dit que Pare, Fill i Esperit Sant «no són sols tres noms intercanviables, ja que cada un expressa el dinamisme de Déu: és el Pare, que éssent font es comunica en el Fill, permetent així la divinitat compartida: l'Esperit Sant».

La Trinitat és el «model de la comunió perfecta en la pluralitat», «tot el que té un, ho té l'altre sense deixar de ser ell mateix». Per últim, citant el Nou Catecisme article 254, Vives diu que «Déu és únic però no solitari». Així, per ser la persona imatge de Déu, es fonamenta el fet que aquesta sigui necessàriament social.

■ Guillem Farré

Enric Corominas, nou president de la Universitat Ramon Llull

Fa uns dies, va ser elegit, per unanimitat, com a nou president del Patronat de la Fundació Privada de Catalunya per a la Universitat Ramon Llull, l'empresari Enric Corominas i Vila.

La Junta del Patronat és reuní per a la renovació de càrrecs, com és previst estatutàriament, transcorregut un període de quatre anys.

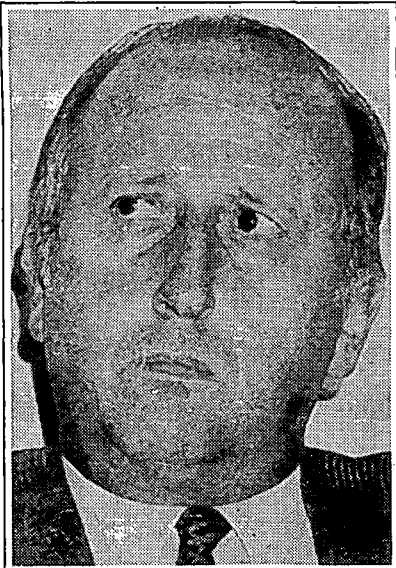
Paral·lelament, es va prendre l'acord de nomenar el cardenal Narcís Jubany i Arnau, que és membre vitalici del Patronat, president honorari del Patronat.

La nova Junta del Patronat de la Fundació Privada de Catalunya per a la Universitat Ramon Llull ha quedat formada de la següent manera:

President: Enric Corominas i Vila, en tant que representant de la Fundació Cercle d'Economia de la qual és resident; vice-president primer. Dr. Pere Ferrer Pi, en tant que representant del Patronat del CETS Institut Químic de Sarrià; vice-president segon: Joan Ros Petit, a títol personal i secretari: Dr. Salvador Pié i Ninot, en tant que representant de la Fundació Blanquerna.

La Junta sortint estava formada per:

President: cardenal Narcís Jubany i Arnau; vice-president primer: Carles Güell de Sentme-

L'empresari Enric Corominas va ser elegit nou president del Patronat de la Fundació Privada de Catalunya per a la Universitat Ramon Llull. La Junta del Patronat, tal com preveuen els Estatuts, va renovar els càrrecs transcorregut un període de quatre anys

nat, en tant que representant de la Fundació Cercle d'Economia; vice-president segon Dr. Pere Ferrer Pi, en tant que representant del Patronat del CETS Institut Químic de Sarrià, i secretari: Dr. Salvador Pié i Ninot, en tant que representant de la Fundació Blanquerna.

La Universitat Ramon Llull (URL) és una universitat privada creada l'1 de març de 1990 i reconeguda per la Llei 12/1991 del Parlament de Catalunya de 10 de maig de 1991, que l'aprova per unanimitat.

La URL integra federativament una sèrie d'institucions educatives de reconegut prestigi i tradició a Catalunya com són: l'Institut Químic de Sarrià; la Fundació Blanquerna; l'Escola d'Enginyeria La Salle, la Facultat de Filosofia,

l'Institut Universitari de l'Observatori de l'Ebre i la Facultat de Dret-ESADE (desde 1993). Aquestes institucions, juntament amb la Fundació Cercle d'Economia i diferents personalitats de la societat civil catalana, integren el Patronat de la Fundació que va crear la Universitat Ramon Llull i vetlla pel seu funcionament i la seva consolidació.

● C.C.

Constituit el Consell Assessor de l'Institut d'Estudis Humanístics Coll i Alentorn

L'INEHCA vol projectar el pensament humanista en la societat catalana

Intel·lectuals catòlics, representants del Consell Evangèlic, professors i catedràtics de diverses universitats formen part del Consell Assessor de l'Institut d'Estudis Humanístics Miquel Coll i Alentorn (INEHCA), que es constituï, segons una nota d'INEHCA.

El Patronat d'aquesta institució està presidit per Josep Antoni Duran i Lleida, president del Comitè de Govern d'Unió Democràtica de Catalunya. Aquest Consell Assessor és un òrgan de caràcter consultiu.

El rector de la Universitat Ramon Llull, Josep Maria Coll i Alemany, presideix aquest Consell, integrat, entre altres personalitats, pel Degà del Col·legi d'Advocats, Eugeni Gay, i per Carlos Torner, escriptor i poeta.

La funció d'aquest òrgan consultiu és orientar i proposar activitats de l'Institut d'Estudis Humanístics Miquel Coll i Alentorn, que projecten el pensament humanista en el si de la societat catalana. (E.P.)

Aproximació a la vida de Sant Francesc d'Assís

L'Escola de l'Esplai-Fundació Pere Tarrés i l'Escola d'Iniciació a l'Excursionisme i a l'Educació Ambiental han organitzat un taller que sota el títol *Juga a l'esplai amb Sant Francesc* pretèn oferir una aproximació a l'estil senzill i humil de la vida de sant Francesc d'Assís.

Aquest taller s'emmarca dins la Diada de Tècniques que les dues escoles han preparat per aquest dissabte, 19 de març, i que es basarà en l'Ecologia i l'Excursionisme. A més de la tècnica esmentada, els assistents podran escollir entre les següents: comencem per nosaltres mateixos: l'ecologia de la vida quotidiana; recicle el teu paper; sortida en mountain-bike; medi ambient: jocs de rol i simulació; descoberta de l'entorn; a l'esplai també escalem; equip, material i esport de muntanya; programació d'activitats de muntanya; com organitzar un campament de muntanya.

● C.C.

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

■ **Francesc Nicolau**

El lector dels quatre darrers articles publicats a aquesta secció haurà tret la impressió que som partidaris de la teoria del Big Bang. I és cert, no podem pas negar-ho. Però, atenció!, ser-ne partidaris no

vol pas dir que hi creguem com si fos un dogma de fe. Això no; perquè encara hi ha astrònoms, que en saben més que nosaltres, que no admeten aquesta teoria. Això vol dir que encara no està pas demostrada d'una manera absolutament convincent. És cert: la comprovació observacional de certes conseqüències d'una teoria no és encara la demostració plena de tota la teoria. Fixem-nos en un cas històric: una teoria més clara i comprovada que la del Big Bang era la de la

Lerner, president al centre privat de recerca «Lawrenceville Plasma Physics», al llibre «The Big Bang Never Happened» (Random House/Times book 1991):

Tres inconvenients contra el Big Bang

Les prediccions quantitatives de la teoria del Big Bang, ens diu Lerner, no estan avalades per l'observació. Són: l'edat de l'univers, l'abundor dels elements lleugers i la radiació de fons:

1. Segons el Big Bang l'univers tindria una edat compresa entre 15.000 i 20.000 milions d'anys. Però hi ha estructures gravitacionals que no poden haver-se format en aquest lapse de temps: les enormes agrupacions «complexes» de galàxies que s'estenen fins a mil milions d'anys-llum. Van ser descobertes el 1986 per R. Brent Tully i els seus col·legues de la universitat de Hawaii, i identificades novament el 1991 per l'equip de Bill Saunders d'Oxford amb la base de les dades obtingudes pel satèl·lit IRAS. Mesurant la velocitat de desplaçament d'aquestes

vuit vegades més!

3. L'homogeneïtat en totes direccions de la radiació de fons d'uns 3°K —que després seria precisada millor pel COBE amb les petitíssimes diferències de milionèsimes de grau— no era pas conforme amb el que exigia la teoria general del Big Bang. Ja sabem que per salvar-la Alan Guth el 1980 va treure's de la mànega una hipòtesi suplementària ad hoc: el breu període inflacionari que hauria equilibrat pràcticament tot, però aquesta inflació suposava que la matèria tenia una densitat justa per a contrabalançar gravitacionalment l'expansió, i exigia una quantitat de massa cent vegades superior a l'observada. Això obligà a fer una altra hipòtesi ad hoc: la matèria negra del cosmos que se suposa omple de manera invisible l'espai on no hi ha matèria que es veu; però fins ara, diu Lerner, no s'ha trobat cap prova d'una tal existència de matèria fosca, ja que la velocitat de desplaçament del gasos que es troben als límits externs de les galàxies —que es diu que és la prova més clara d'una força atractiva superior a la que correspondria a la massa galàctica visible— s'explica per la força dels camps magnètics que s'hi originen, segons demostrà Anthony Peratt de Los Alamos, i es confirmà en un treball similar dut a terme per astrònoms espanyols (publicat a la revista Nature, desembre 1992). I sense la matèria negra la hipòtesi inflacionista és falsa!

I encara afegeix Eric Lerner que la radiació de fons pot ser deguda a l'energia alliberada en la formació de l'heli a les estrelles, que es difumina fins a fer-se pràcticament homogènia per la boirina de radiacions que hi ha als espais intergalàctics.

¿Què dir-hi?

¿Haurem de dir, doncs, que cal abandonar la teoria del Big Bang? No s'ha de córrer tant! Els astrònoms que hi creuen no han trigat a respondre. Resumirem el que hi contesta Marc Lachièze-Rey (a «Sciences et

Avenir», abril 1993): Ja sabem que no hi ha una teoria de Big Bang sinó una família de models que es tracen segons els valors que es donin a la constant de Hubble, a la densitat de l'univers i a la constant cosmològica; i el treball actual és de precisar cada vegada més aquests valors. ¿Amb quin dret, doncs, Lerner esborra tota una multitud de fets observacionals, corroborats pels astrònoms des de fa decennis, com si només hi hagués un model?

No és cert que el valor més o menys alt de la massa oculta de l'univers, o matèria negra, augmenti o minvi la validesa del Big Bang. Que hi ha matèria fosca no es pot negar. La idea dels efectes magnètics de Lerner és interessant i positiva i cal tenir-la present; però això no anul·la el valor de les altres proves a favor de l'existència d'aquesta matèria que no es veu: la velocitat de moviment de les galàxies, els arcs gravitacionals, i altres.

Lerner diu que l'univers pot tenir més de 60.000 milions d'anys, però la prova que addueix és molt pobre, i per una altra banda: ¿com és que no hi veiem cap estrella que superi l'edat d'uns 15.000 milions d'anys? Totes són d'edat inferior!

L'abundor dels àtoms lleugers és tractada per Lerner amb molta lleugeresa: contràriament al que ell escriu, es confirma que, a mida que es fan més precises les observacions, s'hi veu més concordança amb la teoria.

I per al fet de base, el corrent de les ratlles espectrals cap al roig, que demostra l'expansió de l'univers, el nostre antagonista no dona cap explicació plausible. Hauria de treure's del magí un efecte físic ideat ad hoc, diferent del de Doppler-Fizeau; i això encara és més apriorístic que, posem per cas, la teoria inflacionària d'Alan Guth. La «fatiga» de la llum no es pot demostrar.

«En definitiva —acaba dient el nostre articulista— el dossier obert per Eric Lerner és interessant, però ha estat força mal demostrat». Això mateix creiem nosaltres.

Francesc Nicolau és Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

107. ¿Podem fiar-nos del tot de la teoria del Big Bang?

gravetat de Newton, admesa sense discussió per tots els físics durant dos segles, i ara s'ha vist que no era exacta: la teoria de la relativitat einsteiniana hi ha posat dues correccions: la força gravitatòria no es propaga instantàniament sinó a la velocitat de la llum i les masses dels cossos varien segons la velocitat que portin. I és que una teoria no és més que una teoria no una veritat científica observacional.

Així, doncs, cal que diguem alguna cosa del que actualment mantenen els partidaris d'una alternativa al Big Bang. Concretament del que explica el físic americà Eric

galàxies (500 km/s) i les distàncies a que han d'haver recorregut (100 milions d'anys-llum) per fer l'estructura que formen, resulta que fa uns 60.000 milions d'anys que començà a formar-se l'estructura, o sigui el triple de la màxima edat possible atribuïble a l'univers segons la teoria.

2. El percentatge d'heli, deuteri i lití és calculat, segons el Big Bang, en funció de la densitat del cosmos. I la quantitat d'heli que hi ha a les galàxies llunyanes no és pas la prevista per la teoria; però si es modifica el valor de la densitat presumible és el deuteri el que no hi concorda: n'hi hauria d'haver

Catalunya Cristiana

València 244, 2n.
08007 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 15 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, i mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça
Població D.P. Província Tel.

☐ Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària
(en aquest cas emplenau l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

Data.....

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....
Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/líbreta

Entitat Oficina Compte

Data.....

Signatura del titular del compte/líbreta

Crònica televisiva

Molt temps enrera quan la gent encara tenia prou temps per xerrar extensament de qualsevol tema i a qualsevol hora —no com ara que amb prou feines tenim una estona lliure i ens limitem a una escarida i insubstantial salutació amb els nostres conciutadans—, les notícies referents a individus del seu entorn més proper eren sempre motiu de conversa habitual a tota una barriada, el «microcosmos» per excel·lència per a aquesta mena d'afers. Però, de mica en mica, l'art de la conversa, l'«ars oratoria», se n'ha anat en orri —si Plató, Ciceró o Quintilià aixequessin avui dia el cap...—. La ràdio i la televisió n'han estat, en certa manera, les responsables.

A la recerca de la tafaneria perduda

A la dècada dels seixanta i setanta, milions de mestresses de casa i, segurament que alguns homes —la curiositat no té sexe— escoltaven cada tarda per la ràdio amb embadaliment el consultori sentimental de la senyora Francis. Una veu de dona, ben modulada i harmoniosa, intentava cercar resposta a nombroses qüestions personals dels oïdors. Per una altra banda, no cal dir que les anomenades «revistes del cor» han contribuït amb el seu gra de sorra, embolicat en cel·lofana, a popularitzar els xafardeigs que tenen com a protagonistes els personatges famosos.

Darrerament, la televisió s'ha convertit en un gran i ample finestral d'un concorregut pati de veïns. Les persones volen tornar a viure amb emoció i intensitat les històries del seu proïsme, amb noms i cognoms desconeguts per al gran públic. Actualment els interessa esbrinar si la Obdúlia, que està enamorada fins al moll dels ossos, aconseguirà casar-se o no amb el Roderic («Lo que necesitas es amor», a Antena 3-TV) o si el Torcuat ha decidit demanar perdó a la seva esposa Isaura («Perdóname», a TVE-1). La televisió, mitjançant el «reality show», un gènere que ha esdevingut la «gallina dels ous d'or» del mitjà televisiu dels anys noranta, proporciona allò que la gent demanava a crits.

Sorpren la manca de pudor i l'exhibicionisme de moltes persones quan participen en aquest tipus de programes, autèntics líders d'audiència. Abans, el lema era «viu i deixa viure»; ara, segons sembla, és «viu i exhibeix-ho». Somriures i llàgrimes alienes a l'abast i per al consum de tothom.

■ Miquel Àngel Codina
Periodista

LA SARDANA I LA DANSA

Retrobament de sardanistes veterans

La 19a. edició de les Festes de Retrobament dels Sardanistes Veterans a les terres de Lleida, que anyalment promou el Grup Sardanista del C.E. Huracans, va fer-se enguany a la vila de Rosselló de Segrià. Els actes se celebraren el 12 i 13 de març, tot comptant amb l'ajuntament de l'esmentada població i l'Esbart Rossellonès en les tasques d'organització. El senyor Josep Borrell i Figuera, president de la delegació del Segrià d'Òmnium Cultural, pronuncià el pregó de les Festes que aplegaren els sardanistes veterans arribats a Rosselló de Segrià per participar en el seguit d'actes preparats que varen incloure una ballada de sardanes, la inauguració d'una placa commemorativa, un dinar de germanor i un concert de sardanes i música per a cobla, amb estrena de la sardana *Retrobament a Rosselló de Segrià*, original de Lluís Duran i amb lletra de Ramon Sal.

CANVIS D'ADREÇA.— Deixem constància del canvi d'adreça del representant de la Cobla Verneda, el senyor Pere Català i Moix; tota la correspondència i els contactes amb aquesta cobla s'han d'adreçar al carrer del Doctor Pi i Molist 176, entresol 2^a - 08031 Barcelona. El nou número de telèfon del representant de la Cobla Verneda és el (93) 427 13 62.

També s'han produït canvis de representant a la Cobla La Principal del Vallès. Actualment fa aquestes tasques el senyor Gaietà Martínez i Moreno, el qual posa a disposició de totes les persones i entitats interessades a contractar aquesta formació l'adreça: c/ Prat de la Riba 6 - 08211 Castellar del Vallès, i el telèfon amb contestador automàtic (93) 714 46 97.

LES DONES COMPOSITORES.— Els Amics de la Sardana de Cornellà de Llobregat han organitzat dos actes entorn de les dones que s'han dedicat a compondre sardanes. El dissabte, dia 12, dins l'audició *Nostra dansa*, de Ràdio Cornellà (FM, 92.0 MHz) va tenir lloc una taula rodona sobre aquest tema i el diumenge, dia 20, a migdia, organitzaran una ballada de sardanes, amb una programació integrada per sardanes escrites per diferents autores: Mercè Torrents, Teresa Borràs, M. Teresa Lorens, Concepció Ramió, Pepita Lluell i Montserrat Pujolar.

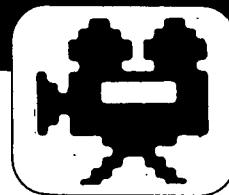
■ Josep Ventura

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades sempre, i per convalsescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

CINEMA

El hombre sin rostro

Director: Mel Gibson. **Intèrprets:** Mel Gibson, Nick Stahl, Margaret Whitton.

Amb aquesta pel·lícula, l'actor australià Mel Gibson debuta brillantment com a director. Li ha sortit una pel·lícula molt ben narrada i interpretada, i amb una gran intensitat visual i dramàtica.

L'esplèndid guió de Malcom MacRury es basa en la novel·la homònima d'Isabelle Holland. L'acció es desenvolupa en un petit poble costaner de l'Estat de Maine, l'estiu de 1968. Allí es faran amics Chuck (Nick Stahl), un nen de 12 anys amb problemes psicològics, familiars i acadèmics, i McLeod (Mel Gibson), un ex professor que viu allunyat del món després de sofrir un tràgic accident de cotxe que li deformà la cara i el va marcar profundament. La possibilitat de tornar a exercir com a mestre, fent classes particulars a Chuck, retornarà a McLeod les ganes de viure i d'obrir-se als altres, malgrat la terrible incomprensió d'alguns, que el tenen per un degenerat. D'altra banda, Chuck madurarà i prendrà confiança amb ell mateix, superant així el trauma que li representen les cruels bromes de les seves germanes i la irregular situació matrimonial de la seva mare.

Mel Gibson ha superat la temptació de fer-se notar en la seva primera experiència darrera la càmera. La seva posada en escena és sobria, gens efectista, i donant primacia sempre a les suggerents situacions que planteja el guió i el treball dels actors, tots ells magnífics, com acostuma a succeir

quan és un actor el qui dirigeix. De totes maneres, Gibson també demostra una gran personalitat visual, molt eficaç en l'elecció dels enquadraments i tractaments fotogràfics. En ella s'aprecia la influència de l'estil de Peter Weir, el director australià que llançà a la fama Gibson com actor a *Gallipoli*.

Quant al tractament de fons, Mel Gibson vol ser més dur que el seu mestre i evita decididament els possibles excessos carinclons de la història. A vegades, el seu to realista és una mica cru, però en cap moment recorre Gibson a la vulgaritat o a la superficialitat. D'aquesta manera, són encertades i suggestives les seves reflexions sobre el drama de la descomposició familiar, sobre l'immens valor de l'amistat —allunyada de qualsevol deformació de l'amor—, sobre les incoherències del liberalisme radical dels anys seixanta i sobre la necessitat d'una educació integral de la persona, que també abrasi les seves coordenades morals, religioses i culturals. En aquest punt, les fermes conviccions catòliques de Mel Gibson apareixen de manera subliminal, a la manera de John Ford. És un encert més d'aquesta sorprenent *opera prima*, en què Mel Gibson ha aconseguit veritable Cinema, amb majúscula.

■ J.J. Martín
(Aceprensa)

I Concurs d'Espectura «TOCS» feta per infants

Convoca:
TOCS.

Lliurament dels treballs:

TOCS, Sra. Laura Franch.

C/ del Consell de Cent, 341. Tel. (93) 215 31 21 - 08007 Barcelona.

Resum de les bases:

Aquest concurs té per finalitat promoure la creació d'una literatura feta per nens i nenes de 10 a 14 anys, per tal de potenciar aquests joves escriptors i fomentar el gust per l'espectura i la lectura.

Els treballs seran inèdits, de tema lliure i el seu gènere literari haurà de ser el conte o la narració curta. Cada concursant podrà enviar els originals que vulgui.

Extensió màxima: 10 folis.

Els treballs es presentaran per quintuplicat, mecanografiats a doble espai i per una sola cara, i amb un pseudònim. Aniran dins d'un sobre on s'indicarà el nom del premi i s'acompanyaran d'una plica tancada on constaran el nom i cognoms, l'adreça, la data de naixement, l'escola i el curs de l'autor.

Termini de presentació de treballs: 23-04-94.

Veredict: El veredict del Jurat es farà públic a finals de maig de 1994.

Dotació:

Primer premi: una gran cistella cultural de llibres, música i pel·lícules, i publicació a càrrec de TOCS al diari *Lletra Jove*.

Segon premi: un lot de llibres.

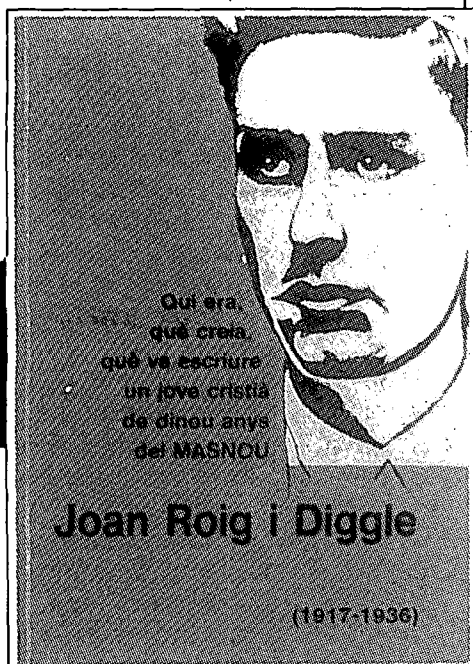

Vida i mort martirial de Joan Roig

Acaba d'editar-se un llibre biogràfic que vol explicar «qui era, què creia, què va escriure un jove cristià de dinou anys, del Masnou», en Joan Roig i Diggle, l'apòstol i màrtir sacrificat l'11 de setembre de 1936. L'edició ha anat a càrrec de l'Associació d'Amics de Joan Roig, establerta a Barcelona des de fa més d'un any per impulsar el coneixement i la glorificació d'aquest jove feiocista, i ha sortit de l'editorial La Formiga d'Or.

Bàsicament, es tracta d'una separata de les pàgines del *Martirologi de la Federació de Joves Cristians de Catalunya*, publicat a finals de 1992, que es referien a la vida, virtuts i mort martirial d'aquest feiocista que, després d'una curta vida d'estudi, de treball, d'oració i d'apostolat, va lliurar generosament la seva vida en aquells temps fatídics de la persecució religiosa de 1936-1939 al nostre país. Aquesta base, però, ha estat completada amb un ampli esquema biogràfic i amb uns altres treballs en prosa i en vers, aplicats a la persona de Joan Roig i la seva gesta. Obre el llibre, un pròleg

Joan Roig i Diggle.
Editorial
La Formiga d'Or.

a càrrec dels amics de Joan Roig i una «Carta als joves cristians d'avui», així com unes fotografies familiars fins ara inèdites.

El gruix principal d'aquesta biografia el formen uns articles publicats a *Radar* (òrgan de la FCC) i reproduïts en el *Martirologi* que van ser escrits pel qui fou director espiritual de Joan Roig, mossèn Pere Llumà i Viladrich, sacerdot solsoní que va viure a Barcelona per raons de salut i que va ser consiliari comarcal de la FJC del Maresme.

Mossèn Pere (un dels quatre germans Llumà sacerdots) va entrar en el seminari solsoní l'any 1911 i fou ordenat prevere el 14 de juny de 1924. Incardinat a Barcelona, va ser un d'aquells «sacerdots amics dels joves» que tan bona tasca van fer a favor de la joventut feiocista dels anys 30. Perseguit però salvat de la tempesta de 1936, continuà la seva feina sacerdotal d'orientació i de consell a Barcelona, malgrat la dolorosa prohibició de ressuscitar la FJC després del 1939. Morí a la ciutat comtal el 10 de desembre de 1981 i fou enterrat en el cementiri de la Nou del Berguedà, als peus de la Verge Blanca que tant estimava i feia estimar.

I, ves per on, per una d'aquelles gràcies de la Providència que agraeixo de cor, la «Carta» que s'adreça als joves d'avui ha estat encarregada a aquest cronista solsoní. Per això penso que s'escau que en parli avui des de Solsona, encara que la vida i la mort de Joan Roig, com la de tots els màrtirs cristians, siguin ben universals.

■ Lluís Badia i Torras

Carlos Durán
Múzquiz.
*La
amistad.*
Ediciones
Palabra.

El veritable sentit de l'amistat

Els amics, els veritables amics, no són fruit de la casualitat. L'amistat comporta un donar-se, i aquesta només podrà calar en un clima de generositat, servei i noblesa pels altres. Si els fills el fan seu, tot serà més fàcil.

Educar-los en aquests valors és feina fonamental en el dia a dia —afecte vigilant— dels pares, formant-les perquè tinguin veritables amics i siguin amics de veritat, trencant els possibles obstacles del seu caràcter, de l'ambient i de la frivolitat.

Al llarg d'aquestes pàgines, trobaran resposta a totes aquestes qüestions, i un camí pràctic amb orientacions encertades per crear i mantenir la confiança amb els seus fills, mitjà necessari per ajudar-les efectivament en les seves relacions d'amistat.

Carlos Durán Múzquiz, llicenciat en Dret per la Universitat Complutense de Madrid, després de diferents iniciatives en el món empresarial i universitari (professor universitari de Dret Internacional Privat), actualment ha centrat tota la seva activitat a la formació i ensenyament de gent jove en diferents centres de caràcter educatiu i docent.

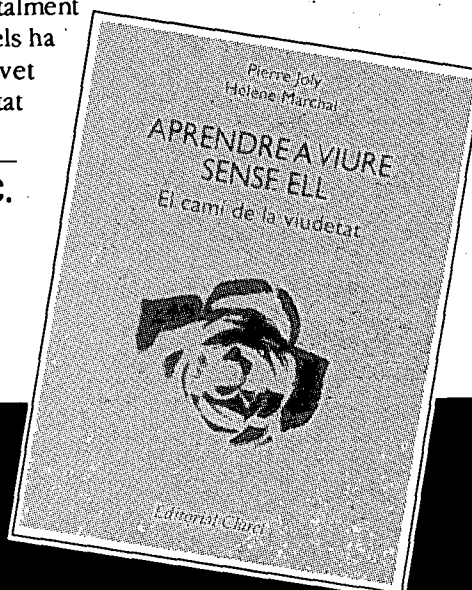
■ F.P.

L'acceptació de la viudetat

Tant si ha estat pressentida, esperada durant mesos o si s'ha produït de sobte, la mort del marit sempre és una ruptura dramàtica. Esdevé un dia i ho canvia tot bruscament. El present es fa intolerable. No es vol pensar en el passat i encara menys en el futur.

Aquest esdeveniment dolorós es viu de maneres diverses segons la personalitat, la manera de viure i les circumstàncies. Però siguin quines siguin aquestes diversitats, es plantejaran una sèrie de problemes que caldrà resoldre. Aquests problemes als quals la viuda es troba brutalment enfrontada, els ha d'abordar; vet aquí la finalitat del llibre.

● C.C.

Pierre Joly.
Hélène
Marchal.
*Aprender
a viure
sense ell.*
Ed. Claret.

Un profund testimoni de santedat

Acaba de publicar-se una biografia de la primera dona de l'Opus Dei que té obert el procés per a la seva canonització, *Montse Grases. La alegría de la entrega. 1941-1959* és el títol del llibre que narra la vida d'aquesta jove barcelonina, membre de l'Opus Dei. D'ella va escriure el poeta José María Pemán: «morí sense haver fet res d'extraordinari. Res més que haver fet extraordinàriament bé les coses ordinàries».

L'autor, Josep Miquel Cejas, doctor en Ciències de la Informació, ha portat a terme un exhaustiu treball d'investigació, i s'ha entrevistat amb un gran nombre de testimonis de la vida de Montserrat Grases. El resultat és una biografia documentada que mostra una visió molt reveladora de la realitat íntima de l'Opus Dei i, en especial, de la tasca apostòlica que aquesta institució de l'Església realitza amb joves.

El llibre relata en paral·lel la història de la

Montse Grases

La alegría de la entrega

J. M. Cejas

RIALP

Josep Miquel Cejas. *Montse Grases. La alegría de la entrega. 1941-1959.* Editorial Rialp.

família Grases i la història de l'Opus Dei des dels anys trenta fins el 1959, any en què va morir Montse Grases. La biografia va desvetllant el món en el qual va créixer aquesta jove catalana: una família nombrosa de la classe mitjana barcelonina. Ofereix tanmateix una visió inèdita de la realitat de l'Opus Dei.

El procés informatiu per a la beatificació de Montse començà a Barcelona el 19 de desembre de 1962, només quatre anys després de la seva mort. «Sempre vaig pensar —explica un dels testimonis de la seva vida— que la veuríem als altars i que seria un gran bé per a l'Església, sobretot per la seva vida tan senzilla, normal, exemplar».

Des que va començar aquest procés, s'han publicat fulls informatius sobre la seva figura en diversos idiomes: català, castellà, francès, anglès, italià, portuguès, que donen notícia de nombrosos favors obtinguts per la seva intercessió. El 15 de maig de 1992 la Congregació per a les Causes dels Sants donà el Decret de validesa sobre el procés diocesà, que va tenir lloc als anys seixanta.

● C.C.

Maïnada

Estic trist

—Eixerit, et veig cara-llarg i consirós. ¿Que no et trobes bé?

—Sí, mare.

—¿Vols dir que no et passa alguna cosa? ¿Que t'has barallat amb algun amic? ¿Que potser no t'has sabut la lliçó, avui? ¿Que has fet alguna malifeta?

—No, mare, no. És que, avui, al «cole», una senyoreta ha vingut a parlar-nos sobre l'Àfrica. Ha passat diapositives i tot.

—I, què, ¿què no t'ha agradat?

—A l'Àfrica, mare, hi ha molts nois i noies que passen fam, que no tenen escola on anar, que no tenen medecines per a curar les seves malalties, i per acabar-ho d'agreuja, fins i tot hi ha països en què hi ha guerres. ¿Ho sabbies, tu, tot això?

—És clar que sí. No veus que moltes vegades en parlen als diaris, les revistes, i en donen reportatges per la «tele».

—I, ¿per què passen aquestes coses? ¿Els països rics no podrien ajudar una mica més els països

pobres? Portar-los diners, queviures, medecines, mestres, metges...

—Sí, sí, és clar, però les persones i els pobles, Eixerit, som tots una mica egoistes.

—Però, ¿oi que això no està bé, mare? ¿Oi que Jesús no ho vol?

—No, és clar que no. Però costa tant ser generosos i compartir les nostres coses amb aquells que ho necessiten.

—Però, ¿ningú no els ajuda?

—Sí, home. ¿Que no us ho ha explicat la senyoreta?

—Sí, però, es veu ben clar que no n'hi ha pas prou. A mi m'agradaria que tots els pobles, que totes les persones poguessin viure amb pau i germanor. Que ningú no passés gana.

—Vine, fill, fes-me un petó; ets tan maco quan vols.

L'Eixerit

L'esquirol que no sabia volar

És molt curiós veure com volen els esquirols, ¿no ho heu vist mai? Els esquirols tenen una cua molt ampla que quan salten d'arbre en arbre, i de branca en branca, els permet de planejar.

Vet aquí que una vegada, en un petit bosc amagat entre muntanyes, vivia un esquirol que es deia Mitjà. En Mitjà era un esquirol molt poruc i, malgrat que ja no era cap criatura, encara no sabia volar.

—Foc! foc! s'ha calat foc al bosc! correu, correu tots! les flames s'acosten! —criava el cervol mentre creuava el bosc tan ràpid com podia per avisar tothom.

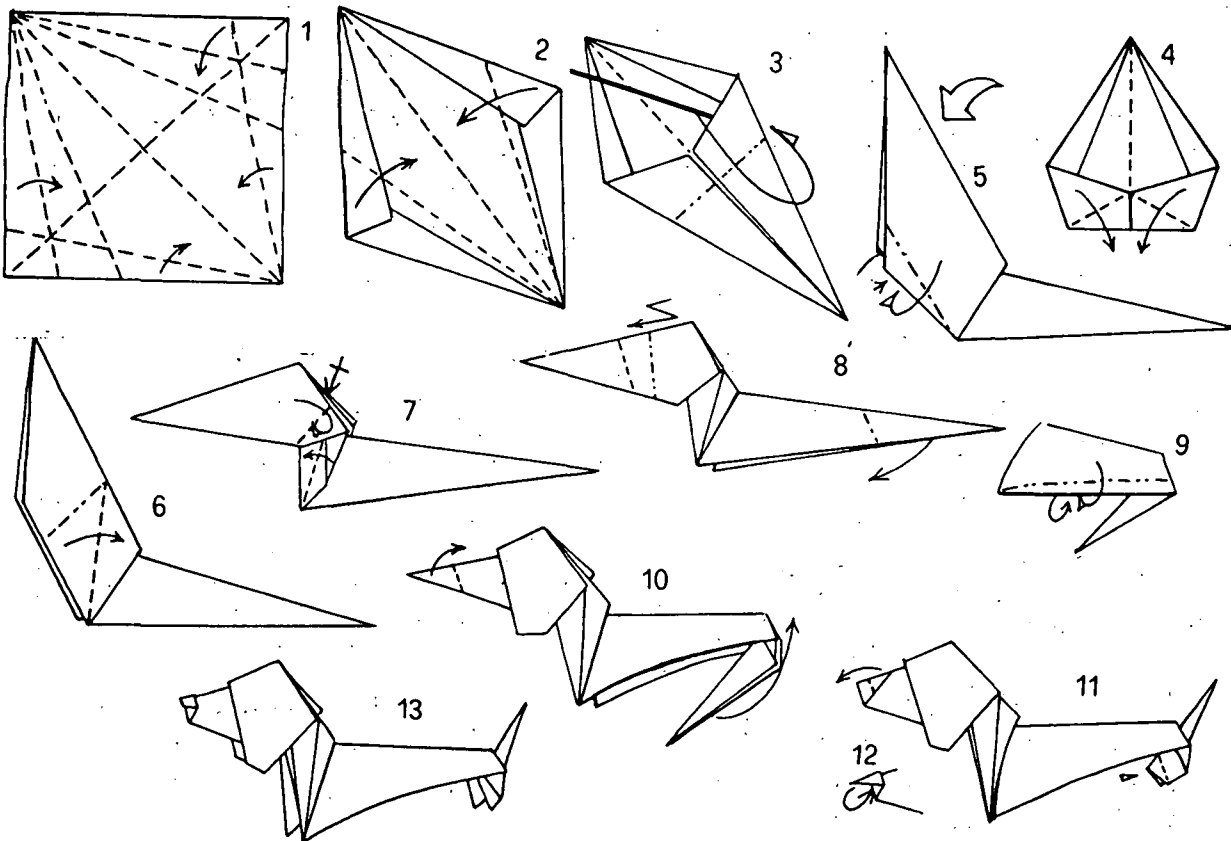
Tots els animals del bosc fugien a corre-cuita. En Mitjà va dirigir-se, cames ajudeu-me, cap als afores del bosc. Però va ser llavors que va sentir una veueta espantada que demanava socors. Va tornar-se a l'un i a l'altre costat buscant algú que pogués ajudar-lo, però estava tot sol. La veueta venia d'una branca molt alta d'un pi proper, però ja estava pràcticament envoltat de flames. En Mitjà no gosava acostar-s'hi, no sabia com fer-s'ho per arribar on era el petit gatet que havia quedat atrapat.

—Ajuda'm, ajuda'm! si us plau, salta fins aquí i ajuda'm a baixar —va miolar el gatet.

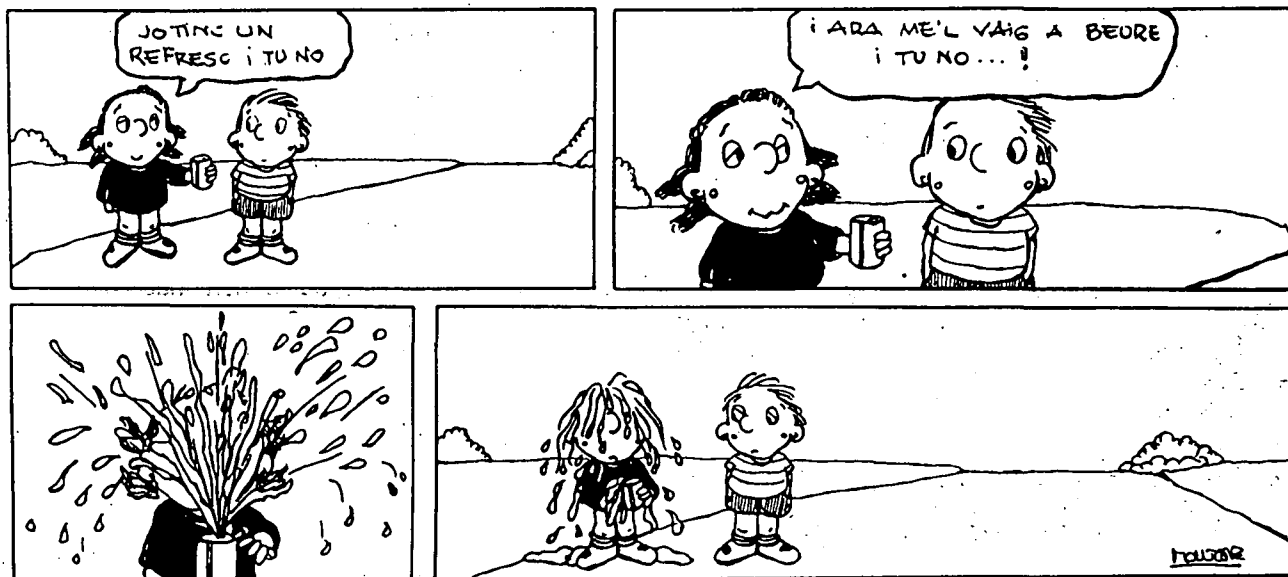
En Mitjà no sabia què fer, no en sabia, de saltar, no ho havia fet mai, li feia tanta por... però el pobre gatet no se'n sortiria totsol, l'havia d'ajudar, l'havia d'ajudar! En Mitjà va fer el cor fort i va saltar tan alt com va poder, amb totes les seves forces. No se'n sabia avenir, la seva cua feia tota la feina. Quan se'n va voler adonar, ja era a la branca, al costat del gatet. Sense pensar-s'ho dues vegades, va pujar-se a coll el cadell i va tornar a saltar. De branca en branca, ràpidament van poder sortir del bosc i arribar a un lloc segur. Finalment i en el millor moment, en Mitjà havia aconseguit vèncer les seves pors.

ANNA

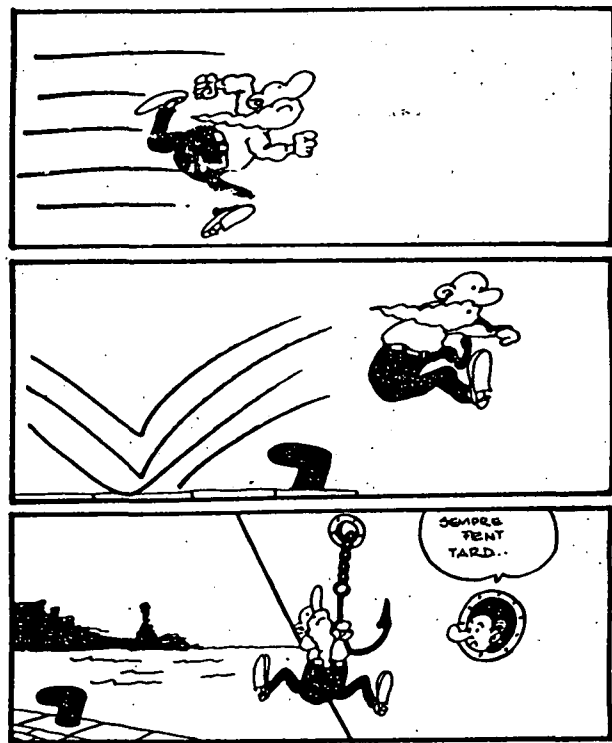
COM ES FA UN GOS DE PAPER

LA BALDUFÀ

EN BADOSAI EN BASORA

EMISSIONS A LA TELEVISIÓ

TV1

Diumenge 11.00 *La Missa*: amb la participació de la Coral Flor de Lli, de Linyola (Pla d'Urgell, bisbat de Solsona), sota la direcció de Manuel Balcells (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

12.00 *Pueblo de Dios*.

Dimarts 02.10 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 08.00 *Últimas preguntas*.

Diumenge 08.45 *Espacio interreligioso*.

CANAL 33

Divendres 17.15 *Signes dels temps*: Cal saber; Espai obert: «Girona, fe i servei»; Signes dels 90; Diàlegs: «Congrés de Catequesi» amb la participació de Teresa Llach i Joan Mir; Aula; 7 dies d'Església; Evangeli avui: a càrrec d'Armand Puig (director: Xavier Martín).

Diumenge 24.00 *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 18/03 22.45 *Creure, avui*: Tema d'avui: «Cristians davant la crisi econòmica. Informatiu i Agenda (director: Ramon Safont-Tria).

DI 21/03 15.00 *Creure, avui*: (repetició).

Dv 25/03 22.45 *Creure, avui*: Taula rodona: «El sacerdot» (director: Ramon Safont-Tria).

EMISSIONS A LA RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge 09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge 10.00 *La música religiosa: Missa en Do M*, op 86, de Beethoven; *Come Down, O Love divine*, de Williams.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge 15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*

21.00 *El Espejo*

Diumenge

08.30 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

Dimarts

15.00 *Frontera*: programa sòcio-religiós que tracta els temes puntuals de més actualitat davant el fet religiós (director: Saturnino Rodríguez i Abel Hernández).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia*: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 *Santa Missa*.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

22.05 *Objectiu, l'home*: el cas de la setmana; l'entrevista amb Mn. Francesc Pardo, director del Centre d'Estudis Pastoral, periodista; Suggestiments per viure millor la vida i la «carta dominical» de l'arquebisbe Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO BERGA (FM 95.7)

Diumenge

09.00 *Missatge d'esperança*: informació religiosa i conversa setmanal del bisbe Deig, de Solsona (director: Albert Obradors).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

COPE/RÀDIO SABADELL (OM 882)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*

21.00 *El Espejo*

Diumenge

08.30 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

09.00 Retransmissió de la missa, des de Madrid.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

22.10 *Noticiero*.

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.05h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Onda Cero: Ràdio Tarragona (FM 91.0) dissabte 13.05h

Ràdio Nova (FM 93.5) dissabte 09.15h.

AVUI ÉS EL TEU DIA: a Ràdio 5.

CAFÈ I PASTES: a Tarragona Ràdio.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: espai setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. A part té les seccions: *La paraula del bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *Els sants oblidats* (narració dels sants de la setmana), *El comentari pels joves* (amb Jaume Reixach), *El significat de l'evangeli* (amb Mn. Pere Carreras), *Església Viva* (presentat per Angel Rodríguez).

L'emeten:

Cadena Cope: Figueres (AM 1260-FM 90-3) diumenge 9.40h.

Ona Jove de Riudellots (FM 101.2) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 11.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 8.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Bisbal d'Empordà (FM 107.4) diumenge 10.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Stil de Cassà (FM 92.3-92.8) diumenge 9.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.00h

Ràdio Grup Girona, (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.30h.

Ràdio les Planes d'Hostoles (FM 107.7) diumenge 9.30h.

Ràdio Salt (FM 97.7) dissabte 8.30h.

Ràdio Sant Joan les Fonts (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma de Farners (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 10.00h.

Ràdio Shalom de Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 106.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació (presenta: Josep Maria Pont).

L'emeten:

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 8.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) dijous 20.30h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107) divendres 20.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.30h.

Ràdio Sarrià (FM 87.6) diumenge 8.30h.

Ràdio Les Planes (FM 107.7) dissabte 10.00h.

Ràdio La Vall (FM 107.6) dimarts 21.00h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) dimarts 14.30h.

Ona Jove Riudellots (FM 101.2) dissabte 17.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai que compta amb el comentari del Bisbe de Girona que es publica cada setmana en el «Full Parroquial».

L'emeten:

Ràdio Calella (FM 92.2) diumenge 11.00h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30 h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00

Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

Ràdio Vinaròs Nueva (FM 92.8) dissabte 22.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSÒ: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 12.30h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïem la recepció de controls d'emissió.

per Rosa Collell

Generalitat de Catalunya

**HI HA MOLTA GENT
QUE T'ESPERA:
FES-TE VOLUNTARI!**

**TRUCA AL
900 300 500**

INSTITUT CATALÀ DEL VOLUNTARIAT

T'INFORMAREM!

**ANIREM
ENDAVANT!**

Benestar

Social

Els seminaristes de l'Església de Tarragona i el mossèn responsable diocesà

LLINDAR

Em trobava reunit amb una colla de joves de diverses diòcesis catalanes, la majoria dirigents d'una associació juvenil catòlica. Parlàvem de la necessitat del desvetllament i animació de la fe dins d'aquella associació. Un d'ells comentà: «A la nostra diòcesi, com que és un fet que cada dia hi haurà menys capellans, ja hem planificat d'anar confiant als laics la responsabilitat de consiliar». No entro ara a discutir sobre la conveniència o l'oportunitat d'una decisió així. El que em colpí és que en la seva forma de dir-ho, jo no vaig advertir en absolut cap dolor ni cap tristesa. Més aviat, aquell jove ho digué com comunicant als altres un progrés, un avenç. Ens descrivia, davant els nostres ulls, el que per a ell era un procés irreversible. No restava fer altra cosa que preveure, calcular, prendre les mesures oportunes. Es tractava només d'una qüestió pràctica, empírica, d'un afer de mera gestió. Així de simple.

La tristesa o l'alegria de l'Església

Recentment he viscut en ocasions similars la mateixa escena. En la suara esmentada, no em vaig poder estar d'interpel·lar aquell jove dirigent: «Es clar! Si entre tots ens ho anem dient una i altra vegada, amb insistència, que ja no hi haurà més sacerdots, potser

finalment ho aconseguirem. Però, ¿com pots parlar de la seva escassetat, de la seva absència, o fins de la seva eventual desaparició, sense dolor? Una Església que planteja d'aquesta forma les coses és una Església malalta. ¿No hauriem més aviat de preguntar-nos, amb sentit autocrític, què és el que ens està passant, si en els nostres plantejaments pastorals i educatius no hi ha alguna falla essencial?».

Perquè hi ha una cosa que no podem oblidar, llevat que pretenguem de lliscar irresponsablement pel pendís de la inconsciència. La manca de vocacions al sacerdoci és la tristesa de l'Església. La seva florida és, pel contrari, la seva alegria. Al n. 34 de l'encíclica «Pastores dabo vobis» es pot llegir: «La manca de sacerdots és certament la tristesa de l'Església. La pastoral vocacional exigeix ser acollida, sobretot avui, amb un nou, vigorós i més decidit compromís per part de tots els membres de l'Església, amb la consciència que no és un element secundari o accessori, ni un aspecte aïllat o sectorial, com si fos solament una cosa parcial, encara que important, de la pastoral

global de l'Església». És l'hora, doncs, d'un nou compromís. És l'hora també d'un nou clima que permeti el desvetllament de vocacions.

També al n. 1 del mateix document, després d'haver parlat de la promesa del Senyor, «us donaré pastors segons el meu cor» (Jer. 3, 15), es diu: «Precisament aquesta promesa és la raó i força que infon *alegria* a l'Església davant el floriment i augment de les vocacions sacerdotals, que avui es dona en algunes parts del món; i representa també el fonament i estímul per a un acte de fe més gran i d'esperança més viva, davant la greu escassetat de sacerdots que afecta a d'altres parts del món». Heus ací allò del que avui n'estem tant profundament mancats: una fe més gran i una esperança més viva.

La crisi de vocacions al sacerdoci, ens diu Joan Pau II en aquell preciós document (n. 37), té unes profundes arrels en l'ambient cultural i en la mateixa mentalitat i praxi dels cristians. Ens cal realitzar, doncs, una seriosa revisió de vida sobre aquesta mentalitat i aquesta praxi. Fóra terrible que als cristians se'ns estigués secularitzant la ment i el cor. ¿No ha arribat l'hora de parlar amb valentia de la vida sacerdotal com d'un valor inestimable i una forma esplèndida i privilegiada de vida cristiana? ¿No ens cal una predicació més directa sobre el misteri de la vocació en l'Església, sobre el valor del sacerdoci ministerial, sobre la seva urgent necessitat per al poble de Déu?

«L'Església —em digué aquell jove— posa el llistó massa alt pel que fa al ministeri sacerdotal». La cosa era evident. Una vegada més a ell l'espantava el radicalisme evangèlic que significa la consagració a Déu en el celibat. El temor a deixar-ho tot per seguir Jesús. Per un moment me'l vaig mirar com Jesús fixà també els ulls en el jove ric de l'evangeli. Jesús «mirà amb amor» (Mc. 10, 21) el seu jove interlocutor i li digué: «Segueix-me». Però aquell jove li fallà. Tanmateix, jo em vaig quedar amb l'interrogant de si moltes vegades no som nosaltres, els qui treballem amb joves, els qui li fallem. Perquè potser fem una pastoral juvenil que alimenta l'existència de molts «joves rics». Una pastoral que no va al fons de la qüestió vocacional. Una pastoral que justifica l'existència de massa «joves rics» que, atesos els nostres plantejaments porucs, la nostra manca de fermesa, i la nostra poca valentia, mai no estaran disposats a deixar-ho tot pel Crist.

■ Manuel Valls i Serra, *director*

ARA MATEIX

¿Pobres en misericòrdia?

■ J. Carrera Planas

Per més temps que passi, les generacions que vam viure el Concili Vaticà II sempre mantindrem associats el record d'aquell esdeveniment històric i el del rostre —expressió fidel d'un tarannà— del Papa Joan. Un rostre i un tarannà que traspuaven beniginitat, lucidesa i llibertat d'esperit. Joan XXIII havia anunciat amb el seu llenguatge directe, en arribar al patriarcat de Venècia: Em portaré com un pare, no com un carrabiner». I va escriure en els seus papers personals: «Que tothom pugui dir que no he cavat fosses de divisió i de malfiança, que he estat franc, lleial, confiat; que he mirat als ulls, amb simpatia fraterna, fins i tot aquell qui no comparteix els meus ideals...». Va ser amb aquest esperit que esdevingué un dels grans renovadors de l'Església. Estimava molt. Posseïa el do difícil de fer avançar la veritat des de la caritat. Era ric en misericòrdia, a imitació del Pare.

Quan, en un o altre indret, el clima eclesial s'enrereix una mica —hi ha molts microclimes a la vinya del Senyor— és bo recordar-se del Papa Roncalli i de la seva capacitat de fer entrar aire fresc... sense acrimònia. No ens aniria gens malament, a hores d'ara, una alenada de misericòrdia. Si aconseguïem de ser una mica més misericordiosos a l'interior de l'Església seriem més coherents amb la misericòrdia de Déu que anunciem i més creïbles quan l'oferim de cara enfora.

El pare Lubac parlava, ja fa molts anys, del discerniment de la crítica. No és fàcil fer-lo, però bé cal intentar-ho. Submergits com estem en una societat endurida, polèmica, en la qual, salvada la llibertat, ja sembla interessar molt menys l'ús que se'n fa, tenim el perill d'imitar-la. «Seria un error, deia Lubac, voler impedir, per principi, tota expressió —crítica— pública». I citava Maritain el qual lamentava que molts cristians trobessin «en certa manera indecent» el reconeixement de les nostres deficiències. Al mateix temps, però, remarcava que «avui que l'Església a tot arreu és acusada i incomprensa, escarnida en la seva existència i en la seva mateixa santedat, tot catòlic ha de vetllar a fi de no deixar que s'exploti contra ella allò que diem amb la intenció de servir-la més bé. Cal anar amb compte amb els malentesos mortals.» Per això demanava «delicadesa filial, que no té res a veure amb la carrincloneria o amb el càlcul

No ens aniria gens malament, a hores d'ara, una alenada de misericòrdia. Si aconseguïem de ser una mica més misericordiosos a l'interior de l'Església seriem més coherents amb la misericòrdia de Déu que anunciem i més creïbles quan l'oferim de cara enfora

hipòcrita». Reconeixia Lubac que «no es pot donar cap regla concreta» per a aquest discerniment. «Però a l'home veritablement d'Església, afegia, a aquest home que no pot ser sinó espiritual de debò, l'Esperit Sant no li negarà el do del consell».

Aquestes cites pertanyen a la «Meditation sur l'Église», del 1952... però, al meu entendre, no han perdut actualitat. Potser n'han guanyat en el sentit que, com més secularitzada és una societat, en el sentit d'allunyada de la fe, menys interès tenen, objectivament, algunes trifulgues domèstiques i més cal concentrar les energies en el missatge essencial.

Val a dir, per acabar, que l'assoliment d'unes relacions més cordials, tocades per la misericòrdia, dins de l'Església, és responsabilitat de tots els seus membres, i, doncs, de tots els seus estaments i carismes. Aquí no hi caben excepcions.

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

envolgut Sant Josep:

Sento la necessitat imperiosa, compulsiva, d'escriure't una carta el dia del teu sant, i així ho faig.

Els milers d'homes i dones que creiem en tu celebrem aquest dia, l'escollit per Déu d'entre tots els sants com a espós de Maria, units en l'alegria de saber que ets aquesta peça fonamental en la història de la salvació.

Ets patró de l'Església: et demano intensament per ella en aquesta dura etapa per la qual està passant. Consumida per dins i atacada per fora amb acarnissament desmesurat, és un miracle continu que l'Esperit la sostingui, ja que d'una altra manera no s'entén la seva resistència davant el mal que lluita desesperadament per destruir-la sabent-se perdedor i amb la ràbia del vençut.

Sant Josep, t'encomano molt especialment l'Església.

Ets patró del treball de l'home: et demano amb fervor per tots els que el tenen però no saben per quant de temps i tremolen davant un esdevenidor que és una incògnita. Pel qui no el té i viu assumit en la desesperació veient que l'atur se li acaba. Pel qui en cerca per primera vegada i no en troba, perquè el treball és un dret al qual malauradament té accés cada vegada menys gent i com una immensa marea negra, dia rera dia, acaba amb l'opció a aquest dret.

Sant Josep, t'encomano aquest drama punyent, insuportable, insostenible en tants casos, del treball de l'home, t'ho suplico.

Ets patró de la família: et demano per les famílies felices, perquè duguin a terme el regal que Déu els fa i sàpiguen transmetre'l als que els segueixen. Per les famílies desgraciades que inevitablement acaben desfent-se donada la impossibilitat d'una convivència normal, conseqüència lògica de la anormalitat que ens rodeja.

19 de març del 1994

■ Maria Teresa Conde

Pels qui no tenen família, pels solitaris, els abandonats, pels tristos sense ningú amb qui compartir la seva tristesa. Pels pares i mares de família que tenen actualment el paper més difícil en el repartiment. Pels fills de famílies trencades o mortes que mai no podran arribar a florir. Pel concepte de família que tracten infinitats de vegades d'anihilar i fer-lo desaparèixer.

Sant Josep, t'encomano d'una manera especial totes les famílies de la terra, t'ho demano.

Ets patró de la bona mort: et demano pels malalts incurables, pels que van a enfrontar-se amb l'agonia, pels ancians als quals se'ls acaba el temps, pels infants que mai no arribaran a vells, per tots aquells que abans de morir necessitaran el teu ajut.

Sant Josep, t'encomano de tot cor els que van a morir, avui, demà, perquè els ha arribat la seva hora.

Gran i benvolgut sant, patró de tantes coses. He començat aquesta carta de felicitació perquè necessitava fer-ho, i ha acabat per convertir-se en una llista de peticions. Però sé que t'agrada que et demanin perquè t'agrada donar, i així tenir un motiu continu perquè Déu sigui glorificat en tu quan els homes i donin les gràcies i es felicitin d'haver-te escollit com a intercessor davant d'Ell.

Maria Teresa Conde és escriptora

SABER ESCOLTAR

Llibertat!

L'home és un ésser lliure i com a tal estima el do de la llibertat. Realitat tan seductora que, fins i tot, ha dut molts humans a jugar-se la mateixa vida per mantenir aquesta virtut. És el cas dels herois i dels màrtirs, cosa que dona ja una altra llum sobre la llibertat de la qual tant gallegem.

El fet és que els humans apel·lem moltes vegades a la llibertat. La reclamem sempre. Ens costa, però, més atorgar-la als altres. Perquè no coincideix amb el que nosaltres creiem que fa lliure. Xoquem contra una barrera espiritual que voldria imposar el propi tarannà. D'això se'n segueixen

molts fracassos, àdhuc en el camp de l'educació.

La llibertat té estreta relació amb la veritat. Qui vulgui ser lliure haurà de sortir del propi subjectivisme i cercar la veritat. Estar en la veritat és un requisit indispensable per tal que l'actuació humana sigui lliure. Els humans, creats a imatge de Déu, tenim el goig de ser lliures. La llibertat, però, es va obrint camí cada dia amb la recerca i l'acolliment de la veritat. És allò de Jn 8,32: «La veritat us farà lliures». La veritat és Déu.

■ Joan Guiteras

¿Què és el Seminari Menor?

■ Mn. Josep-Ant. Arenas i Sampera

Enguany que hem celebrat el IV centenari de la fundació del Seminari Conciliar de Barcelona, ens sembla oportú parlar de la presència dels adolescents en aquesta institució al llarg dels quatre-cents anys.

El Seminari Conciliar de Barcelona és una comunitat educativa diocesana, erigida pel bisbe, per cultivar els germens de vocació sacerdotal d'aquells nois que manifesten des de petits indicis de vocació.

El ritme de la vida actual fa més difícil als pares d'oferir un acompanyament acurat dels infants que manifesten aquesta inclinació. Una institució, que sense suplir la família, l'ajudi en la tasca educativa, és a dir, al creixement humà i cristià del noi que se sent inclinat al sacerdoci, ens sembla vàlida i aquesta és, en definitiva, la finalitat del Seminari Menor.

Vocació dels infants

Sovint es planteja —i no sense raó— el dubte i hom es pregunta, si l'adolescència, amb les seves contradiccions és una etapa apropiada per discernir una vocació. Cal entendre que no parlem pas de res definitiu, parlem de «llavors de vocació que han de ser conreades». La decisió total vindrà molt més endavant i en definitiva el dia de l'ordenació. No es pot oblidar que molts sacerdots de la nostra diòcesi —i una gran part entraren al seminari en edat adulta— manifesten que de petits havien sentit aquesta inclinació i «les ganes de ser capellà». És en aquest sentit que parlem de vocació d'infants i d'adolescents.

Avantatges

Tenint en compte les dades de la psicologia i de la pedagogia, el Seminari Menor fa un servei als «vocacio-

nats» vers el presbiteri diocesà, ajudats, com diem, per les famílies, element imprescindible en aquesta etapa evolutiva tan important per al noi. La vida en comú, l'escola compartida amb els alumnes externs, la participació en les comunitats parroquials els caps de setmana, el fan créixer en els valors cristians i ensems l'ajuden perquè el dia de demà pugui decidir-se per un camí o altre.

Constatem que moltes vocacions de nois i d'adults s'han perdut per manca d'un ambient adequat; facilitar-lo és la tasca del seminari.

La comunitat diocesana

Ara que hi ha un cert desvetllament vocacional, ens preguntem si el Seminari Menor és prou conegut a la nostra diòcesi.

Les comunitats cristianes haurien de fer l'esforç de conèixer i valorar, en la justa mesura, el Seminari Menor amb les seves realitats positives i també amb les seves limitacions. S'ha de saber que és una obra de tot el bisbat i les famílies i les parròquies han de tenir-lo com a cosa pròpia. Cal que es conegui aquesta institució privilegiada al servei de la pastoral vocacional.

Tant de bo que els infants i nois que manifesten als pares, educadors i pastors les seves inquietuds vocacionals, fossin encaminats al nostre seminari. Creiem que és per a molts el camí més adient per acollir els seus desigs i anhels que, no per venir dels més menuts, no han de ser escoltats.

Mn. Josep-Ant. Arenas i Sampera és rector del Seminari Menor

Estadística (curs 1993-94):

SEMINARI MENOR:	—alumnes externs:	82
	—interns no vocacionals:	15
	—seminaristes:	25
Total		122

RESPIR

La fundació de l'Església

Degué ser l'escena de sant Pere intentant de caminar damunt les aigües allò que va suggerir a un sacerdot francès una historieta sobre la fundació de l'Església. Aquest sacerdot no tindrà cap destraler en res: era dubte, piadós, molt respectable i molt respectat, i ténia, cosa que és llàstima que sovint falti a tanta gent, un bon sentit de l'humor. La historieta, doncs, que inventà aquest sacerdot és la següent: Un dia Jesús va cridar els apòstols i els digué: «Mireu, no sabeu nedar; no penso pas ensenyar-vos-en; us llançaré a l'aigua; en beureu molta; però us asseguro una cosa: no us ofegareu». Realment, n'hem begut molta, d'aigua, els cristians, al llarg de la història i al llarg de la vida, i la que ens queda encara per beure! Però si sabem segur que no ens ofegarem, ¿què volem més? El salmista demana que les onades no l'engoleixin, que el remolí no se l'endugui, que no s'enfonsi en el fang. De no beure aigua, ni en parla!

■ Miquel Estradé

«D'oneu-nos temps», escriu Miriam Mafai al diari *Repubblica* del 28 de febrer. Per a la parella d'homosexuals és una invitació raonable: en vint anys hem posat en crisi la indissolubilitat del matrimoni, i amb uns altres vint anys la «família» homosexual no farà cap sensació. És tracta d'una tàctica d'espera: amb el temps es minaran les resistències dels «benpensants» i la llibertat de cada u s'explicitarà totalment. Una espera, em sembla, de la mort. No sé fins on les decisions del Parlament europeu respecten les vivències i l'experiència de les persones homosexuals. La «diversitat» de la persona homosexual acaba per ser englobada pel seu doble: somni d'una «normalitat», de casar-se, de tenir fill. Un fet imaginari que es realitza ni més ni menys en la paròdia del ritual amb petons i confetti, grans d'arròs i el que es vulgui.

¿Només provocació? Em pregunto quanta ulterior violència no amaga aquest deliri d'una «normalitat», fins a quin punt aquest deliri no segella la «diversitat» com una irreparable patologia. L'alliberament en la diversitat arriba a una dispersió més gran encara, a una normalitat «fingida», a un dret que sanciona una absència. Per explicar tot això hem de tornar al pensament de la Mafai. Destruïda la indissolubilitat del ma-

marginats, ghetitzats en institucions. Privats, en conseqüència, de la família.

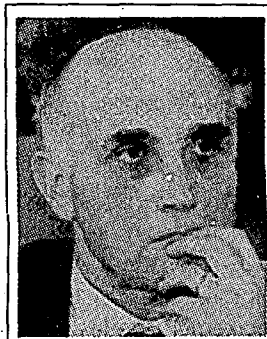
A la ruptura de la continuïtat amb el passat ha succeït després la ruptura amb la del futur. Si la parella neix en funció de la realització de cada individu, paternitat i maternitat estan en funció d'aquest plaer-poder. Fins i tot en aquest cas més que una personalització de la maternitat i de la paternitat s'ha assistit a una subjectivització. Paternitat i maternitat no estaven en funció de la realització de la persona, sinó del subjecte, de cada u, de l'individu. El desenvolupament de les biotecnologies ha exasperat fins al fons tot això. És possible que la dona concebi sense la intervenció de l'home; una persona és substituïda pel simple semen, la qual cosa és com dir que la maternitat no neix d'un veritable encontre d'una relació, sinó de la satisfacció del propi desig. És possible que una dona a seixanta anys concebi un infant. La llibertat sense fi arriba al triomf biològic, davant del qual empal·lideix la més obtusa Bíblia del materialisme dialèctic.

Veritablement té raó la Mafai: dintre de vint anys ja no donaran motiu de parlar les parelles homosexuals. Només cal esperar, perquè avui la situació ja és aquesta. La família com a forma ètica és un record del passat, està interiorment

Els drets dels homosexuals, fills de la pretensió d'una ètica llibertina

trimoni; ha començat a erosionar-se a poc a poc la dimensió ètica de la família. Més senzillament: a la família l'ha succeït la parella. En la parella, dos individus es troben o es separen en base a contingències sentimentals, existencials, eròtiques. L'ètica de la família, basada en la comunió de persones a través d'una doble transcendència, envers Déu i envers la societat, s'ha substituït per l'ètica de cada u, dels individus.

Al principi la cosa no era així. Amb la Revolució francesa, l'Estat havia secularitzat la institució matrimonial. La raó «laica» era prou per garantir, fora de la «superstició» religiosa, la continuïtat entre les generacions: aquella establia la família en la forma del dret modern. S'ha assistit a un lent procés irreversible no de personalització de l'ètica, sinó de subjectivització. L'individu, precisament aquell individu abstracte de l'intercanvi mercantil al qual corresponia una legalitat que feia taula rasa de tot dret originari, esdevenia cada vegada més el centre motor del procés d'alliberament del món modern. Ja en els inicis, en la secularització de la institució familiar era possible entreveure com emergia d'una forma cada vegada més poderosa la parella. La derrota d'una fonamentació laico-llibertina de la família és avui un fet consumat. La família com a comunitat de persones ha vist a poc a poc allunyar de si els vells i els fills. Els ancians han estat

■ Giovanni Bianchi

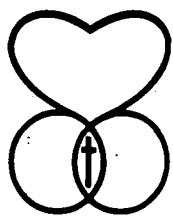
dissolta. En la parella el principi del plaer-poder, de la realització-affirmació d'un mateix arriba al més astral solipsisme. La figura homosexual ja és figura de la parella. Pot semblar paradoxal, però és precisament l'experiència concreta i

dramàtica de la persona homosexual que s'ha de defensar en nom de la seva diversitat pel que fa a aquesta envoltant apologia de la parella. Els errors i les responsabilitats del món catòlic han estat en aquest decenni molt greus. Havíem compartit prejudicis i actituds lesives de la dignitat de les persones homosexuals; en les polítiques socials per la família Itàlia és a l'últim lloc. També sovint hem fet de la família un fervor ètic i no una estratègia social, política, cultural. El projecte modern i burgès de la família em sembla dissolt. Potser seria bo, en el fons d'aquella cultura, no usar més els termes d'un passat remot. Si en canvi algú s'obstina a usar aquestes paraules, ¿per què escandalitzar-se del llenguatge del Papa? Donar sentit a la família comporta una crítica radical de la cultura llibertina.

Giovanni Bianchi és ex-president de les Acli i col·laborador d'«Avvenire»

ACUDIT

ENCONTRE
MATRIMONIAL

Encontre Matrimonial: l'enfortiment del matrimoni mitjançant la comunicació i el diàleg

Encontre Matrimonial és una associació catòlica privada amb personalitat jurídica la finalitat essencial de la qual és enfortir i revitalitzar la relació matrimonial de la parella a través de la comunicació i el diàleg. Aquest moviment pretén que el matrimoni pugui descobrir i experimentar les riqueses i valors —humans i cristians— que es troben presents en la seva convivència quotidiana familiar. Viure el sacrament del matrimoni amb joia i crear il·lusió en la parella són dos dels paradigmes fonamentals que cada matrimoni ha d'intentar assolir.

Els propòsits d'*Encontre Matrimonial*, que van ser reconeguts el novembre de 1990 per la Conferència Episcopal Espanyola, es corresponen amb els objectius generals de l'Apostolat Seglar pel que fa a l'àmbit de la pastoral matrimonial i familiar. Malgrat que és d'orientació catòlica, està obert a tots els matrimonis sense distinció de creences ni conviccions de cap mena.

Aquest moviment s'inicià a Barcelona l'any 1967, ultrapassà les fronteres i es va perfeccionar als Estats Units, d'on pren la seva configuració actual. Avui dia, existeixen set Secretariats arreu del món que representen totes les latituds mundials: Europa, Àsia, Àfrica, Estats Units, Canadà, Amèrica Llatina i la zona del Pacífic.

Vivència personal i de parella

El punt de partida és el que s'anomena «Cap de Setmana d'Encontre Matrimonial». És un encontre de divendres a la nit a diumenge a la tarda que esdevé una ocasió de primera que té el matrimoni per examinar la seva vida en un esperit d'amor i d'entesa, tot compartint sentiments, esperances, desil·lusions, goigs i frustracions. És una oportunitat per tal que l'espòs i l'esposa passin un cap de setmana junts, lluny de les tensions de la vida diària, centrant-se l'un en l'altre.

El «Cap de Setmana» és una experiència pedagògicament vàlida, senzilla i original per mantenir viva i encesa la flama del sacrament matrimonial, tractant la problemàtica de la parella sobre la base d'una comunicació profunda. Està adreçat a bons matrimonis que desitgin millorar, aprofundint en el coneixement propi i en el de la seva parella.

Dos sacraments entrelaçats

Encontre Matrimonial fonamenta la seva representació en un matrimoni i un sacerdot —un caire únic i original entre els diversos moviments eclesials— com a dos sacraments que volen caminar junts, els quals s'aporten mútuament la seva riquesa. Actualment, es troba distribuït a gairebé tot l'Estat espanyol i la seva organització es divideix majorment en tres branques: coordinadors locals, coordinadors per zones geogràfiques i coordinadors nacionals. Les tasques de coordinació les duen a terme conjuntament una parella i un sacerdot.

Cada dos anys aproximadament té lloc l'anomenat «Cap de Setmana Nacional». Posseeix unes característiques semblants al cap de setmana original però ampliades a tota la comunitat d'*Encontre Matrimonial*: parelles, sacerdots i religioses de tot Espanya. És un testimoniatge viu de catòlics compromesos amb la fe cristiana i la força de la relació de parella.

Els caps de setmana nacional celebrats fins ara han estat els següents: Saragossa (1980), Barcelona (1981), Madrid (1982), València (1984), Valladolid (1986), Madrid (1989), Barcelona (1991) i Saragossa (1993). Properament, en el mes d'abril, se celebrarà a Terrassa una nit de comunitat, a nivell exclusivament de Catalunya, amb motiu de la Pasqua de Resurrecció.

Mons. Braulio Rodríguez, bisbe de Sòria, pronunciant l'homilia el 2 de novembre de 1991 durant el VII Cap de Setmana Nacional del moviment «Encontre matrimonial» celebrat a Barcelona

rella des del punt de vista vivencial.

—**PACO:** Nosaltres portàvem llavors dotze anys de matrimoni i pensàvem de debò que no teníem problemes —tan sols els problemes normals de convivència— ja que dialogàvem molt. Vam decidir anar-hi perquè vam creure que pitjor no en sortiríem, si més no, sortiríem igual que en entrar. Malgrat tot, hi va haver dues grans motivacions: d'una banda, ens va

impressionar i captivar molt la il·lusió que vam veure en aquelles parelles que ja havien fet el «Cap de Setmana d'Encontre Matrimonial». El testimoniatge que van oferir se centrà en el abans i en el després de la seva relació com a parella arran de la seva assistència al «Cap de Setmana». I, per altra banda, ens estàvem oferint quelcom que podria millorar la nostra relació tot i que, en aquell moment, nosaltres pensàvem que era immillorable.

—**¿Què heu après d'ençà d'aleshores i fins el dia d'avui en les diferents trobades del «Cap de Setmana d'Encontre Matrimonial»?**

—**PILI:** Mitjançant la tècnica de diàleg que nosaltres vam aprendre progressivament en les diferents xerrades que donaven les parelles i el sacerdot, fins aquell moment,

sentiments de cadascú. Pots dialogar i reflexionar amb el teu cònjuge sobre temes que difícilment s'aborden en la vida quotidiana (mort, sexe, la família, etc.). Aquesta nova manera de dialogar et permet d'aprofundir molt més en tu mateix i en la relació amb la teua parella. Jo ja sabia que la Pili era força important per a mi, però va descobrir realment com era d'important jo per a ella. A nivell personal, fou un gran descobriment.

—**Expliqueu-nos com és la dinàmica habitual d'un «Cap de Setmana d'Encontre Matrimonial».**

—**PILI:** El «Cap de Setmana» celebra un cop al mes amb l'assistència d'unes 20 o 25 parelles i un sacerdot. Comença divendres al vespre, després sopar en el mateix indret on fer la trobada, i finalitza el diumenge a la tarda amb una Eucaristia presidida pel sacerdot. Cal comentar que *Encontre Matrimonial*, com tal, no posseeix una seu o locals propis. A la província de Barcelona, però, tenim a la nostra disposició el Centre d'Espiritualitat del pare Josep Manyanet, a Església, que utilitzem actualment per disponibilitat i per les bones condicions de la casa; de vegades també el fem a Tiana i a Sant Andreu de Llavaneres. El «Cap de Setmana d'Encontre Matrimonial» també es du a terme a Tarragona, Lleida i Mallorca però encara no realitza a Girona, malgrat que moltes parelles gironines es traslladen a una altra província per perdre's el «Cap de Setmana».

—**PACO:** El «Cap de Setmana» imparteixen tres parelles i un sacerdot. Es donen unes xerrades sobre diversos temes, que no són tècniques, sinó elaborades des de la pròpia experiència de les parelles. El sacerdot, per la seva part, explica als assistents la seva experiència amb els fidels, la comunicació cristiana, des de la perspectiva eclesial. Les xerrades, per tant, no són gens teòriques sinó vivencials.

—**PILI:** La dinàmica és repetitiva durant tota la trobada. Després de la xerrada, efectuada al col·lectiu de parelles, els matrimonis si-

Entrevista amb Paco Gutiérrez Gayoso i Pili Pérez Ortiz,
de l'«Encontre Ma

«L' Encontre Matrimonial molt més la relació an

Paco Gutiérrez Gayoso i Pili Pérez Ortiz van casar-se a la parròquia de Santa Maria de Castelldefels el 14 d'abril de 1973. Ell va néixer a Terrassa, actualment té 45 anys i és administratiu. Ella va néixer a Chinchilla (Albacete), té 42 anys i és mestressa de casa. El matrimoni viu

a Terrassa amb els seus dos fills: Dani, de 19 anys, i Laura, de 16 anys. Parlem amb ells sobre el significat de l'*Encontre Matrimonial* a les seves vides, tant individualment com a parella, i la seva repercussió en el nucli familiar i social. U testimoniatge que us oferim tot seguit

● M.A.C.

matrimoni que ens apropa a la viva realitat
matrimonial»

t permet aprofundir la teva parella»

an cap a la seva habitació i, sobre
llò que s'ha parlat, dialoguen i
reflexionen durant uns vint mi-
nuts aproximadament. Després,
narxen de l'habitació, prenen un
petit aperitiu i, un altre cop, la
mateixa dinàmica.

—**PACO:** S'hi donen unes eines
per tal que la parella aconsegueixi
una nova manera de diàleg que,
esprés, cadascú és molt lliure de
portar a la pràctica o no. Calesmen-
tar que es manté el silenci sobre la
conversa que ha mantingut en privat
el matrimoni, no hi ha una taula
rodona ni res semblant. No es tracta
de treballar en conjunt sinó que
l'objectiu principal és que el matri-
moni es «trobi» realment des d'una
altra perspectiva, més profunda,
més propera. No xerrar per xerrar.
Després se'ls dona l'oportunitat de
continuar participant en el «Cap de
Setmana», sempre i quan la
parella ho desitgi.

—**¿En què consisteix el
«Cap de Setmana Nacio-
nal»? ¿Quines semblances
diferències hi ha respecte
al «Cap de Setmana» men-
sual?**

—**PACO:** El «Cap de Set-
mana» mensual està pensat
principalment per a les pare-
lles que encara no el coneixen
volent viure'l. En canvi, el «Cap
de Setmana Nacional» és un
gran esdeveniment que se
celebra cada dos anys, en el
qual està present tota la co-
munitat de l'«Encontre Ma-
rimonial», a nivell de l'Estat
espanyol. Jo diria que l'objec-
tiu essencial, a més a més de
poder retrobar-nos, dialogar i
fer nous amics, té dues ves-
tants convergents: d'una banda,
poder refermar que som moltes
parelles a les quals ens preocupa
la nostra comunicació i, per l'altra,
volem ser testimonis de l'amor del
mateix Crist. Vivim la gràcia del
sagrament matrimonial. D'alguna
manera, com a cristians que som,
volem realment que aquest sagra-
ment es vegi reflectit en la parella
mitjançant una sèrie de valors.

La gent ve des de diferents llocs
d'Espanya i s'allotgen a les mateixes
cases de les parelles que
viuen a la ciutat on se celebra el
«Cap de Setmana Nacional». Quan
a les darreries del 1991 tingué lloc
a Barcelona la VII edició de la
trobada a nivell nacional, nosal-
tres tinguérem a casa tres parelles
—de Bilbao, de Zafra (Badajoz) i
de Castelló— que no coneixíem
de res. Molt sovint no hi ha prou
cases per acollir la gent, llavors
hem de llogar residències. Això és

el que va succeir a Barcelona ja
que ens aplegàrem unes 1.500
parelles al Palau Sant Jordi. Totes
aquestes parelles tenim un fort
lligam comú: viure, com a cris-
tians, la fe, el diàleg i l'encontre.

—**PILI:** Totes les parelles que hi
vénen ja han fet anteriorment el
«Cap de Setmana». La dinàmica
d'un «Cap de Setmana Nacional»
és molt semblant a la d'una troba-
da mensual. Comença un diven-
dres al vespre i acaba el diumenge
al migdia. Una parella, conjunta-
ment amb un capellà o una reli-
giosa, fan una xerrada i, sobre el
que s'ha dit, fem grups de cinc o
sis parelles i en parlem. Això té
com a conseqüència un major ca-
racter col·lectiu. Dissabte a la nit, per
exemple, el diàleg establert al llarg
de tota la jornada, continua a les
cases o a les residències, la qual

no ens haguéssim plantejat aquest
espai, tan important i vital, per
refermar la nostra relació de pa-
rella. Si no el féssim, no seríem
sensibles vers aquesta realitat; no
solament per nosaltres sinó tam-
bé pels nostres fills perquè ells
també hisurten guanyant. Pertant,
també ens ha ajudat a obrir el
diàleg amb els fills.

—**PACO:** El «Cap de Setmana»
et dona unes eines però de tu de-
pen utilitzar-les o no, i de quina
manera. És a dir, de voler embarcar-
se ben embarcat, no ja en el com-
promís cap enfora sinó en el com-

catòlic en particular?

—**PILI:** Caminar cadascú pel seu
cantó. Com a matrimoni i com a
família hem de procurar caminar
tots junts vers la mateixa direcció.
Les parelles, potser, es van distan-
ciant perquè cadascú vol fer el que
li agrada sense comptar amb la
persona amb qui comparteix la
seva vida. És un perill dins la pa-
rella. No s'ha de caure en l'egoisme;
mirar sempre per tots dos, no sols
per un mateix.

—**PACO:** Penso que el perill més
gran per als matrimonis catòlics és
el món que ens envolta. Estem im-
mergits dins un caos social on
tot es veu —paradoxalment—
fàcil d'aconseguir. Per exemple,
a través dels missatges de la
ràdio i la televisió, s'està dient
que allò realment important ets
«tu», que mentre tu siguis feliç,
res no importa. Conseqüent-
ment, tot queda supeditat a un
segon pla. ¿Què comporta tot
això? Egoisme gratuït, indivi-
dualisme, consumisme i narcis-
isme. «Per ser feliç has de com-
prar això, allò...» ens diu la pu-
blicitat. No és aquesta la nostra
idea de la felicitat. Ser feliç és
anar molt més enllà. El gran
perill actual consisteix en la
manera en què ens estan oferint
i venent què és la felicitat i com
hem de viure-la. Aquest mateix
narcisisme del qual parlava és el
que t'allua de tot, fins i tot la teva

esposa, fills, família, amics, etc.
Certament, la felicitat ha de començar
per nosaltres mateixos.

Fixa't que tornem a l'arrel del que
haviem comentat al començament:
que jo vaig adonar-me de com era
d'important jo per a la meua dona,
que no m'ho imaginava pas. Això
fou per a mi importantíssim, em va
obrir un món nou.

—**1994 és l'Any Internacional
de la Família. ¿Penseu que la
família és encara avui dia el nucli
fonamental per al bon desen-
volupament de la societat?**

—**PILI:** La família és el nucli de la
societat. Cal recuperar una sèrie
de valors perduts o desprestigiats
i donar a la família la gran impor-
tància que té. El respecte al pare i
a la mare i, òbviament, als fills és
una base primordial. Crec que els
que som pares i matrimoni tenim
una gran tasca a complir pel que
fa a l'educació dels nostres fills i a
donar-los un bon exemple de con-
vivència i comunicació.

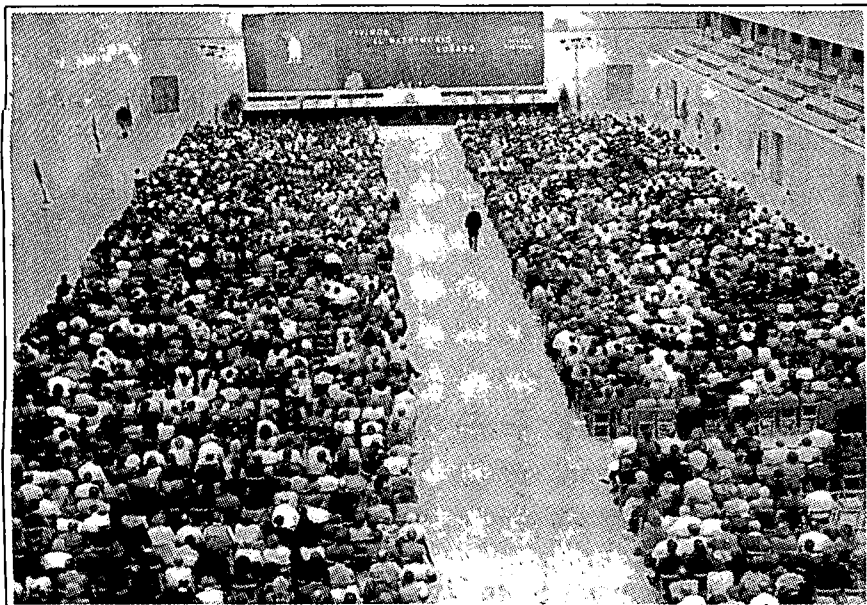
—**PACO:** La família és, certa-
ment, la cèl·lula més important que
hi ha al món, perquè tothom som
fills d'un pare i una mare, i hem
viscut en un si familiar. En la mesura
en què es visquin a la família tot un
seguir de valors cristians, els nostres
fills també els viuran. El «Cap de
Setmana d'Encontre Matrimonial»
és una «oferta» molt interessant.
Ens ha ajudat molt com a parella i
com a família. Nosaltres—com diem
molt sovint— intentem imitar
aquella primera família cristiana tan
maca, la família de Natzeret.

■ **Miquel Àngel Codina**

Periodista

Paco Gutiérrez i Pili Pérez, un matrimoni que pensa que la comunicació i el diàleg és el fonament de tota bona relació de parella

Panoràmica del pavelló annex del Palau Sant Jordi de Barcelona on es va celebrar el VII Cap de Setmana nacional de «Encontre matrimonial»

cosa fa envigorir el vincle de co-
municació, d'amistat i d'encontre
entre tots nosaltres.

—**¿De quina manera us ha
ajudat en el vostre matrimoni
tot el que heu après a l'«Encontre
Matrimonial»?**

—**PILI:** Personalment, m'ha aju-
dat a tenir una relació amb el Paco
com si sempre fóssim tot just ca-
sats, amb aquella il·lusió del princi-
pi però a la maduresa —de vinti-
i-un anys de matrimoni— i amb
els problemes d'ara, que són uns
altres. M'ha ajudat a no perdre
aquella il·lusió i evitar caure en
una monotonia. Les parelles so-
vint cauen en aquesta monotonia
per manca, la majoria de vegades,
de diàleg. Nosaltres, per exemple,
tenim cada dia un temps dedicat a
la nostra relació, a parlar d'ell i a
parlar de mi. És una lliçó que hem
après a l'«Encontre Matrimonial». Si
no hi hauríem anat, segurament

promís cap endins. Gràcies a tots
aquests anys que portem a l'«En-
contre Matrimonial», he pogut des-
cobrir-me a mi mateix, descobrir la
Pili i, fins i tot, redescobrir Déu. Tot
i que estava involucrat en una pa-
ròquia, el tenia com més distant, i
ara el tinc molt més proper, fins al
punt que estic convençut que Déu
necessita que donem testimoni-
ge de parella que viu plenament el
sagrament del matrimoni perquè el
seu missatge arribi a tothom.

—**PILI:** L'«Encontre Matrimonial»
també ens ha ajudat a adonar-nos
del veritable compromís que te-
nim com a parella, com a sagra-
ment, davant Déu, davant l'Esglèsia,
davant nosaltres dos i davant
la resta de persones que ens en-
volten. És tota una responsabilitat
i cal ser-ne conscients.

—**¿Quins són els perills ac-
tuals de qualsevol matrimoni
en general i d'un matrimoni**

**Si voleu més informació sobre les activitats que
es duen a terme a l'«Encontre Matrimonial»,
adreceu-vos a:**

BARCELONA	Fernando i Paqui Isern	(93) 210 60 28
	Àngel i Neus Juanmartí	(93) 717 82 69
LLEIDA	Robert i Ma. José Ribé	(973) 23 68 59
	Joan i Carme Sagués	(973) 24 39 33
MALLORCA	Ramon i Ma. Pilar Camps	(971) 61 72 28
	Antonio i Margarita Perelló	(971) 60 25 96
	Raimundo i Ma. Trini Teniente	(971) 79 44 88
TARRAGONA	Luis i Ma. Luz Sicilia	(977) 64 04 88
	Raimon i Enriqueta Mateu	(977) 22 10 77

ESCÀNDOLS

Europa

A Europa, les irregularitats administratives costa molt que es posin en clar. Així, quan a Itàlia l'operació «mans netes» va començar a estirar els fils de la corrupció es va trobar amb les mans plenes d'enfangaments fins al colze, i ara no se sap com acabarà tot plegat, a l'espera de les eleccions que han de configurar, més que una majoria concreta, una nova manera d'enfocar el govern de la nació... A Anglaterra, quan es descobreix un frau econòmic (o moral) s'aparta immediatament la persona afectada i es procura silenciar l'afer i es limita al màxim la publicitat. Semblantment a Alemanya, on fins i tot un canceller, Willy Brand va dimitir perquè un pròxim col·laborador seu havia obrat traïdorament i en perjudici de l'Estat. A França, les coses van similarmet i es procura silenciar l'escàndol fin on es pugui. Tanmateix el silenci no els evita i constantment es produeixen situacions anòmales... I a cada Estat, podríem repetir aquella dita castellana: «En todas partes cuecen habas, y en mi casa a calderadas»...

Amèrica

A l'altra riba de l'Atlàntic, als Estats Units, passa que els escàndols són i es fan més grossos, i són aprofitats magistralment per l'oposició governamental, electoralitzant-los. Allí, així que s'acaba la campanya electoral amb l'elecció de president, ja en comença, immediatament, una altra preparant els comicis que se

Uns nois bosnians celebren el seu primer viatge en tramvia que des del 2 de maig del 1992 no circulaven per Sarajevo...

celebraran quatre anys després. Per això tot es vigila i s'està a l'aguait de qualsevol irregularitat utilitzable electoralment, i quan se'n descobreix una tot l'aparell publicitari es posa en marxa i ni els mateixos promotors tenen gaire consciència de com acabarà. Recordem que l'escàndol Watergate va costar-li la presidència a Richard Nixon, que mai més no s'ha refet del tràngol. Ara, l'escàndol Whitewater afecta més o menys directament el president Bill Clinton, i, de moment, ja ha causat la dimissió de l'assessor jurídic de la Casa Blanca, Bernard Nussbaum. ¿Com

acabarà l'afer? De moment sembla que Clinton busca entre els que formaren part de l'administració Carter, també democrata, l'element per cobrir el càrrec vacant. Es rumoreja el nom de Lloyd N. Cuter, un advocat de gran prestigi jurídic i d'irreprotxable passat.

UNIÓ EUROPEA

Continua estancada l'ampliació de la U.E. no aconseguint-se una unitat de criteris sobre l'ingrés de Noruega, en no voler cedir en res que es refereixi a la pesca, i Espanya que reclama el dret a pescar en aquelles aigües nòrdiques. Els alemanys insten Espanya que cedeixi, però de moment es manté en el seu punt, ja que sembla cansada de rebre un tracte que creu desconsiderat, recordant, potser, les difícils condicions que va haver d'acceptar per ingressar a la aleshores Comunitat Europea, i que tant han influït en la seva economia tant exterior com interior. I no es tracta d'unes «tones de bacallà» com diuen el alemanys, sinó més aviat d'una qüestió de prestigi.

BÒSNIA

La «normalitat» es va assajant a Sarajevo, aprofitant la treva que de moment es manté a la capital. Han pogut circular els

primers tramvies des de fa prop de dos anys. Els bosnis procuren viure al més «normalment» possible. Fora de Sarajevo, els combats continuen ací i allà i un avió espanyol hagut de fer un aterratge forçós després de ser atacat per una bateria antiaèria no se sap de quin bàndol. En l'incident no es produí cap víctima mortal. Aquest fet ha estat considerat per l'OTAN com una flagrant provocació. A poc a poc els «cascos blaus» van ocupant posicions. Ara s'han fet càrrec de l'aeroport de Tuzla, que dintre de pocs dies quedarà en condicions de rebre i distribuir l'ajuda humanitària. Tal com dèiem en comentaris anteriors, sembla que els serbis cedeixen posicions sempre i quan els territoris siguin controlats per «cascos blaus» russos...

SUD-ÀFRICA

Les eleccions multirracials del vinent mes d'abril a Sud-àfrica no es presenten pas fàcils, ja que constantment es promouen disturbis tant entre les comunitats o tribus negres, com en la mateixa comunitat blanca en la qual la intransigència dels ultra no contribueix a aclarir el panorama. Els blancs extremistes reclamen un territori per ells sols, i han declarat que boicotejaran les eleccions. Ja veurem el que passa.

■ Oriol Camps

Els soldats «cascos blaus» espanyols duen a terme la seva tasca humanitària a Mostar d'on han pogut evacuar, els últims dies, 39 ferits i 59 acompanyants

La matança d'una cinquantena de palestins, perpetrada fa unes tres setmanes pel colon jueu d'origen nord-americà Baruch Goldstein, quan una multitud d'àrabs participava en una de les pregàries del segon divendres del mes del Ramadà a la mesquita de la Tomba dels Patriarques, situada a la localitat cisjordana d'Hebron —la capital de l'integrisme, tant jueu com musulmà—, ha obert una nova etapa d'incertesa i un esclat de violència a tot Israel. Es tracta de la jornada més sagnant ocorreguda a Gaza i Cisjordània d'ençà que aquests territoris foren ocupats per Israel arran de la guerra dels Sis Dies, el 1967. Davant aquest esgarriós fet, la reacció de condemna arreu del món, inclosa la del Govern israelià, ha estat unànime i immediata.

Aquest atemptat és un greu entrebanc per al bon endegament del procés de pau entre palestins i israelians que s'encetà en la conferència de Madrid del 30

Atemptat contra el procés de pau entre palestins i israelians

d'octubre de 1991 i que va refermar-se diplomàticament després amb l'acord signat entre Israel i l'OAP (Organització per a l'Alliberament de Palestina) a Washington el 13 de setembre de 1993, el qual preveia l'establiment d'una autonomia provisional palestina per a Gaza i la ciutat de Jericó.

Però les mesures per intentar guarir la profunda nafra oberta no s'han fet esperar. El Govern israelià ha creat una comissió, encapçalada pel president de la Cort Suprema jueva, el jutge Meir Shemgar, per investigar

la matança d'Hebron; ha confirmat l'alliberament de gairebé mil presos palestins; ha iniciat una campanya contra el moviment xenòfob hebreu Kaj i ha determinat que els colons extremistes seran desarmats, detinguts i exiliats de Cisjordània. Per la seva part, el líder de l'OAP, Iàsser Arafat, ha sol·licitat la convocatòria del Consell de Seguretat de les Nacions Unides i ha demanat protecció internacional per al poble palestí que viu en els territoris ocupats i per als seus llocs de culte.

De moment, el procés de pau es troba oficialment interromput. L'Administració nord-americana i el Govern egipci intenten organitzar una reunió per tal que es puguin reprendre les conversacions entre ambdues parts. Tasca força difícil però no impossible.

■ Miquel Àngel Codina

«Exhortació a la penitència»

Litúrgia

■ Pere Tena

Avui deixem la paraula a sant Pacià, bisbe de Barcelona, entre els anys 370 i 390 probablement. Una de les obres que ens ha deixat és una magnífica «Exhortació a la penitència» en la qual es reflecteixen les pràctiques de la disciplina penitencial d'aquell temps, però que és de perenne vàlida en els aspectes permanents de la penitència cristiana. Cito aquells textos que més directament incideixen en la nostra pràctica actual.

¿Convé denunciar el pecat?

«Una cosa temo, estimadíssims, i és que, condemnant allò que fan els qui acostumen a oposar-se a les meves prèdiques, més aviat els indueixi al pecat que no pas els corregeixi; i potser fóra millor de callar que no prevenir els grans pecats...; també temo que en llurs costums els nostres contemporanis hagin arribat a un punt que, quan hom els vol prohibir de fer el mal, es pensin que hom els estimula a fer-lo. Fa poc que el meu llibre «Cervulus» (una denúncia de festes de cap d'any amb balls de disfresses) va aconseguir això: que possessin més interès a celebrar-lo quan més vivament els era desaconsellat...Pobre de mi! ¿Quin crim hauré comès? Penso que no sabrien fer el "cèrvol" si no els ho hagués ensenyat,

tot vituperant-lo. La veritat és aquesta: els apòstates o exclosos de l'Església s'exasperen pel càstig de la censura; indignats si algú gosa reprendre llurs costums».

Actitud pastoral

«Vosaltres, estimats, recordeu que el Senyor digué: "Reprèn el savi i t'estimarà; reprèn el neci i t'odiarà". I també: "Jo reprenc i corregeixo els qui estimo". Per això accepteu l'obra que emprenc amb suau i diligent sol·licitud segons la voluntat de Déu, jo que sóc el vostre germà i bisbe; creieu que és més aviat fruit de l'amor que del rigor i que més voldria ser acceptada amablement que rebutjada amb duresa»...

«Veig que els reus dels pecats tan greus s'han desesperat. ¿Quin mal us he fet jo? ¿No estava a la vostra mà d'evitar-ho? ¿És que ningú no us va avisar? ¿Ningú no us va dir res per endavant? ¿Potser l'Església va callar? ¿No us deien res els Evangelis? ¿No us havien fet amenaces els Apòstols? ¿Res no us havia pregat el bisbe? ¿Per què busqueu solucions quan ja no hi ha res a fer? Calia fer-ho quan encara era possible. Són dures aquestes expressions, però els qui us diuen felicitats us indueixen a l'error i embullen els camins dels vostres peus. El qui afalaga el

pecador després de la caiguda mostra als culpables el camí del crim».

Exhortació a la confessió del pecat

«Germans, en primer lloc m'adreço a vosaltres els qui després del pecat defugiu la penitència. A vosaltres que no us enrojoleu de pecar i us enrojoleu de confessar el pecat; que toqueu amb mala consciència les coses sagrades de Déu i no temeu l'altar del Senyor; que us acosteu a la mà dels bisbes, a la presència dels àngels, amb confiança d'innocents; que abuseu de la paciència de Déu...»

«Però si la vostra ànima és per a vosaltres de poc preu, tingueu compassió del poble, tingueu-ne dels bisbes. Exclama l'apòstol: "Una engruna de llevat fa pujar tota la pasta" ¿Què faràs tu, si per culpa teva s'ha de corrompre tota la comunitat? ¿Podràs excusar-te quan els innocents t'acusaran d'haver-los contagiats? ¿Quan l'Església digui que tu ets l'autor de llur desfeta?»

«¿Què faràs tu que enganyes el bisbe, o bé perquè ignora el teu cas o bé perquè el confons aprofitant que no el coneix plenament per la dificultat de tenir proves? Us prego, germans, fins i tot pensant en el meu propi perill, us prego per aquell Senyor que veu les

coses més amagades, que deixeu d'ocultar la vostra consciència vulnerada.»

«Si bé és cert que us avergonyeix la mirada dels vostres germans, no per això heu de témer els qui participen de les vostres caigudes. No hi ha cap cos que s'alegri del sofriment dels seus membres; a l'inrevés, en sofreix ensem i col·labora en l'aplicació del remei. En l'un i en l'altre hi ha l'Església, però l'Església és Crist, D'aquesta manera, el qui no amaga els seus pecats als germans rep l'ajut de les llàgrimes de l'Església i és perdonat per la intercessió de Crist.»

Confiança en el perdó

«Germans, per la fe de l'Església, per la sol·licitud que em mereixeu, per les ànimes de tots, us demano i us prego que no us avergonyiu de la penitència, no tingueu peresa de cercar tan aviat com pugueu els remeis oportuns de salvació, doneu l'ànima al penediment, revestiu-vos de sac, cobriu-vos de cendra, afligiu-vos amb el dejuni, deixeu-vos prendre pel dolor, deixeu que us ajudi la pregària de molts. Déu us perdonarà en el grau que vosaltres accepteu la penitència.»

Pere Tena és bisbe auxiliar de Barcelona

Diumenge V de Quaresma

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Pactaré amb vosaltres una aliança nova i no em recordaré més del vostre pecat

Lectura del llibre de Jeremies

31: ³¹Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. ³²No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor.

³³L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriurà en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. ³⁴No caldrà que s'insueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

Paraula de Déu.

Salm responsorial 50 (R v. 12a)

³Compadieu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; ⁴renteu-me ben bé de les culpes, purifiqueu-me dels pecats.

R. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.

¹²Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm.

¹³No em llanceu de la vostra presència, ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

¹⁴Torneu-me el goig de la vostra salvació, que em sostingui un esperit magnànim.

¹⁵Ensenyareu els vostres camins als pecadors, i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

Lectura segona

Aprengué a ser obedient i es convertí en font de salvació eterna

Lectura de la carta als cristians hebreus

5: Germans, ⁷Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreça a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. ⁸Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, ⁹i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

Paraula de Déu.

Vers abans de l'evangeli (Jo 12:26)

Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic.

Evangelí

El gra de blat, quan cau a terra, si mor, dóna molt de fruit

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

12: En aquell temps, ²⁰alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, ²¹anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús.» ²²Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. ²³Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat.

²⁴Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit. ²⁵Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món la guarden per a la vida eterna. ²⁶Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus. ²⁷En aquests moments em sento torbat. ¿Què he de dir? ¿Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut.

²⁸Pare, gloriifiqueu el vostre nom.»

Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.» ²⁹La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. ³⁰Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres.

³¹Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat. ³²Jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.» ³³Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

Paraula del Senyor.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: B; ferial: II)

TEMPS DE QUARESMA
(salteri: setmana 1)

MARÇ:

20. Diumenge 5 de Quaresma: *morat*. Lectures: Jr 31:31-34 (Salm 50) / He 5:7-9 / Jo 12:20-33.

CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Ambrós de Siena, religiós (dominica); sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fòtina, màrtir (samaritana); santes Eufèmia i Alexandra, màrtirs.

21. Dilluns de la setmana 5 de Quaresma: *morat*. Lectures: Dn 13:1-9.15-17.19-30.33-62 (Salm 22) / Jo 8:1-11.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Filèmon o Filemó, màrtir; santa Fabiola (matrona romana).

22. Dimarts de la setmana 5 de Quaresma: *morat*. Lectures: Nm 21:4-9 (Salm 101) / Jo 8:21-30.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Zacaries, papa (grec); sant Octavià, màrtir; sant Benvingut (Bienvenido), bisbe; santa Lea, religiosa (viuda).

23. Dimecres de la setmana 5 de Quaresma: *morat*. Lectures: Dn 3:14-20.91.92-95 (Dn 3:52-56) / Jo 8:31-42.

COMMEMORACIONS POSSIBLES: Sant Toribi de Mogrovejo, bisbe (de Lima). - *Arquebisbat de Barcelona*: Sant Josep Oriol, prevere (de Barcelona, beneficiat del Pi).

24. Dijous de la setmana 5 de Quaresma: *morat*. Lectures: Gn 17:3-9 (Salm 104) / Jo 8:51-59. Vespres de demà (tot propi).

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Agapit, bisbe; sant Simó, màrtir (nen); santa Caterina de Suècia, verge (filla de santa Brígida).

25. Divendres. Solemnitat de l'anunciació del Senyor (anomenada també: Encarnació): *blanc*. Lectures: Is 7:10-14, 8:10 (Salm 39) / He 10:4-10 / Lc 1:26-38.

CELEBRACIONS PRIVADES: Santa Maria al peu de la creu, i també: «Angustias». Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, màrtir.
Festes majors: Borgonyà, els Prats de Rei i Tortosa.

26. Dissabte de la setmana 5 de Quaresma: *morat*. Lectures: Ez 37:21-28 (Jr 31:10-13) / Jo 11:45-56. Vespres de demà.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Brauli, bisbe (de Saragossa); santa Màxima, màrtir.

LA BÍBLIA A L'ABAST

(Jr 31:31-34)

Una aliança nova i definitiva

■ Josep M. Aragonès

La perícopa

Avui llegim en la nostra perícopa un dels textos claus de l'Antic Testament. És com una albada que comença a il·luminar la nit fosca de la tràgica història d'Israel. Jeremies hi ha abocat alhora tota la seva reflexió teològica i l'expressió de la seva més pregonera experiència religiosa. Com un bon metge ha posat el dit en la vertadera nafra del poble i ens descobreix la causa del mal que en pateix i mostra el camí de l'únic remei que pot guarir-lo. Val la pena que llegim amb atenció aquest text, no sols a la llum de la fe, sinó també i molt especialment, a partir de la nostra realitat actual.

Hi ha dues maneres de situar-se davant del fet religiós: mirar-lo des de fora o descobrir-lo en el nostre interior com a formant part integrant del nostre ésser. Des de fora, encara hom pot adoptar una actitud negativa, ignorant-lo o fent com si l'ignorés, o una actitud superficial, de relació purament cutània, externa. Aquestes actituds externes són veritablement alienants i desemboquen fatalment a la paranoia, quan no acaben en la superstició o el fanatisme sectari. El fet religiós no és com un vestit. És part integrant de l'ànima humana. I és únicament des de dins mateix de la nostra existència que surt el camí de resposta a aquest fet i omple tota la nostra vida, tot el nostre capteniment. *Diu l'oracle del Senyor: Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriurà en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble* (v. 33). Som en el terreny de la fe. El riu cabalós de la religiositat ha desembocat al mar immens de la fe: Déu ens parla i nosaltres responem. Som el seu poble. Fem comunió amb ell i amb tots els que han estat creats a imatge i semblança seva.

Cap a la nova aliança

Jeremies coneixia molt bé la història d'Israel. Era la història d'una dialèctica entre l'amor fidel de Jahveh i la infidelitat constant del poble. L'aliança del Sinai havia acabat en un vertader drama de conseqüències desastroses per al poble. Als requeriments de Déu, una i altra vegada el poble hi responia trencant l'Aliança. I una i altra volta, Jahveh anava a l'encalç del poble infidel, per tal de guanyar-se'l de nou. Els instruments memorials de

l'Aliança s'havien mostrat tan febles com la voluntat del poble. La llei gravada sobre la pedra o escrita sobre el paper, no havia servit per mantenir el poble lligat al seu compromís. ¿Rebutjaria Jahveh definitivament el poble infidel? N'hi havia per això i molt més. *Aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo* (v. 32). La resposta de Déu, però, no és mai negativa. La seva fidelitat és eterna i la seva bondat —el seu amor— no té límits. *Vindran dies —diu l'oracle del Senyor— que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova* (v. 31). Jeremies intueix profèticament que la nova aliança no serà simplement una actualització de la realitat antiga ni un intent de reconduir de nou la voluntat del poble.

Ell veu i sent el fracàs de no partir de dins mateix de l'ànima humana. *No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte* (v. 32). El qui dóna la mà es manté a prop però extern al protegit. La nova iniciativa de Jahveh, que es realitzarà en el futur, va al cor mateix del poble. *No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre, dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran* (v. 34). No caldran intermediaris. Déu mateix cridarà i menarà el cor dels seus fidels. I ells l'identificaran en el seu interior com l'únic que perdona de debò: *Els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat* (v. 34). Serà la nova i definitiva aliança de Déu amb el seu poble, que serà tota la humanitat. El Nou Testament.

Jesucrist és la nova aliança

La profecia de Jeremies s'acompleix del tot en Jesucrist. Ell és l'home que porta Déu en el seu interior i el vessa al llarg i ample de la vida humana. És el que estem a punt de contemplar en el misteri pasqual que celebrarem per setmana santa. *Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi* (Jo 12:31-32). Ens trobem de ple dins del règim del Nou Testament de Déu fet definitivament a benefici de tot el món. Per això la nostra pregària —i el nostre capteniment— hauria de ser sempre la dels grecs de l'evangeli d'avui: *Senyor, vol·driem veure Jesús* (Jo 12:21).

Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

Sant Josep, el fuster de Natzaret

«Arriba sant Josep
amb la vara florida.
Riuen els horitzons.
Fressegen de llorer
i palmons».

Aquestes paraules de Joan Maragall, defineixen el moment de la festa, així com el seu entorn, ungut d'auguris primaverals i d'alegria, tot i estar en la Quaresma. I és que el cor del fuster era ple de fe en Déu, de confiança en els seus dissenys; no és en va que l'evangeli de sant Mateu parla de l'anunci de l'àngel del Senyor, que s'aparegué en somnis i li digué: «Josep, fill de David, no temis prendre amb tu Maria, la teva esposa,

per tal com el que ha engendrat Ella és de l'Esperit Sant i tindrà un fill i li posaràs de nom Jesús. Ell redimirà dels seus pecats el seu poble...». Per aquest motiu la festa de sant Josep és com un preludi de la Setmana Santa que s'acosta, amb el llorer i els palmons de la Passió, un dels moments més càlids i més intensos de la litúrgia cristiana. Sant Josep fou un artesà de la fusta, matèria dòcil que ve de la muntanya, noble i flairosa, com els encenalls que de menuts donava bo d'acaronar entre les mans als obradors de les fusteries, ara gairebé extingides per la mecànica i els materials, sovint sintètics.

Amb tot, s'han de respectar les circumstàncies de l'esdevenir humà, però en aquest dia hem volgut evidenciar el seu «ofici», de bon origen, el mateix que hi havia a Palestina entre el tipus de vida d'una modesta, però honorable, classe mitjana. Entre els escribes, o doctors d'aquell temps, intèrprets de la llei hebrea,

l'artesanat era un mitjà de vida, compatible amb l'exercici de la tradició rabínica, per tal com es deia: «El qui no ensenya un ofici al seu fill, és com si li ensenyés a robar...».

En la Sagrada Família, s'aprèn una lliçó tàcita de convivència respectuosa, si tenim en compte el nostre temps, agitat i fugisser. També hi veiem en ella l'exemple de la vida autènticament familiar, així com la significativa i respectuosa unió d'amor, de senzillesa, de caràcter sagrat inviolable, sense oblidar l'exemple del treball, perquè Natzaret fou la casa d'un artesà, amb tota la seva vàlua redemptora i humana, ungida d'honesta dignitat.

Aquesta és la nostra visió de sant Josep, el bon fuster, amb carisma abnegat i responsable de la família excelsa que Déu va confiar al seu empar.

■ Pietat Campmajó